

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/04 • 22 Ocak 2010 • 1 TL

Haklarımız ve geleceğimiz için

**“GENEL GREV,
GENEL DİRENİŞ!”**

İÇİNDEKİLER

TEKEL direnişi, yeni olanaklar ve görevler.	3
"İşçinin kürsüye çıkma zamanı"dır.	4
İsrail ile yaşanan "koltuk krizi" geride kaldı.	5
Ehud Barak'ın Ankara ziyareti ve ötesi	6
"Açılım" aldatmacası devam ediyor!	7
İstanbul'da kamu emekçileri kurultayına doğru.	8
Danıştay şeker fabrikalarının özelleştirilmesi kararını iptal etti.	9
Faşizme inat, kardeşimsin Hrant!	10
On binlerce işçi ve emekçi Ankara'da haykırdı.	11
TEKEL direniş günlüğü.	12
Metal İşçileri Birliği Merkez Yürütme Toplantısı Sonuçları.	13
Entes'te direniş güncesinden.	14
İşçi ve emekçi hareketinden.	15
İTO Genel Sekreteri Dr. Hüseyin Demirdizen saldırılar üzerine konuştuk.	16-17
Her şey TEKEL için: Tek yumruk, tek vücut, tek barikat! - Volkan Yaşarış	18
Miting izlenimleri.	19
TEKEL işçilerinin mücadelesi sansürü parçalayacak!	20
TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günsili ile TEKEL direnişi üzerine konuştuk.	21-22
Polis terörü ve cinayetlerini protesto eylemlerinden.	23
Polis terörü karşıtı kampanyaya saldırı.	24
Kapitalizmin çürümüş ruhu: Emperyalist tekellerin Davos Zirvesi	25
Deprem yerle bir ettiği Haiti'nin tablosu.	26
"Harç zamlarına karşı mücadelemiz engellenemez!	27
İstanbul: Kimin başkenti?	28
Bir katil, bir cinayet ve "demokratik açılım"	29
Emekçi kadının 'güneşi' ancak sosyalizmde doğacaktır!	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

17 Ocak günü sermayenin başkentinde biraraya gelen on binlerce işçi ve emekçi "Genel grev-genel direniş" şiarını haykırdı. Bu haykırış işçi ve emekçilerin biriken öfke ve tepkisinin dışı vurumunu ifade etmektedir. Sınıf ve emekçi kitleler sermayenin saldırılarına ancak genel grev-genel direnişle yanıt verileceğini giderek daha çok bilince çıkarmakta ve bunu talep etmektedirler. Bir ayı aşkın bir süredir yaşanan tüm zorluklara ve olumsuz koşullara rağmen TEKEL işçileri direnişlerini kararlılıkla sürdürmeye devam ediyorlar. Türk-İş bürokratlarının TEKEL direnişini kırmaya yönelik hesapları tutmadı. Bilinen taktikleri bu kez boşa çıkarıldı. "Hava boşaltma" amacıyla örgütlenen 17 Ocak mitingi Türk-İş bürokratlarını vurdu. Bu kez işçilerin hismindan ve öfkesinden kurtulamadılar. Her ne kadar Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu yaptığı konuşmanın arkasından ortadan kaybolsa da öfkeli TEKEL işçileri önce kürsüyü işgal etti ardından Türk-İş Genel Merkezi'nin kapısına dayandılar. Açık ki Türk-İş bürokratları yakalarını kolay kolay kurtamayacaklar. Nitekim Türk-İş, 20 Ocak günü diğer işçi ve memur sendika konfederasyonlarına TEKEL direnişini görüşmek için çağrı yapmak zorunda kaldı. Bu çağrı direnişçi TEKEL işçilerinin öfkesinden kurtulamayacaklarını da gösterdi. Gelinen yerde TEKEL direnişi kendi sınırlarını çoktan aştı. TEKEL işçisi tüm işçi ve emekçiler için direniyorlar. Geniş işçi ve emekçi kitlelerin destek ve dayanışmasını arkasına almış bulunuyor. TEKEL direnişi yalnızca kendi özlük hakları ve iş güvenceleri için direnen 11 bin işçiyi değil, milyonlarca işçi ve emekçinin geleceğini ve haklarını korumanın da mücadelesini ifade ediyor. Onun için TEKEL direnişi her türlü destek ve dayanışmayı hak ediyor. TEKEL direnişinin kazanması işçi ve emekçilerinin kazanması demektir. Tüm işçi ve emekçiler sorunu böyle algılıyor. Gelişmelere bu gözle bakıyor. Ancak ortadaki çaba, yapılan girişimler, gösterilen eylemli sınıf dayanışması kazanmak için yeterli değildir. Bugün direnişi daha geniş alanlara taşımak, direnişin sesini-soluğunu tüm işçi havzalarına, sanayi bölgelerine, işçi ve emekçi semtlerine taşımanın tam zamanıdır. Bu konuda gösterilen her türlü çaba ve girişimlere rağmen beklenen sonuç yaratılabilmemiş değil.

Kuşkusuz bu yönlü çabaların birleştirilerek ortaklaştırılması, çeşitli araç ve yöntemlerle zenginleştirilmesi, tüm olanak ve güçlerin biraraya getirilerek TEKEL direnişinin ve dolayısıyla tüm işçi ve emekçilerin kazanması için seferber edilmesi bir ihtiyaç ve zorunluluktur. "Genel grev-genel direniş!" şiarını yükseltmek, sermayenin saldırılarına dur demek, muhtemel bir sendikal ihanete karşı hazırlıklı olmak bugünün en öncelikli ve acil görevidir. Sınıf devrimcileri tüm dikkat ve çabalarını TEKEL direnişine yöneltmek durumundadırlar. Buldukları tüm alanlarda direnişin sesi-soluğu olmalı, direnişle eylemli sınıf dayanışmasını yükseltmek için seferber olmalıdırlar. Bugün mevcut olan sınırlara takılıp kalmak sorumlucu bir tutum olmayacaktır. Her zamankiden daha çok sınırlarımızı zorlayacağımız ve aşacağımız bir dönemin içindeyiz. Bunun imkanları ve güçleri giderek büyüyor. Burada gerekli olan enerji, inisiyatifli, yaratıcı bir müdahale ve çabadır. O halde tüm imkanları ve güçleri devrimci sınıf mücadelesini büyütmenin ve güçlendirmenin etkili birer silahına çevirmek için harekete geçelim.

Toplumcu Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Eksen dergisinin Ocak-Mart 2010 tarihli 2. sayısı çıktı. Okurlarımız **Toplumcu Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Eksen** dergisinin yeni sayısını Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirler.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/04 * 22 Ocak 2010
Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

TEKEL direnişi, yeni olanaklar ve görevler

TEKEL işçileri büyük bir kararlılıkla direnişlerini sürdürüyorlar. Açlık grevine başlayan işçiler, talepleri kabul edilmezse, ölüm orucuna başlayacaklar. Ancak bu ölümüne kararlılığın da kazanmak için yeterli olmadığını bilincindedirler. Kazanmanın genel grev-genel direnişten geçtiği yönünde belirgin bir bilince sahipler. Bu nedenle sendika bürokratları üzerinde yoğun bir baskı uyguluyorlar. Hatta onlarla karşı karşıya gelmekten kaçınmıyorlar.

17 Ocak mitingi bu bakımdan son derece çarpıcı bir tablo sundu. TEKEL işçileri mitingte genel grev beklentilerine yanıt vermeyen Türk-İş yönetimini protesto etmek amacıyla kürsüyü işgal ettiler. Ardından eylemlerini ileri bir noktaya taşıyarak, Türk-İş Genel Merkezi'ne gidip sendika bürokratlarının kapılarına dayandılar.

Sergilenen inisiyatif sendikal bürokrasinin oyununu bozdu. Zira merkezi mitingler bu bürokratlar tarafından hep üzerlerindeki baskıyı savuşturmak için hava boşaltma amacıyla kullanılmaktaydı. Ülkenin dört bir yanından işçileri Ankara'ya toplayarak, "işte biz üzerimize düşeni yaptık" diyerek görev savmayı adet haline getirmişler ve her defasında amaçlarına ulaşmışlardı. Ancak bu kez TEKEL işçileri havanın boşaltılmasına engel oldular. Herşeyin sonuna konulan merkezi mitingin mücadelelerinde bir ara durak olduğunu ilan ettiler. Genel grev-genel direniş konusunda ısrarlı olduklarını ortaya koydular. İleri ve militan bir tutumla, mücadele görevlerinden kaçan sendikal bürokrasiyi hedef olarak yakalarına yapıştılar.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, TEKEL işçilerinin açlık grevi ve ölüm orucu eylemine başvurması, onların sınıfın temel mücadele yöntemlerine uzak durmalarının sonucu değil, kendi adlarına yapacak daha sonuç alıcı bir eylem biçimi bulamadıklarından dolayıdır. Büyük ölçüde üretimden koparılmış bulunan TEKEL işçileri için grevin teknik olarak koşulları bulunmamaktadır. Bunun için genel grev-genel direniş yönünde sahip oldukları net ve kararlı bilince karşın ölüm orucu gibi bir eylem biçimine başvurmak zorunda kalmışlardır. 17 Ocak mitinginde ise genel grevin olmazsa olmaz olduğunu kavradıklarını net biçimde göstermişlerdir.

17 Ocak mitinginde sadece TEKEL işçileri değil, alana çıkan hemen tüm işçi bölükleri tarafından genel grev sloganı haykırıldı. Öyle ki, mitinge damgasını vuran bu yöndeki kararlılık ve istekti. İşçi ve emekçiler, mücadelede ihtiyacın ne olduğu konusunda belirgin bir bilinç açıklığına sahip olduklarını böylelikle bir kez daha göstermiş oldular.

Elbette işçi sınıfı ve emekçilerde bu bilinç yeni değildir. Uzun yıllardır, mücadelenin ısındığı ve alanlara çıkıldığı tüm dönemlerde "genel grev" sloganı hep en önde atılan slogan olmuştur. En son birkaç yıl önce, SSGSS gündemde olduğu dönemde, genel grev yönünde oldukça güçlü bir istek ortaya çıkmış, 14 Mart günü bu yönde atılan ilk adımda da işçi ve emekçiler gereklerini yapmaya hazır olduklarını göstermişlerdir. Sendika bürokratlarının işçi ve emekçilerin bu kararlılığı karşısındaki tutumu ise mücadelenin önüne geçmek, oyalamak ve sonunda ihanete imza atmak olmuştur.

İşçi ve emekçiler payına, "genel grev-genel

direniş" konusunda uzun yıllardır kendisini gösteren belirgin istek ile genel grev-genel direniş örgütlenme kapasitesi arasında belirgin bir açığı olmuştur. Öyleyse bugünün temel sorunu bu açığın nasıl kapatılacağıdır. Bu noktadan sonra asıl olarak bu sorunun çözümü üzerinde durmalıyız.

Açıktır ki, sendikalar bugün için geniş işçi ve emekçi yığınlarını genel grev-genel direnişe seferber edebilmenin yegane zeminleri durumundadır. Ülke düzeyinde farklı işkollarından, fabrika ve işyerlerinden işçi sınıfını ve emekçileri ortak bir hedef doğrultusunda bilinçli bir mücadeleye sokabilmenin bugün için başka bir zemini yoktur. Sendikaların işçi sınıfı ve emekçilerin yüzde on gibi oldukça küçük bir bölümünü örgütlemiş olmalarına bu böyledir. Zira bu yüzde onluk azınlık, harekete geçtiği koşullarda işçi ve emekçilerin geniş yığınlarını da arkasından sürükleyebilecektir. Bugün TEKEL işçisinin sınıfın ve toplumun geniş kesimleri üzerinde yaptığı etki ve bunun sonucunda ortaya çıkan eylemli dayanışmanın düzeyi, bunun pratik bir doğrulanmasıdır.

Sendikalar genel grevi gerçekleştirmenin zemini ise, bu zemini kullanabilmek ancak sendikal bürokrasi engelini aşmak ölçüsünde mümkündür. İşçi sınıfı ve emekçiler ya bu bürokratları önlerinden gitmeye zorlayacak, ya da onları fiilen sendikalarından söküp atacak bir dinamizm ve güç ortaya çıkaracaklardır. Aksi halde genel grev hayal olarak kalmaya devam edecektir. TEKEL işçileri miting sonrasında Türk-İş bürokratlarının kapısına dayanmakla, işçi sınıfı cephesinden ne yapılması gerektiği konusunda bir işaret vermişlerdir. Bu nedenle, bugüne kadar işçilerin genel grev istemine sahip çıkar görünen Tek Gıda-İş yönetimi, durumun ciddiyetini anladığı ölçüde, mitingin arkasından genel grevin imkansızlığı yönünde işçiler arasında propaganda başlatmıştır.

Genel grev hedefine ulaşabilmek, ileri bir bilinç ve örgütlülük düzeyini gerektirmektedir. Bu ise TEKEL işçilerinin tek başlarına üstesinden gelebilecekleri bir iş değildir. İşçi sınıfı içerisinde öncü rol oynayabilecek başka sınıf bölüklerinin de TEKEL işçilerinin yanında saf tutması ve giderek birleşik bir işçi iradesinin oluşturulması yönünde çaba gösterilmesi gerekmektedir. Bu durumda, bir yandan sendikal bürokrasi etkisizleştirilirken, öte yandan mücadeleden yana eğilim ortaya koyan kararsız alt kademe sendika bürokratları mücadeleye

çekilebilir. Sonuçta işçi sınıfı adına sendikaların gerçek mücadele örgütleri olarak kazanılmasının yolu açılmış olur. Bunlar mevcut koşulların oldukça ilerisinde hedefler olmakla birlikte, bugün günlük mücadele ve müdahalenin böyle bir perspektifle ele alınması zorunludur. Zira böyle yapılmazsa, TEKEL işçilerinin estirdiği rüzgar boşa gider ve süreç boyunca ortaya çıkan imkanlar heba edilmiş olur.

Bu perspektifle günün görevlerini ortaya koymak mümkündür. Bu görevler çok yönlüdür. Bugünkü hareketin dinamik öncü kuvveti olan TEKEL işçilerinin bu süreçte de öncü bir rol oynayacakları düşünülürse, öncelikli görev alanının TEKEL direnişi olduğu söylenebilir. Zira, TEKEL işçilerinin, işçi sınıfı ve emekçilerin tabandan birleşik iradesini yaratmak üzere başlatacakları bir girişimin karşılık bulması çok daha kolaydır.

Burada somut olarak şu pratik görev çıkmaktadır: TEKEL işçileri mücadeleden yana ileri ve öncü sınıf bölükleriyle yan yana gelmeyi ve genel grev-genel direniş iradesini ortaya çıkarmak üzere harekete geçirmeyi önlerine bir görev olarak koymalıdır. Bu, ulaşabildikleri ileri ve öncü sınıf güçleriyle bir araya gelmek ve yürünecek yol ve araçlar konusunda ortak karara ulaşabilmek demektir. Ancak bunun ileri bir bilinç ve örgütlülük düzeyi gerektirdiği açıktır. Henüz TEKEL işçileri cephesinden bu düzeyde bir bilinç ve örgütlülüğün söz edilemez. Bu noktada yapılması gereken, TEKEL işçilerini bu yönde bilinçlendirmek ve giderek inisiyatif kullanacak bir iç örgütlülüğe kavuşturabilmektir. Bu somutta "söz-yetki ve karar" hakkını kullanabilecek etkili ve işlevsel bir işçi komitesi demektir. TEKEL işçileri cephesinden sınıf içerisinde bilinçli ve etkili bir rol oynamanın yolu buradan geçmektedir. Bu, direnişe yapılacak öncü-devrimci müdahalenin ana çerçevesini ortaya koymaktadır.

Başta söylediğimiz gibi görevler çok yönlüdür. Bugün TEKEL işçileri, en azından ileri ve öncü sınıf bölüklerini birleştirme olanağına sahiplerse de, bu tek yanlı bir süreç değildir. Bir genel grev-genel direniş gerçekleştirmek amacına bağlı olarak diğer ileri ve öncü sınıf bölüklerinin de bu yönde çaba göstermeleri zorunludur. Bu, bugün için bir yandan TEKEL işçileriyle eylemli sınıf dayanışmasını yükseltme çabasında anlamını bulurken, diğer yandan ise hem TEKEL işçileriyle hem de en yakından başlayarak sınıfın ileri güçleriyle yan yana gelmek üzere girişimde bulunmayı gerektirir. Yani her ileri işçi grubunun görevi bir yandan kendi fabrika/işyerinde örgütlenmek, diğer yandan ise sınıfın diğer ileri-öncü kesimleriyle birleşme yönünde çaba göstermektir. Genel grev-genel direniş hedefi ile işçi sınıfı ve emekçilerin mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyi arasındaki açığı ancak bu doğrultudaki bilinçli ve kararlı bir çabayla daraltılabilir.

Bu çerçevede görev ve sorumluluk öncelikle sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Sınıf devrimcileri, hem sınıfın ileri ve öncü unsurlarına nasıl hareket etmeleri gerektiği konusunda politika ve perspektif taşımak, hem de bu güçlerin belirlenmiş amaçlar doğrultusunda harekete geçirilmesini sağlamak konusunda öncü bir müdahaleyi örgütlemelidirler.

17 Ocak mitingine “genel grev” şiarı damgasını vurdu...

“İşçinin kürsüye çıkma zamanı”dır!

Sıhhiye Meydanı son yılların en coşkulu mitingine sahne olurken, kürsüden çalınan Türk-İş marşında söylendiği gibi “işçinin kürsüye çıkma zamanı”nın geldiğinin belki herkes farkındaydı. Miting süreci boyunca Türk-İş yöneticilerinin yüzüne saklanamaz bir şekilde yansıyan gerilim ve tedirginlik, mitingi olağan bir protesto gösterisi içerisinde tutmak ve kürsüyü korumak için gösterilen çaba, bu farkındalığa Türk-İş bürokratlarının da dahil olduğunun göstergesiydi. Fakat olan oldu. Yıllar sonra TEKEL işçileri şahsında proletarya kürsüyü işgal etti. “Genel grev-genel direniş!”, “Kumlu gelecek, bu iş bitecek!”, “Bizi satanı biz de satarız!” sloganları ile gerçekleşen işgal, sendika yöneticileri ile onların etkisi altında kalan bazı öncü işçilerin engelleme çabasına rağmen tam bir saat sürdü.

İsmi dahi anons edilmeden kürsüye çıkan Kumlu, suya sabuna dokunmayan konuşmasının ardından peşine takılan diğer yöneticiler alanı sessizce terkederken, alanda kalan Harb-İş Genel Başkanı Ahmet Kalfa ve Tek Gıda-İş’in bazı şube yöneticileri işgali sona erdirme göreviyle başbaşa kaldılar. Sıkışmışlık ve çaresizlik içinde Türk-İş adına genel grev sözü vermekten kendini alamayan Harb-İş Genel Başkanı Ahmet Kalfa, “Kumlu gelecek, o söyleyecek” diye haykıran işçileri, “Kumlu nereye kaçabilir, siz her gün onun etrafını çevirmişsiniz” diyerek yatıştırmaya çalıştı. Soğuk bir kış günü ‘89 Baharı’nı anımsatan Ankara eyleminin kuşkusuz en çarpıcı anları bu işgal eylemi sırasında yaşandı. Eylem sırasında kendilerini devrimci kurumlarla karşı karşıya getirme çabalarına prim vermeyen TEKEL işçileri, bir süre sonra kürsüyü boşalttılar. Ancak Türk-İş Genel Merkezi önündeki çadır kentlerine döndükten sonra da hesap sorma tutumlarını sürdürdüler. Türk-İş binasının “girilmez” katlarını tek tek çıktılar. Yönetici odalarının kapılarını yumrukladılar. “Genel grev-genel direniş!” sloganı bu sefer de genel merkez binasının içinden çadır kentte ve oradan tüm Türkiye’ye yayıldı.

70 bin işçi ve emekçinin katıldığı Ankara mitinginde ve sonrasında yaşananlar, TEKEL işçilerinin sendikal bürokrasiye yalnızca güvensizlik duymadığını, aynı zamanda ona karşı harekete geçmek, kendi kaderini kendi eline almak potansiyeline sahip olduğunu da gözler önüne serdi. Hesap sormak bilincindeki açıklık 34 günlük direnişin gücüne ve meşruiyetine dayanıyordu. Eylem ve sonrasında yaşananlar aynı zamanda Türk-İş tarzı hava boşatma eylemlerine verilmiş bir yanıtı. Son derece bilinçli bir tutumla ağzına “genel grev” sözcüğünü almayan ve konuşmasını kesen sloganları yok sayan Kumlu, TEKEL işçisinin ve ona desteğe gelenlerin kararlılığını test etmeye kalkarak büyük bir hata etti. Eğer eylem alanında ya da Türk-İş binasında bulunulabilseydi, sonu Zonguldak maden işçilerinin ağaca tımandığı Bayram Meral’den farklı olmayabilirdi.

Ankara mitingi esas anlamını genel grev tartışmasının gündeme oturması üzerinden buldu. İşgal eylemine de yol açan “genel grev” talebi mitinge katılan bütün kortejlerin ortak istemi oldu. Yalnız direnişte olan itfaiye, belediye ve şeker fabrikası işçileri değil Türk-İş’in değişik kortejleri, diğer sendikalara bağlı işçiler, siyasal yapılar, demokratik kitle örgütleri, hatta taraftar grupları bu sloganı coşkuyla attılar. Ankara eylemi sosyal yıkım

politikalarının, neoliberal saldırıların ancak genel bir grevle engellenebileceği fikir ve isteğinin sınıfın geniş kesimlerine mal olduğunun göstergesi oldu. Artık somut olarak örgütlenmesi gereken bir iş olarak ele alınması zamanının geldiğini gösterdi. “Kimle, nasıl, ne zaman” sorularına yanıt aranması gerektiğini hatırlattı. Ve bu sorular, mevcut zaaf ve eksikliklerin, handicap ve açmazların da mevcut eylem alanı üzerinden görülebileceğini ortaya koydu.

Alttan alta mayalanan ve son olarak TEKEL işçileri şahsında kendini açığa vuran öfke ve kararlılığın sendikal bürokrasiyi bir genel grev eylemini kabule zorlaması ve bu çabanın başarılı olması mümkündür. Ekonomik-sosyal krize eşlik eden siyasal çalkantı ve kutuplaşmalar, bunun önünün açılmasını ayrıca kolaylaştırabilir. Fakat böyle bir eylemin gerek TEKEL işçilerin mücadelesini gerçek bir zafere ulaştırması, gerekse yıllardır gelişme sancıları yaşayan sınıf hareketini büyütüp güçlendirebilmesi ancak mevcut handicapların aşılması, zayıflıkların üstüne kararlılıkla gidilmesi ile sağlanabilir. Başarılı bir genel grev için bütün sendikaların ve toplumsal muhalefet örgütlerinin ortak bir tutum etrafında birleşebilmesi gerektiği açıktır. Ancak, TEKEL direnişinin sarsıcı etkisine rağmen Sıhhiye Meydanı’nın gösterdikleri bu açıdan çok parlak değildir.

Genel greve hazır olduğunu söyleyen ve TEKEL eylemine destek vereceğini ilan eden DİSK Ankara’da neredeyse yoktu. Kaba bir samimiyetsizliğin göstergesi olan bu durum, Türk-İş’ten çok da farklı bir çizgiye sahip olmayan konfederasyon yönetimi düşünüldüğünde, sürpriz değildir. Öte yandan, Birleşik Metal gibi sınıf mücadelesinde farklı bir çizginin temsilcisi olduğunu söyleyenler de belli ki süreci uzaktan izlemektedirler. Kendilerine yönelik olarak “çizginiz ve mücadele anlayışınız aynı” eleştirilerini genel olarak sınıfın mücadele düzeyinin anlaşılacağı üzerinden yanıtlayarak eleştiri sahiplerini maceracılıkla suçlayanlar, kendi mücadele düzeyini TEKEL işçilerin düzeyine çıkarmak için ne yapmaktadırlar acaba? Yalnızca DİSK yönetimi değil, zaten gücü sınırlı olan birkaçını dışarda tutarsak, DİSK’e bağlı sendikalar da kötü bir sınav vermiştir. Ve yazık ki DİSK tabanındaki öncü işçilerin bu tabloyu tersine çevirme çabası şu anda fazlasıyla sınırlıdır.

25 Kasım’da başarılı bir iş bırakma örgütleyen, genel grevin savunucusu olduğunu iddia eden, yöneticilerinin “sol” ve “sosyalist” olma iddiası taşıdığı KESK’in durumu da DİSK’ten farklı değildir. Hatta daha kötüdür. Tek başlarına grev eylemi gerçekleştiremeyecekleri iddiası ile defalarca süresiz iş bırakmaya yan çizenlerin bu duruma düşmeleri anlaşılırdır. Fakat, 4-5 Martları yaratan, polis terörüne rağmen defalarca Ankara’yı eylem alanına çeviren öncü kamu emekçilerinin, sendikal bürokrasinin oyalayıcı tutumuna rağmen alanı dolduracak bir hazırlığı gerçekleştirememesini anlamak mümkün değildir.

Kendilerini “alt kademe sendikal bürokrasi” diye nitelememize şiddetle itiraz eden, şube platformları adı altında bir araya gelen Türk-İş içindeki muhalif yöneticilerin ufuksuzluğu ve darlığı da bir kez daha bu eylem vesilesiyle ortaya çıkmıştır. Bir türlü aşamadıkları genel merkez cenderesinin onları sadece

işleyiş açısından bağlamadığı, mücadele anlayışıyla da çok farklı bir yerde durmadıkları gözler önüne serilmiştir. Sürece ilişkin olarak temenniler dışında bir müdahale planı olmayanların eyleme ilişkin bir eksenle sahip olmamaları şaşırtıcı değildir. Ama en azından bu eylemde onlara düşen, işçilerin öfke ve tepkilerini yatıştırmaya çalışmak olmamalıydı. Mücadele anlayışına değil yönetime muhalefet çizgisinin kaçınılmaz sonucudur bu tutum. Şube yönetimlerinin artık bir karar vermesi gerekmektedir. Kürsüyü işgal ederek Kumlu’yu hesap vermeye çağıran TEKEL işçilerinin pratiği gerçekten tutum almak isteyenler için fazlasıyla öğreticidir.

TMMOB ve TTB gibi toplumsal muhalefetin önemli öğelerinin de eyleme olağan bir miting havasıyla yaklaştığını, eylem alanındaki durumlarının bunun yansıması olduğunu ekleyelim.

Günlerdir TEKEL işçilerini eylemine destek vermek için çadır kenti mesken eden ve miting boyunca “genel grev-genel direniş!” sloganını haykırıp sendikal bürokrasiyi teşhir eden devrimci ve sol güçlere gelince, onların da ortaya çıkan dinamiği kavramaktan ve belli bir müdahale planıyla ele almaktan uzak olduğu söylenebilir. Direnişin 37. gününe varmasına rağmen, neredeyse hiçbir alanda aktif ortak mücadele platformları oluşturulabilmiş değildir. Bu yönde yapılan çağrıların yanıtsız bırakılması ya da eylemle sınırlı birliktelikler olarak ele alınması, işaret ettiğimiz kavrayışsızlığın ve müdahale planından yoksunluğun somut göstergesidir. Türk-İş bürokrasisinin bu tür eylemleri hava boşaltmak için kullandığına en fazla dikkat çeken siyasal yapıların, daha eylem bitmeden pankartlarını kapatıp gitmeleri, kürsü işgali duyulduktan sonra alalecele geri dönmeye çalışmaları, bu durumun Ankara eylemine yansıyan bir diğer yüzüdür.

TEKEL direnişi üzerinden etkin, kapsamlı ve çok yönlü bir çalışma iddiasında bulunan ve bunu kendi güç ve imkanları dahilinde örgütlemeye çalışan komünistlere gelince, çalışmamızın mevcut düzeyinin sürecin ihtiyaçlarına yanıt vermede yetersiz kaldığı açıktır. Bu yetersizliği Ankara eylemine yapılan müdahalede de görmek mümkündür. Birtakım pratik sıkışmaların bunda bir rolü olabilir kuşkusuz. Ama temel neden bunun ötesindedir ve enine boyuna sorgulamayı gerektirmektedir.

Son yılların biriktirdiği dinamiklerle birlikte TEKEL direnişi genel grevi somut bir eylem şiarı haline getirmiş durumdadır. Sendikal bürokrasinin önünde iki yol vardır. Ya meseleyi sürüncemede bırakarak mücadele potansiyelini eritecek ya da yasak savmak ve mücadelenin havasını almak niyetiyle işçileri hazırlıksız bir eyleme sürükleyecektir.

Bu ikilem işçi sınıfının kaderi değildir. Sosyal yıkım saldırılarına karşı “genel grev-genel direniş!” şiarını başarılı kılmak, onu örgütlemek mümkündür. Komünistlerin, devrimcilerin ve sınıf bilicili işçilerin inisiyatifini ele almaları, tabandaki eğilimi beslemeye, güçlendirmeye ve yaymaya çalışmaları, ona örgütlü bir biçim vermeyi başarmaları ve tüm bunları sendikal bürokrasiye karşı somut ve sürekli bir basınça dönüştürmeleri hayati bir önemdedir.

Çark edecek ve yalpalayacak olanların aşılması, kararlı olanların ise yetersizliklerini gidermeleri ancak böyle bir mücadeleyi örgütleme süreci içinde başarılacaktır.

İsrail ile yaşanan “koltuk krizi” geride kaldı...

Filistin halkıyla dayanışma değil “etkin taşeronluk”!

İsrail ile Türkiye yönetimleri arasında patlak veren kriz aşılmış görünüyor. Kahramanı Tayyip Erdoğan olan bu krizler dizisinin devam edeceğini kestirmek ise güç değil. Bu krizlerin tümüyle yapay olduğu elbette söylenemez. Nitekim Türk sermaye devletinin Tel Aviv’deki temsilcisinin maruz kaldığı aşağılanma, iki rejim arasındaki gerilimin ulaşabileceği boyutu gösterdi. Ancak yaşanan krizler hiçbir şekilde iki Amerikancı rejimin “stratejik işbirliği” düzeyindeki ilişkilerinin önünde bir engel teşkil etmiyor.

Türkiye-İsrail ilişkilerinin aynen devam etmesini pek etkilemese de, son kriz hem bölge ülkelerinde hem uluslararası alanda belli bir etki yarattı. Özellikle son dönemlerde Arap dünyasında oluşan “kahraman Tayyip” imgesini iyice güçlendirdi. İrkçı-siyonist rejime “Ortadoğu’nun tek demokrasisi” yaftası asmaya pek hevesli olan batılı emperyalistler ise, bu gangster devletin bir NATO üyesine karşı giriştiği küstahça tutumu şaşkınlık ve tedirginlikle izlediler. Ulaşılan “mutlu son”, onların da rahat bir nefes almasını sağlamış olmalı.

Tayyip Erdoğan, İsrail’e efelenme gücünü Washington’daki efendilerinden alıyor!

Geçmişte Tayyip Erdoğan, İsrail’le krize yol açan sözlerini kısa sürede yalayıp yutmak zorunda kalıyordu. Siyonist lobinin desteğiyle başbakanlık koltuğuna oturan Tayyip, Washington kapıları yüzüne kapandığında, Beyrut kasabı Ariel Şaron’un ayağına gitmekten bile kaçınmamıştı. Zira Irak işgali öncesinde gündeme gelen Mart Tezkeresi’nin kazaya uğramasına öfkelenen Pentagon’un savaş baronları, ancak Beyrut Kasabı’nın araya girmesinden sonra, Tayyip Erdoğan ve müritlerine Washington’un kapılarını açmaya razı olmuşlardı.

Sonraki krizlerde de Tayyip Erdoğan geri adım atmış, sorun “tatlı”ya bağlanmış, Türkiye-İsrail ilişkileri gelişmeye devam etmiştir. İki Amerikancı rejimin ilişkileri AKP hükümeti döneminde de ekonomik, askeri, siyasi, diplomatik, kısacası tüm alanlarda geliştirilmeye devam etmiştir. İsrail ordusu, Nisan 2002’de Batı Şeria’daki Cenin mülteci kampında barbarca bir yıkım ve katliam yaptığında, dönemin başbakanı Bülent Ecevit de İsrail’i sert ifadelerle eleştirmiş, ancak tıpkı Tayyip gibi kısa süre sonra sözlerini yutmak zorunda kalmıştı.

Son krizde ise özür dileyerek geri adım atan taraf İsrail oldu. Ancak İsrail’in özrü, büyükelçinin aşağılanmasıyla sınırlı tutuldu. Oysa Tayyip Erdoğan’ın krizi tetikleyen, “İsrail’in, ortada bir neden yokken Gazze’yi yeniden bombaladığı, BM’nin 100’ün üzerinde kararına uymadığı, ‘ben istediğimi yaparım’ politikası güttüğü, tüm bunların ise kabul edilemez olduğu” şeklindeki sözlerine, İsrail Dışişleri Bakanlığı, “Bize ahlak dersi verecek en son ülke Türkiye’dir” şeklinde sert ifadelerle yanıt verdi. Tayyip Erdoğan ve müritleri bu imalı sert açıklamayı es geçtiler. Türk sermaye devletinin Kürt halkına karşı devam eden ırkçı-inkarcı politikasına dolaylı bir vurgu olduğu bilindiği için, bu ağır suçlamayı görmezden geldiler. Zira “aşıl topuk”larının Kürt sorunu olduğunu biliyorlar.

Tayyip Erdoğan’ın bu defa sözlerini yutmaması, ancak İsrail’in özür dilemesi ile meseleyi hemen kapatmaya çalışması dikkatlerden kaçmadı.

İsrail’i rahatsız eden daha basit sorunlar olduğunda bile anında tepki veren siyonist rejimin Washington’daki hamilerinin Türkiye-İsrail krizini sessizce izlemeleri, Tayyip Erdoğan’ın efelenme gücünü aldığı adresi işaret ediyor.

Türk sermaye devleti ile icranın başı AKP hükümeti, ABD emperyalizminin bölgesel politikaları kapsamında “etkin taşeronluk” rolüne hazırlanırken, Tel Aviv’deki siyonist şefler, Barack Obama yönetiminin, “Yahudi yerleşimleri inşa etmeye ara verin. En azından Filistin sorununu iğreti bir çözüme kavuşturma girişimlerimizi baltalamayın” sınırlarındaki taleplerine bile meydan okuyor. Bu durumda, siyonist rejimin Tayyip Erdoğan aracılığıyla kısa süreli ve çok tahribat yaratmayacak bir “burun sürümte” muamelesine tabi tutulması, Washington’daki efendilerin de işine geliyor.

Hem Amerikancı hem Arap dünyası nezdinde “kahraman”!

Tayyip Erdoğan’ın İsrail’e yönelttiği eleştiriler Arap dünyasında geniş yankı buluyor. Zira hem gerici Arap rejimlerinin hem Arap Birliği Örgütü’nün İsrail karşısındaki tutumu utanç vericidir. İsrail’in kural ve yasa tanımaz saldırganlığı, BM kararlarını çöpe atması, tüm bunlara rağmen her zaman ABD-AB emperyalistleri tarafından korunması, bölge halklarının tiksintiyle izlediği bir durumdur. Hal böyleyken, Tayyip Erdoğan’ın uluslararası kamuoyu önünde İsrail’in bazı suçlarını eleştirmesi, kimi zaman siyonist şefleri azarlar tarzda konuşması, doğal olarak halklar nezdinde geniş yankı yaratmaktadır. Bu etki, AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan’ın Amerikancı ve İsrail işbirlikçisi olduğu gerçeğinin gözden kaçırılmasına yol açabilmektedir.

Son krizin ardından, Gazze’deki Hamas yönetiminin başbakanı İsmail Haniye’nin, İsrail-Türkiye ittifakının çatladığını düşünerek Türkiye’nin de katılımıyla bölgesel ittifak önermesinde bulunması, Erdoğan’ın bölgede yarattığı temelsiz beklentilerin olduğu boyut hakkında fikir veriyor.

ABD emperyalizminden nefret eden halkların, Amerikancı Tayyip Erdoğan’ı “kahraman” kabul etmesi, Barack Obama yönetiminin AKP’den ve Türk sermaye devletinden beklentilerine tamamen uymaktadır. Bu durumda, Tayyip ve hükümetinden daha uygun bir ABD taşeronu bulunamaz.

Siyonist şefler Türkiye’yle ilişkilerin önemini farkındalar

İrkçı-faşist İsrail Evimiz Partisi’nin şeflerinden dışişleri bakan yardımcısı Daniel Ayalon’un Türkiye’nin Tel Aviv büyükelçisini aşağılayan tutumu, İsrail yönetimi tarafından eleştirildi. Ankara’ya gelen İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak sorunların aşılması için yoğun çaba harcadı. Nitekim tutumunu bir süre savunan Daniel Ayalon da, uygulanan basınca boyun eğip özür dilemek zorunda kaldı. Bunun için İsrail

başbakanı ile cumhurbaşkanının Ayalon’a baskı uyguladığı bildirildi.

Dikkat çeken nokta, Ayalon’u eleştiren tüm siyonist şeflerin, içeriğe değil üsluba tepki göstermeleridir. Zira aralarında farklar olsa da, tüm siyonistler Gazze’ye karşı giriştikleri vahşi saldırı ve katliamların, halen devam eden barbarca kuşatmanın “savunma” amaçlı olduğu zıvasını tekrarlayıp duruyorlar. Farkları bir yana bırakılırsa, İşçi Partisi dahil tüm siyonist partilerin zihniyeti Ayalon ile aynıdır.

Siyonist şefler son krizde de küstahlığı elden bırakmasalar da, Türkiye ile ilişkilerde yaşanan sorunların aşılması için pek adetleri olmayan “uzlaşmacı” bir tutum sergilemek zorunda kaldılar. Zira Ankara’daki Amerikancılar ile işbirliği, bölgesinde tecrit altında bulunan siyonist rejim için hayati bir önem taşıyor. Elbette Türk devleti de siyonist rejimle işbirliğine özel bir önem veriyor, ABD planları çerçevesinde bu rejimin kuşatmadan kurtulması için çaba harcıyor.

Heronlar bu yıl teslim edilecek!

Krizin ardından Ankara’ya gelen İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak, Türk dışişleri ve savunma bakanlarıyla yaptığı görüşmelerle, hem krizin geride bırakılması hem Türkiye’nin İsrail’den almak için anlaştığı insansız casus uçakları (Heron) konusundaki pürüzlerin aşılması yönünde çaba harcadı. Tarafların yaptığı açıklamalarda, iki Amerikancı rejimin aynen yola devam edeceği vurgulandı.

İsraili bakanın ziyaretinin hemen ardından AKP hükümetinin müsteşarlarının Tel Aviv’e uçuşu, krizler dizisinin bu bölümünün de geride bırakılmak üzere olduğunu gösteriyor.

Şimdiye kadar İsrail’le 20’yi aşkın askeri anlaşma imzalayan işbirlikçi sermaye iktidarının, siyonist rejimle suç ortaklığına devam edeceğinden kuşku duymamak gerek. Krizler devam etse bile, bunların genel sınırı ve derinliği Washington tarafından çizildiği sürece, iki Amerikancı rejimin ilişkilerinde ciddi sorunlara yol açması mümkün değil.

“Koltuk krizi”nin de gösterdiği gibi, Amerikancı AKP hükümetinin şefi Tayyip Erdoğan ve müritleri, Filistin sorununu gerici amaçları doğrultusunda ustaca kullanıyorlar. Tarikatçı oluşumlar ile hükümete borazanlık yapan dinci-gerici medya da bu kampanyaya özel bir tarzda katkı sunuyor. Bölge halkları nezdinde yarattığı “kahraman” imajını koruyarak ABD adına taşeronluk yapmak gibi zor bir sorunla karşı karşıya bulunan AKP ile şefi Tayyip Erdoğan, Filistin sorununu önümüzdeki dönemde de istismara devam edeceklerdir.

İlerici, devrimci güçlerin Filistin halkıyla öreceği eylemli dayanışma, hem ırkçı-siyonist rejimi hem Ankara’daki ABD işbirlikçilerini teşhir etmelidir. ABD emperyalizminin bölge halklarını köleleştirme politikasına karşı mücadele ancak bu kapsamda etkili olabilir, zamanla da bölge halkları nezdinde yankı uyandırır. Filistinli örgütlerin başlattığı İsrail’i boykot kampanyası bu yönde atılacak adımlardan biri olabilmeli, bu adım yeni eylem biçimleriyle güçlendirilmelidir.

Ehud Barak'ın Ankara ziyareti ve ötesi

Ehud Barak, yaşanan tüm tartışmalara rağmen, askeri ilişkiler ve Türkiye'nin İsrail'den satın almayı planladığı insansız hava uçakları Heron'larla ilgili nihai anlaşmayı imzalamak için Türkiye'ye geldi. Karşılıklı sert açıklamaların yapıldığı günlerde İsrail'e giden bir Türk heyeti, 10 Heron'un 4'ünü Mart ayında, 6'sını ise 2010 yılı sonuna kadar teslim alma sözü almıştı.

Ehud Barak ilk olarak Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile bir araya geldi. Görüşmede, "alçak koltuk" krizine maruz kalan Türkiye'nin Tel Aviv Büyükelçisi Oğuz Çelikkol ile İsrail'in Ankara Büyükelçisi Gaby Levi de hazır bulundu. Ehud Barak daha sonra Savunma Bakanı Vecdi Gönül ile görüştü.

Türk sermaye devleti bir katili ağırladı!

Ehud Barak, fosfor bombaları dâhil olmak üzere uluslararası anlaşmalarca yasaklanmış çeşitli silahların kullanıldığı siyonist barbarlığın, "savunma bakanı" sıfatıyla birinci dereceden sorumlularındandır. Bu nedenle İngiliz mahkemelerince savaş suçlusu ilan edilmiş, ülkeye giriş yapması halinde tutuklanmasına karar verilmiştir.

BM ve birçok uluslararası insan hakları örgütü, Başbakan Ehud Olmert ve Dışişleri Bakanı Tzipi Livni ile birlikte Barak'ın da Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'nde yargılanmaları gerektiğini ısrarla dile getiriyor. Bu çerçevede İngiltere'de bir mahkeme geçtiğimiz ay, Tzipi Livni hakkında, İngiltere'ye gelmesi durumunda tutuklama kararı çıkarttı. Bu nedenle Livni İngiltere'ye yapmayı planladığı ziyareti iptal etmek zorunda kaldı. Ehud Barak katili de "güvercin" olarak Ankara'ya geliyor, silah ve askeri malzeme satmak için çaba harcıyor. Kısacası Türk devleti katilleri ağırlamaya devam ediyor.

Stratejik ortaklık sürüyor!

Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül ile İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak'ın gerçekleştirdiği görüşmenin ardından ortak bir basın toplantısı düzenledi. Barak, "alçak koltuk krizi bir hataydı" açıklamasını yaptı. İsrail ile ortak çıkarları olduğunu ve bu çıkarlar devam ettiği sürece stratejik ortaklığın da devam edeceğini belirten Vecdi Gönül ise, askeri işbirliği çerçevesinde yeni projelere imza attıklarını açıkladı. İsrail'in teknolojiyle Kayseri'de üretilcek M-60 tanklarının Kolombiya, Şili ve Tayland gibi ülkelere satılacağını belirtti. İsrail üretimi insansız hava aracı Heronlar'da da tüm sorunların aşıldığını açıkladı. Bu açıklamalar İsrail ile süren stratejik ortaklığın açık itirafıdır. Türk sermaye devleti İsrail'in bölgedeki en önemli ortağı durumundadır. Siyasi, ekonomik ve askeri alanda tam bir işbirliğine dayanan bir ortaklıktır bu. Kapsamlı ekonomik ilişkiler, büyük silah alımlarının yanı sıra ABD'nin merkezinde durduğu askeri işbirliği anlaşması ile bu ortaklık perçinlenmiştir.

"Türkler bize metres gibi davranıyor ama ilişkimiz bir evlilik ilişkisidir!" İsrail'in kurucusu siyonist Ben Gurion'a ait bu sözler, Türkiye ile İsrail'in ilişkilerinin derinliğinin açık göstergesidir. Ortadoğu'nun bu iki saldırgan devleti, askeri anlaşmalara dayanarak ortak tatbikatlar, askeri bilgi ve istihbarat paylaşımı yapmaktadırlar. İlişkiler köklü ve süreklidir.

Anlaşmaların altında dinci-gerici partilerin imzası var!

İsrail devleti ile ilişki sözkonusu olduğunda, gerici-

dinci akımlar hep en önde yer aldılar. İslamcı akımların geçmişi Amerikancılıkla ve dolayısıyla İsrail'e hizmetle yazılmış bir tarihtir. Sadece AKP değil, tüm dinci partilerin ipleri ABD emperyalizminin elinde olmuştur. Türkiye-İsrail-ABD askeri işbirliği anlaşmasının altında Erbakan'ın imzası vardı.

Bugün "alçak koltuk" krizi ve geçmişte Gazze'deki vahşet üzerine esip gürleyen dinci gerici AKP de İsrail ile ilişkilerde kendisinden önceki hükümetleri aşan bir performansa sahiptir. Buna rağmen, işçi ve emekçilerin İsrail düşmanlığını politik etkisini arttırmak için kullanmaktadır.

AKP sözde Gazze'deki vahşete "dur" diyor, Filistin sorununa sahip çıkıyor! Bu söylemlerinde samimi olsaydı, İsrail ile tüm siyasi, diplomatik ve askeri ilişkileri keser, İsrail büyükelçisini sınır dışı eder, elçisini geri çekerdi. Ama bunların hiçbirini yapamazlar. Çünkü sermaye devleti ve yürütme organı AKP'nin sözleri sözde kalmaya mahkumdur. Zira İsrail ile evlilik ilişkilerini bozmaya hiç mi hiç niyetleri yoktur.

İsrail siyonizmine ve ABD emperyalizmine "dur" demenin yolu...

İsrail siyonizmine ve ABD emperyalizminin katliamlarına "dur" demenin yolu aynı zamanda Türk sermaye devletine karşı durmaktan geçiyor. En başta İsrail ve ABD ile yapılmış askeri-siyasi ve ekonomik anlaşmalara son verilmesini, tüm ilişkilerin kesilmesini istemekten geçiyor. Filistin halkıyla dayanışmanın

samimiyet ölçüsü budur. Bunlar yapılmadığı sürece söylenen sözlerin, yapılan şovların, sözde İsrail karşıtlığının hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Bu ülkede bu mücadeleyi hakkıyla verme çabası içinde olanlar yalnızca devrimci güçlerdir. Devrimci hareketimizin Filistin halkıyla dayanışmadaki samimiyeti tarihiyle ortadadır. Bugün de, ne kadar etkili olduklarından bağımsız olarak, yegane doğru tutumu onlar almaktadır. Sınıf ve emekçi tabanına yaslandıkları ölçüde de daha etkili bir destek sunmayı, gerici akımların emekçi halkın öfkesini sıkıştırmaya çalıştıkları Müslümanlık-Yahudilik ekseninin aşılmasını başarabileceklerdir.

İşçilerin ve emekçilerin yoğun öfkesini "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarıyla emperyalizmi, siyonizmi ve yerli işbirlikçilerini hedefleyen bir mücadele ekseninde örgütlemek, sahte İsrail karşıtlığı yapan dinci partinin gerçek konumuna ışık tutmanın biricik yoludur.

Bir kapitalistten, arsızlık örneği

Bursa'da 10 Aralık günü gerçekleşen grizu patlaması sonucu 19 işçinin katledilmesinden sorumlu Bükköy Madencilik'in sahibi Nurullah Ercan bir kez daha kapitalistlerin tipik, iğrenç ikiyüzlülüğünü sergiledi. Ercan, "İşçi atmamak için bana destek verin" diyerek Kısa Çalışma Ödeneği'nden yararlanmak üzere Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvurdu.

30 Aralık 2009 günü yapılan başvuruya bakanlık henüz yanıt vermezken, işçi katliamları bakımından sicili kabarık olan Ercan'ın kirliliği geçmişi, alınacak ödeneğin işçiler için kölelik koşulları ya da ölüm anlamı taşıdığını gösteriyor.

Nurullah Ercan, Kısa Çalışma Ödeneği'ne başvurarak bünyesindeki 118 işçinin her biri için ortalama 400 TL istiyor. Ercan'ın bu başvurusu 3 ay için 143 bin TL'lik destek anlamına geliyor. Zaten geçmişten bugüne devletin şefkatli kolları altında katliamlarına devam eden Ercan'ın devletten aldığı yardımın haddi hesabı yok. Ama yüzüstü kapitalistlerin de doğası gereği doymaya niyeti yok!

İşçi düşmanı Ercan'ın işlettiği aynı kömür ocağında daha önce de patlama olmuş ve 4 işçi hayatını kaybetmişti.

19 Kasım 2000'de yine Ercan'a ait Kayaaltı Linyit Ocağı'nda bir iş cinayeti yaşanmış ve 7 işçi ölmüştü.

Sendika düşmanı tutumuyla da işçi düşmanlığı tescillenen ve kömür madencilik alanında yatırımları bulunan Nurullah Ercan, sahip olduğu Bolu'daki ocaklarında ise sendikal örgütlenmeyi engellemeye çalışmıştı. Ercan sendikalaşmayı önlemek için, farklı maden ocakları için farklı taşeron şirketler kurma yoluna gitmişti.

2000 yılında ise Bolu Gökçesu'da Bükköy Madencilik ve Üçpınar Madencilik şirketlerinin üretim yaptığı Kayaaltı, Çorak ve Çamlık linyit ocaklarında çalışan 228 işçi ile Kuzey Anadolu Madencilik AŞ'ye ait Tuzlukaya Linyit Ocağı'nda çalışan 88 işçi, DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'e üye olunca işten çıkartılmış ve çeşitli baskılara maruz kalmıştı.

Bunlar Ercan suç dosyasının sadece bir bölümü...

Peki, katledilen işçilerin hesabı soruldu mu? Hayır! Basit koruyucu önlemleri, gereksiz masraf olarak gören ve bu yüzden önlenilecek kazaları katliama çeviren Ercan devlet tarafından sadece uyarılmakla yetinilmedi mi? İşçiler kölelik koşullarında çalıştırılırken, sosyal güvenceden yoksunken, sendika düşmanı Ercan'a "ne yapıyorsun?" diye soran oldu mu? Dahası 19 işçinin ölümünün ardından Ercan, bu sefer yargı koruması altına girmedi mi?

Devlet Ercan'a yeterince yardım etti. Ercan'ın bu yüzüstlüğü, arsızca Kısa Çalışma Ödeneği'ne başvurması da bugüne kadar yaptıklarının karşılıksız kalmasından, dahası korunup kollanmasından kaynaklıdır.

Eğer ki, 19 işçinin katledilmesi bu kadar ön plana çıkmamış olsaydı, sermaye devleti tereddütsüz bir biçimde Ercan'ın talebini karşılardı. Bugün çok geniş bir kesim tarafından facianın sorumlusunun Ercan olduğu kanısı hakim olduğu ve devletin bu cinayetlerdeki rolü tartışıldığı için bir ihtimal Ercan istediği yardımdan mahrum kalabilir.

Fakat Ercan'ın kabarık suç dosyası orta yerde duruyorken, ona yapılacak her yardım işçiler için ölüm fermanı olacaktır.

“Açılım” aldatmacası devam ediyor!

“Kürt açılımı” konusunda yeni bir şey söylenmese de, İçişleri Bakanı Beşir Atalay’ın açıklamaları gündemdeki yerini koruyor. Yönetmeliklerden bahseden Atalay orta vadede yasal değişiklikler yapılacağını söyledi, ancak Kürtler’in taleplerini dikkate alan herhangi bir yasal değişiklikten söz etmedi.

“Kürt açılımı” sürecinde gelinen noktayı ve atılması planlanan adımları anlatan Atalay, yollarına durmadan devam ettiklerini belirterek şunları söyledi: “*Kardeşlik projemiz kararlı bir şekilde devam ediyor. Birinci boyutu, yani terörün sonlandırılması için içeride ve dışarıda çok kapsamlı bir çalışma yürütüyoruz. Bu ince ince dokunarak devam ediyor.*”

Bu sözler, sömürgeci sermaye devletinin Kürt hareketinin tasfiyesi sürecinde sonuç almaya odaklandığını tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor.

Atalay, “açılım” sürecinde yapılan değişikliklerin yönetmelik düzeyinde olduğunu belirterek, cezaevlerinde farklı dillerde görüşme yapılmasının sağlandığını, TRT’de yerel dillerle yayın başladığını ve özel televizyonlar için de değişiklik yapıldığını, üniversitelerde farklı dil ve lehçelerle ilgili araştırmalar yapılması için çalışmalar yürütüldüğünü, yol kontrollerini azaltacak yönergenin kurumlara gönderildiğini dile getirdi.

Orta vadede düşünülen bazı yasal değişiklikleri ise şöyle:

* 18 yaş altındaki çocukların çocuk mahkemelerinde yargılanmasını öngören yasa değişikliği teklifi TBMM’ye gönderildi.

* İnsan hakları alanında dört kurum oluşturulacak. Bu kurumlarla ilgili kanun tasarısı çalışmaları önemli ölçüde tamamlandı. Bu kurumlar; Ayrımcılıkla Mücadele ve Eşitlik Kurulu, Türkiye İnsan Hakları Kurulu, Kolluk Gözetim Komisyonu ve İşkence ve Kötü Muameleyi Önleme Kurulu.

Pembe tablolar çizilerek gerçeğin üstü örtülmeye çalışılsa da, “açılım süreci”nin Kürt halkı açısından oldukça sancılı geçtiği biliniyor. “Açılım”ın imhaya dayalı tasfiyeci yönü açığa çıktı. Takke düştü, kel görüldü! DTP’ye yönelik operasyonlarda yüzlerce üye ve yönetici cezaevlerine konuldu. Bu da yetmedi, DTP kapatıldı, 2 milletvekili meclisten düşürüldü, 35 partiliye siyaset yasağı getirildi. Belediye başkanları 12 Eylül görüntüleriyle gözaltına alınarak tutuklandı. DTP’nin kapatılmasının ardından bu kez BDP’ye yönelik operasyonlar başlatıldı. Yüzlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Kürt gazeteleri 13 kez yasaklanırken, 35 gazeteci cezaevine gönderildi. Bu arada gerillaya yönelik askeri operasyonlar aralıksız sürdürüldü. 2009 yılında 273 operasyon, 49 hava saldırısı, 168 havan ve obüs saldırısı düzenlendi.

Bugün de “açılım” ve “demokratikleşme yasalarını parlamentoya getireceğiz” söylemleri eşliğinde Kürt halkı üzerindeki baskılar yoğunlaştırılıyor. Başta Kürt illeri olmak üzere birçok kentte BDP’ye yönelik gözaltı ve tutuklamalar sürüyor. Kasım ayından bu yana artarak devam eden gözaltı ve tutuklamalar tam bir Kürt avına dönüşmüş durumda.

Sömürgeci sermaye devletinin imhacı ve inkârcı karakteri bir kez daha günyüzüne çıkmış, “açılım süreci” tam bir tıkanma noktasına gelmiştir. Kürt sorunu sözkonusu olduğunda deve kuşu politikası dışında bir politika üretemeyen egemen güçler, sorunu çözmeye yeteneğinden ne denli yoksun olduklarını bir kez daha gözönüne sermiş bulunuyorlar. “Açılım” çerçevesinde güdük bazı reformların bırakılması

kendisini, lafını etmek bile düzen cephesinde taşların yerinden oynamasına yol açabiliyor.

“Açılım” politikası ilan edildiğinde, bununla birkaç küçük değişiklik öngörülüyor, Kürt halkının hiçbir temel talebinin karşılamayacağı açıkça dile getiriliyordu. Onlar “açılım”ın bu kadarının bile Kürt hareketini dağıtmaya yeteceğini ciddi ciddi umabiliyorlardı.

Sonrasında yapılan operasyonlara, DTP’nin kapatılması vb. saldırılara karşı Kürt halkının muazzam bir öfke patlamasına tanık olundu. Sermaye devleti birkaç kırıntı ile Kürt hareketini tasfiye edebileceği ve Kürt halkını yatıştırabileceği hayalini kurdu. Fakat bu hayal Kürt halkının direnişine çarparak suya düştü.

Kürt halkının sergilediği direnme kararlılığı, toplumsal çelişkilerin de beslediği büyük bir potansiyel devrimci enerjinin varlığına işaret ediyor. Bugün Kürt halkının haklı ve meşru taleplere dayalı mücadelesi, sömürgeci sermaye devleti ne kadar saldırırsa saldırınsın, kolay kolay bastırılmayacak bir düzeye ulaşmıştır. Bu gerçek her fırsatta kendini açığa vurmakta ve görmemekte ısrar edenleri şaşkınlığa sürüklemektedir. Buna rağmen sermaye devleti, ABD, Irak ve Güney Kürdistan yönetimiyle kapalı kapılar ardında yapılan anlaşmalar yoluyla Kürt hareketini tasfiye edebilmeyi hala da umabilmektedir.

Ancak Kürt sorununda geleneksel inkâr ve imha politikalarıyla yol almak artık mümkün değildir. Kürt

halkının ulusal özgürlük ve eşitlik talepleri, tüm zulüm ve zorbalığa rağmen bastırılmamaktadır. Yaşananlardan sonra “açılımın devam ettiği” yönündeki açıklamaların da Kürt halkı için herhangi bir inandırıcılığı kalmamıştır.

Kürt halkının son derece meşru ve haklı olan talepleri orta yerde durmaktadır. Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkının tanınması, her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son verilmesi, tüm dillere tam hak eşitliği sağlanması ve anadilinde eğitim hakkının tanınması vb. talepler karşılanmadan, Kürt sorununun gerçek ve kalıcı bir çözüm yolunun mümkün değildir. Bundan dolayı da, çözümün yolunun düzenin içine sığan bir mücadeleyle açılması mümkün değildir.

Harcı zorbalık, inkârcılık ve şovenizm ile karılmış sömürgeci sermaye iktidarı altında Kürt sorunu gerçek ve kalıcı bir çözüme kavuşturulamaz, halkların gerçek eşitliği ve gönüllü birliği sağlanamaz. Bir proleter devrimle sermaye iktidarı alaşağı edilmedikçe, bu ülke halklar hapishanesi olmaya devam edecek, ulusal baskı ve zulüm sürecektir. Bundan kurtulmanın yolu, tüm milliyetlerden emekçilerin işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmesinden geçmektedir. Bu topraklarda halkların gerçek özgürlüğe ve tam eşitliğe dayalı gönüllü birliği ancak bu bayrak altında savaşarak kazanılabilir. Halkların devrimci birliği, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratarak elde edilebilir.

Operasyonlara işçi tepkisi

Bugüne kadarki işkence davalarında işkenceciler değil, genellikle işkenceye maruz kalanlar suçlandı. Bu tarihsel gerçeğin yeni bir örneği de Diyarbakır’da yaşandı. Diyarbakır’da bir gösteriye katılan, ardından gözaltına alınıp işkence gören Songül Yaşa’nın, polis aleyhinde açtığı dava karara bağlandı. İşkencenin niye bitmediğini gösterecek şekilde işkenceciyi koruyan bir karar çıktı. Mahkeme, “*Zarar göreceğini bildiği gösteriye katılan uğradığı zarardan sorumludur*” diyerek davayı reddetti.

Diyarbakır’da 28 Mart 2006 tarihinde başlayan gösterilerde 10 kişi yaşamını yitirmiş, yüzlerce kişi yaralanmış ve tutuklanmıştı. Aradan geçen 4 yıla rağmen sorumlulara hiçbir cezai işlem uygulanmazken, işkence mağdurlarının açtığı davalar da reddedilmeye devam ediyor.

Diyarbakır’da gözaltına alınan Songül Yaşa, gözaltında kaldığı süre boyunca hakaret, işkence, cinsel tacize maruz kaldı. Songül Yaşa, işkence nedeniyle hastaneye kaldırıldı ve aldığı raporla işkenceciler hakkında tazminat davası açtı. Ancak Songül Yaşa’nın talebi reddedildi. Karara tepki gösteren Avukat Serdar Çelebi, mahkemenin toplumsal olaya katılan kişiye yönelik işkenceyi meşrulaştırdığını söyledi.

Songül Yaşa hakkında olaylara katıldığına ilişkin ne mahkeme kararı ne de tek bir görüntü, görgü tanığı veya herhangi bir delil olmamasına rağmen mahkeme hakimleri meydana gelen yaralanmaların, Songül Yaşa’nın kendi kusurundan meydana geldiği kararına vardılar. Aldıkları kararı hangi delillere dayandırdıklarını, nasıl böyle bir sonuca vardıklarını açıklama gereği bile duymuyorlar. Böylece hakimler, burjuva hukukunun normlarını bile uygulamayacaklarını ilan ettiler.

Mahkeme, Songül Yaşa’nın ‘kendi kusuru’ ile işkence görebilmesini onaylıyor. İşkencecilerin kusurunun olamayacağı sonucuna varıyor. Böylece gösteri ve yürüyüşlere katılmış emekçilere uygulanan işkence mahkeme tarafından meşrulaştırılıyor. Mahkemenin aldığı bu karar, kontra hukukun ne ilk, ne de son örneğidir. Bu karar kontrgerilla hukukunun sadece yeni bir örneğidir.

Devrimci önderlik boşluğunu ve fiili-meşru mücadele ihtiyacını muhataplarıyla tartışmak için...

İstanbul'da kamu emekçileri kurultayına doğru...

Sınıf ve kitle hareketinin mevcut durumuyla bağlantılı olarak kamu emekçileri hareketi de uzun bir dönemdir geri çekilmiş durumdadır. Fiili-meşru mücadele geleneğinin yaratmış olduğu tüm moral değerler ise büyük oranda zaafa uğramış bulunmaktadır.

Sermaye devleti bir yandan iş güvencesini ortadan kaldırmak gibi kamu emekçilerini hedef alan kapsamlı saldırılarını uygulamaya koyarken diğer yandan da ağırlaşan yaşama ve çalışma koşulları altında kamu emekçilerini bunaltmaktadır. Sosyal yıkım saldırıları altında bunalan kamu emekçileri aynı zamanda biriken öfke ve tepkisini akıtacak kanallar bulamamaktadır.

25 Kasım günü gerçekleştirilen bir günlük iş bırakma eylemi ise kamu emekçilerinin mücadele istek ve azmi taşıdığını, harekete geçmek için devrimci bir önderliğe ihtiyaç duyduklarını bir kez daha göstermiştir. Olduğu kadarıyla 25 Kasım'ın başarısının arkasında önden belirlenmiş, somut araç, yol ve yöntemlerle örülmeye çalışılan bir iş bırakma eylemi bulunmaktadır. Sınırlı sayıdaki öncü, devrimci kamu emekçisinin bu iradenin arkasında durması, mücadeleyi işyerlerinden, sendikasından doğru örgütlemeye çalışması ise uzun bir sessizliğin ardından ayağa kalkmaya hazırlanan bir kamu emekçileri hareketi olduğunu göstermektedir.

Hareketin temel sorunları ve çözüm yolları konusunda açık ve net bir politik bakışa sahip olan komünistler ise yıllardır alan içerisinde sistematik bir faaliyet yürütmeye çalışmaktadırlar. Çeşitli nedenlerle kesintiye uğradığı süreçler olsa da geline aşamada **Sosyalist Kamu Emekçileri** düzenli bir örgütsel işleyişe sahiptir, somut hedef ve araçlarla harekete müdahale etmeye, kendi cephesinden devrimci önderlik boşluğunu doldurmaya çalışmaktadır.

Özellikle son süreçte harekete müdahaleyi somut biçimlere kavuşturmak doğrultusunda anlamlı adımlar atan **Sosyalist Kamu Emekçileri** 25 Kasım sürecine de imkanları ve güçleri doğrultusunda etkin bir müdahale gerçekleştirmeye çalışmışlardır. Önümüzdeki dönemde harekete moral olan 25 Kasım eylemini de arkasına alan bir sürecin örgütlenmesi, 25 Kasım'ı aşan eylem ve etkinliklerle sürecin ileriye taşınması gerekmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri bugün iki yönlü bir çaba içerisine girmeyi önlerine hedef olarak koymuş bulunmaktadır. Bir yandan çalışmanın toparlanması, imkanların güçlendirilmesi, örgütsel çeperin genişletilmesi için çaba harcarken diğer yandan hareketin ihtiyacı olan fiili-meşru mücadeleye ve devrimci önderlik boşluğuna dikkatleri çekerek, hareketin öncüleri ile bu ihtiyacı tartışacak bir süreç örgütlemeyi ön görmektedirler.

Sosyalist Kamu Emekçileri, hem iç hem de dış hedefleri bakımından bu çabayı güçlendirmek amacıyla İstanbul'da Mayıs ayı içerisinde "**Kamu Emekçileri Kurultayı**" gerçekleştirmeyi hedeflemektedirler. Kurultayın başarısını tek başına kurultay günü ile sınırlamayan **Sosyalist Kamu Emekçileri**, ön sürecinde çeşitli araç ve yöntemlerle kurultayın gündemlerini hareketin öncülerinin gündemine sokmayı planlamaktadırlar.

Kurultayın ön sürecinde sinevizyondan tebliğlerin

hazırlanmasına, kamu emekçileriyle kurultay gündemli toplantılar yapılmasından bildirilerin hazırlanmasına, kurultayı destekleyen deklarasyonun kamuoyuna sunulmasından afiş ve davetiyelere kadar kurultayı canlı ve dinamik bir şekilde örgütleyecek bir **Kurultay Hazırlık Komitesi (KHK)** oluşturulması, tebliğlerin tartışmalara dayanarak hareketin ihtiyaçları doğrultusunda kısa ve özlü hazırlanması, serbest kürsünün amacına uygun kullanımı için gündemleri destekleyen konuşmaların belirlenmesi vb. başlıklar altında çeşitli araçlarla sürecin güçlendirilmesi hedeflenmektedir.

Kuşkusuz kurultayın en büyük başarısı, sonucundan bağımsız olarak, kamu emekçileri hareketi içerisinde faaliyet yürüten, ilerici, devrimci iddialar taşıyan muhataplarını bir araya getirebilmesiyle, ön sürecini buna uygun bir hazırlıkla geçirebilmesiyle ölçülebilecektir. Zira kurultayın temel yönelimlerinden birisi de hareketin devrimci önderlik ihtiyacına dikkat çekmek, öncülerini bu düşünceye kazanmak için çaba harcamak olacaktır. Bu doğrultuda kurultayın içeriğine ve amacına bağlı olarak hareketin muhataplarına da kürsüden söz verilmeye, hareket içinde varlık gösteren siyasetler ve anlayışlar da kurultayın bir parçası yapılmaya çalışılacaktır. Hareket içinde faaliyet yürüten öncü dinamiklerin kamu emekçilerinin ve mücadelenin sorunlarını, çözüm önerilerini kurultaya sunması ön görülmektedir.

Kurultayda kamu emekçileri mücadelesinin tarihini anlatan, birleşik mücadelenin önemini işleyen, işyeri temelli mücadelenin gerekliliğine vurgu yapan, işgüvencesiz çalışan emekçilerin örgütlenme sorunlarını vb. başlıkları ele alan tebliğlerin hazırlanması hedeflenmektedir.

Kurultayın İstanbul güçleri üzerinden örgütlenmesi düşünülmektedir. Ancak çeşitli illerde faaliyet yürüten **Sosyalist Kamu Emekçileri** de kurultayın gündemiyle bağlantılı olarak buldukları illerin tablosunu somut deneyimlerle birlikte kurultaya sunmak amacıyla temsili bir katılım sağlayacaklardır.

Kurultayın gündemleri, bileşenleri, araç ve yöntemleri üzerine ilk tartışmaları geride bırakan **Sosyalist Kamu Emekçileri**'nin önünde kurultay gündemlerini en güçlü şekilde işlemek, muhataplarının dikkatlerini bu çabaya çekmek ve bir parçası yapmaya çalışmak gibi önemli bir görev durmaktadır. Zira bugüne kadar hareketin ihtiyaçlarını tartışmak doğrultusunda atılmış adımlar istenilen düzeyde bir karşılık üretmemekte, muhatapları tarafından ilgisizlikle karşılanmaktadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri, tüm zorluklarına rağmen kurultay vesilesiyle bir kez daha üzerlerine düşen görevi yerine getirmek için çaba harcayacaklardır.

Sosyalist Kamu Emekçileri
20 Ocak 0010

Kamu emekçileri hareketinin ihtiyaçlarını tartışmaya açan kurultay çabasını destekliyoruz!

Kurultay çabasını destekleyen tüm emek örgütlerinin, devrimci güçlerin, siyasetlerin, kişi ve kurumların imzasına açılan metindir...

Sınıf hareketinin temel bir bileşeni olan kamu emekçileri hareketi '89 Bahar Eylemlilikleri'nin ardından gelişerek güçlendi. Fiili-meşru mücadele geleneğinin bir sonucu olarak da kamu emekçileri sendikaları kuruldu.

Bugün hem sınıf ve kitle hareketinin, hem de sendikal hareketin tablosu nedeniyle sınıf mücadelesinde yaşanan geri çekilme kamu emekçileri hareketini de etkilemekte, mücadele dinamiklerini geriletmektedir. Fiili-meşru mücadele geleneğinin yarattığı moral değerler ileriye taşınmamaktadır. Oysa kamu emekçileri hareketi '90'lı yıllarda sınıf hareketine nefes aldırılmış, dönemin mücadele yükünü büyük oranda göğüslemiştir. Bugün mücadelenin kanalları tıkanmıştır ancak 25 Kasım iş bırakma eyleminin de gösterdiği gibi mücadelenin hedefi, araçları, talepleri, yol ve yöntemleri somutlandığında, buna uygun bir irade ve örgütlü duruş sergilendiğinde tıkanan kanalların açılması imkansız değildir.

Genel olarak sınıfı, özel olarak da kamu emekçilerini ilgilendiren SSGSS, özelleştirme, sosyal hakların gaspı, taşeronlaştırma, işgüvencesinin ortadan kaldırılması vb. saldırılar karşısında kamu emekçileri hareketi mücadelenin ihtiyacı olan siyasal, birleşik ve militan mücadeleye yanıt verememektedir. Kuşkusuz bunun birçok nedeni bulunmaktadır. Ancak bu sorunların başında işyerleri temelli mücadelenin örgütlenememesi, birleşik mücadelenin yürütülememesi, fiili-meşru mücadele geleneğinin geleceğe taşınmaması, hareketin ihtiyacı olan öncü, devrimci güçlerin harekete önderlik edememesi gelmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri, hareket içinde faaliyet yürüten muhataplarının, sendikaların, öncü, devrimci kamu emekçilerinin biraraya gelerek kamu emekçileri hareketinin tıkanan mücadele kanallarının açılması, devrimci önderlik boşluğunun doldurulması, kamu emekçilerinin devrimci mücadele programının tartışılması amacıyla **2010 Mayıs** ayında **Kamu Emekçileri Kurultayı** düzenlemeyi hedeflemektedir.

Emek dostu tüm unsurların, sendikaların, ilerici sendikacıların, emek örgütlerinin, siyasal güçlerin, devrimcilerin sınıf mücadelesinin temel dinamiklerinden biri olan kamu emekçileri hareketinde yaşanan sorunların ve çözüm önerilerinin tartışıldığı bu çabayı desteklemesini beklemekteyiz. Bu doğrultuda kurultay çabasına destek sunan bu metne imza atmanızı talep etmekteyiz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Danıştay şeker fabrikalarının özelleştirilmesi kararını iptal etti...

Sermayenin özelleştirme-kapatma saldırılarına karşı mücadeleye!

Sermayenin özelleştirme ve sosyal yıkım saldırılarının hayata geçirilmesi için canla başla çalışan AKP hükümetinin, kamuya ait şeker fabrikalarının özelleştirilmesi kapsamında yaptığı ihalenin yürütmesi Danıştay kararıyla durduruldu. Şeker-İş Sendikası'nın açtığı dava sonucunda hukuksal alanda yaşanan bu gelişme sermayenin saldırılarının hız keseceği anlamına gelmiyor.

TEKEL'deki süreç gibi özelleştirilerek tasfiye edilmesi planlanan şeker fabrikalarında çalışan işçiler, TEKEL işçilerinin karşı karşıya kaldığı süreci yaşayacaklar. Bu da TEKEL direnişinin yalnızca TEKEL işçilerini ve ailelerini değil sermayenin önümüzdeki süreçte devreye sokacağı saldırı planlarından geniş işçi ve emekçi yığınların da payını alması anlamına geliyor.

Danıştay kararının anlamı

Danıştay 13. Dairesi, Türkşeker'e ait Kastamonu, Kırşehir, Turhal, Yozgat, Çorum ve Çarşamba şeker fabrikalarının portföy C grubu olarak özelleştirilmesi için 8 Aralık 2009'da yapılan ihaleyi sonuçlandıran ihale komisyonu kararının ve Elbistan, Elazığ, Erzincan ve Malatya şeker fabrikalarının özelleştirilmesine ilişkin "ihale şartları belgesi" ile Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın ihaleye çıkma kararının hukuka uygun olmadığı sonucuna vardı. Bu nedenle Danıştay 13. Dairesi, AKP hükümetinin, kamuya ait şeker fabrikalarının özelleştirilmesi kapsamında başlattığı ihalenin yürütmesini durdurma kararı verdi.

Danıştay 13. Dairesi gerekçesinde, Kastamonu, Kırşehir, Turhal, Yozgat, Çorum ve Çarşamba şeker fabrikalarının bir bütün halinde portföy grubu olarak (Porföy C) özelleştirilmesine ilişkin ihale ilanı ve şartnamesinin yürütmesinin 15 Aralık 2009 tarihinde durdurulduğu hatırlatılarak, ihale ilanı ve şartnamesi hakkında verilen yürütmeyi durdurma kararı gereği "ihaleyi sonuçlandıran ihale komisyonu kararının hukuki dayanağının ortadan kalkmış" olduğu vurgulandı.

Kısa bir süre önce şeker işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı ortaya koyduğu mücadele, Savola firması yetkililerini arkalarına bakmadan kaçmak zorunda bırakmıştı. Çorum ve Yozgat şeker fabrikalarında incelemelerde bulunmak isteyen kapitalistler, 6 Kasım'da fabrikalarda teknik inceleme yapmak istemiş, şeker işçileri fabrikaların kapılarını kapatarak incelemeyi engellemiş, panikleyen Savola kapitalistleri üretim tesislerine girmeden fabrikalardan ayrılmıştı.

Şeker-İş Sendikası'nın merkez yönetimindeki sendika ağalarının özelleştirilen şeker fabrikalarına yönelik politikasının temeli uzlaşma üzerine kurulmuştur. Bu nedenle Danıştay'ın aldığı karar Şeker-İş Sendikası bürokratlarını rahatlatmış gözüküyor. Mahkeme kararını şeker işçilerinin mücadele isteğini boğmak için kullanmaya başladılar. Görüntüyü kurtarmak için özelleştirmeye karşı "direneceğiz" diyen sendika ağaları, şimdi de işçiler arasında özelleştirmenin durduğu propagandasını yürütüyorlar. İşçiler geçmişleri ihanetle dolu bu bürokratların tutumuna kanmamalıdır. Alınan bu

karar saldırıların hız keseceği anlamına gelmiyor.

Daha önce TEKEL işçilerini de rahatlatan mahkeme kararları çıkmıştı. Örneğin TEKEL Alkollü İçkiler Sanayi A.Ş. hisselerinin tamamı blok olarak satışa çıkarılmış, ihale sonuçlandırılmıştı. İhaleye, en yüksek teklifi Nuro-Limak-Özaltın-Tütsab'tan oluşan ortak girişim grubu kazanmıştı. İhale Tek-Gıda-İş tarafından mahkemeye taşındı. Ankara 8. İdare Mahkemesi, TEKEL Alkollü İçkiler Sanayi A.Ş.'nin özelleştirilmesi amacıyla yapılan ihalenin yürütmesini durdurdu.

Tek Gıda-İş Sendikası'nın, ihaleye çıkma işlemine karşı açılan davada, mahkeme, TEKEL'in özelleştirilmesinin, piyasaların denetimi ve dış ticaretinin düzenlenmesine ilişkin Anayasa'nın 167. maddesine aykırı olduğuna hükmetmişti. Buna rağmen sermaye hükümeti TEKEL'in özelleştirilmesi saldırısını daha inceltmiş bir tarzda devam ettirmiş, TEKEL'in özelleştirilme sürecini tamamlamış, gelinen noktada ise, TEKEL işçilerini güvencesiz, sefalet ücretine çalıştırma saldırısını hayata geçirmek çerçevesinde çabasını sürdürmektedir.

Saldırlara karşı ortak mücadele!

AKP, tıpkı diğer sermaye hükümetleri gibi özelleştirmeleri, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları parça parça uygulamaya soktu. Saldırı planlarını işçi ve emekçilerin yan yana gelemeyeceği biçimde, hatta onları bölerek, parçalayarak ve birbirine düşürerek uygulamaya çalıştı.

İşçi sınıfının hak ve özgürlüklerine yönelik sermaye saldırıları sırasında sendika bürokratları, işçi ve emekçilerin ileri kesimlerinden yükselen "Sermayenin topyekûn saldırısına karşı emekçilerin topyekûn direnişi!" ya da "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarını hışımla bastırmak için çabaladılar. Sermaye topyekûn ve ayırt etmeden işçi ve emekçilere saldırırken; işçiler parça parça ve işçi sınıfının birleşik gücünü yaratmaktan uzak bir tarzda mücadele ettiler.

Geçmişte Paşabahçe'de, Kağıthane'de, Zonguldak'ta, Tuzla'da, Telekom'da, Şişe Cam'da, SEKA'da, Tüpraş'ta, kısacası tüm işkollarında yaşanan saldırılar karşısında mücadele ortaklaştırılmadı. Bu "ateş sadece düştüğü yeri yakar" zannedildi. Saldırı o an kime yöneldiyse mücadele de onlarla sınırlı kaldı. Destek ve dayanışmalar genellikle temsili düzeyi aşamadı.

TEKEL işçileri gündür eşleri ve çocuklarıyla

birlikte Ankara'da direniyorlar. İşçilerin haklı ve meşru direnişleri gün geçtikçe daha fazla destek ve dayanışma görüyor. Ankara'da bulunan çeşitli işçi ve memur sendikaları, ilerici meslek örgütleri dayanışma eylemleri ve maddi yardımlarıyla TEKEL işçilerine destek veriyor. Bu desteği daha da büyütme başta benzer bir saldırıyla karşı karşıya olan şeker işçilerinin olmak üzere tüm işçi sınıfının tarihsel görevidir.

Şeker işçileri kısa bir süre önce evine ateş düştüğünü unutmamalıdır. Ateş bugün TEKEL işçilerinin ortasına düşmüştür. TEKEL, şeker işçilerini, genelde tüm işçi sınıfını yakan ateş, aynı ateştir. Tüm bu saldırılar, kapitalistler daha da semirsin diye yapılıyor. Saldırıları durdurmanın, püskürtmenin biricik yolu mücadelenin ortaklaştırılmasıdır.

Yaşamını işgücünü satarak sürdüren işçilerin sınıf çıkarları ortaktır. Aralarında çalışma koşulları veya ücret düzeyi açısından farklılıklar olsa dahi bu gerçeklik değişmez. Kapitalistlerin mayasında bulunan rekabet olgusu işçi sınıfı için geçerli değildir. Kısacası işçiler, hangi sektörde ve hangi ülkede çalışıyor olurlarsa olsunlar, burjuvaziye karşı ortak mücadele yürütme potansiyeline sahiptirler. Ne var ki, bu potansiyelin harekete geçirilebilmesi ve kapitalistler karşısında fiili bir güce dönüştürülebilmesi ancak sınıf bilinciyle donanmak ve örgütlü mücadele sayesinde mümkün olabiliyor.

Tarihin bu anında işçi ve emekçi önderlerine düşen yakıcı görev, TEKEL işçilerinin mücadelesi ile şeker işçilerinin, maden işçilerinin, Tuzla ölüm tarlalarında çalışan işçilerin, kamu emekçilerinin, küçük üreticilerin, işsizlerin, güvencesizlerin, başta Kürtler ve Aleviler olmak üzere tüm ezilen-dışlanan kesimlerin mücadele birliğini esas alan bir tarzda çaba göstermektir.

Bugün işçi ve emekçiler yaşanan deneylerden ders alarak "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarını her zamankinden daha yüksek sesle ve örgütlü birleşik güçle dile getirmelidirler. Gün; işçi sendikalarının tepesine çöreklenmiş sendika ağalarına rağmen işyeri ve işkolu ayrımı yapmadan tüm sınıf kardeşleriyle işyerlerinde ve yaşam alanlarında birleşik mücadele örgütlenme günüdür. TEKEL işçilerinin yaktığı mücadele ateşinin sönmesine izin vermeden "gerçek işçi örgütleri" yaratmak ve "sermayenin topyekûn saldırısına; emekçilerin topyekûn karşı koyuşunu" örgütlenme görevi yaşamsal bir görev olarak, özelden sınıf devrimcilerinin genelde tüm işçi ve emekçilerin önünde durmaktadır.

Binler katledilişinin 3. yılında Hrant için buluştu...

Faşizme inat, kardeşimsin Hrant!

Ermeni gazeteci **Hrant Dink**, ölümünün 3. yıldönümünde çeşitli illerde gerçekleştirilen eylem ve etkinliklerle anıldı.

İstanbul

İstanbul'da Agos gazetesinin önünde öğle saatlerinde toplanan binlerce kişi Ermenice ve Türkçe türküler söylediler.

"Katili tanıyoruz, adalet istiyoruz" sloganıyla gerçekleşen törende Dink'in "Tek yolumuz bir arada yaşamayı savunmak olmalı. Bu yol, hem aklın, hem vicdanın gereği" pankart kullanıldı. Hrant'ın arkadaşları, ilerici ve devrimciler mumlar yakarak, binanın önüne karanfiller bırakarak Hrant'ı andılar.

Törende Hrant Dink'in oğlu Arat Dink bir konuşma yaptı. Mahkemenin kendileriyle dalga geçtiğini vurguladığı konuşmasında şöyle seslendi: "Üç yıldır bizimle dalga geçerken yalnızlar mıydı? Tek tek örnek vermeli miyim? Babam, öldürülmeden üç gün önce bir yazı yazdı. 'Valilikte haddim bildirilmeye çalışıldı' diye. İki istihbaratçı da vardı orada. Mahkeme 'O kişiler kim?' diye soru sordu, 1.5 sayfa masal anlattılar. Mahkeme, 'Yeni cevaba gerek yok, yeterli' dedi. Mahkeme, bizimle dalga geçmedi mi?"

Barış İçin Sanat Girişimi üyeleri gerçekleştirdikleri basın açıklamasının ardından "Ergenekon Caddesi"nin tabelasını indirerek caddenin adını "Hrant Dink Caddesi" olarak değiştirdiler.

Taksim'de yürüyüş

Saat 19.00'da Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen binlerce kişi Tünel'e kadar gerçekleştirdikleri meşaleli yürüyüş ile Hrant Dink'i bir kez daha anarak, "Hesabını soracağız" dedi.

Eylemde, "Hrant hesabını soracağız" pankartı ile meşaleler taşındı. Eylem, Nor Zartonk'un çağrısı ile Ekim Gençliği, YDG, Partizan, Sosyalist Umud Derneği, BDSP, EHP, DHF, Aka-Der, İstanbul Ahali ve Demokrasi için Birlik Hareketi tarafından örgütlendi.

Galatasaray Lisesi önünde Ermenice ve Türkçe basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, Hrant Dink'in katledildiği, 19 Ocak 2007'den bu yana 3 yıl geçtiğini ve 3 yıldır adalet taleplerinin devam ettiğini söyledi. Açıklamada şunlar söylendi:

"Engin Çeber, Alaattin Karadağ, Aydın Erdem ve daha birçok insanı, polis şiddetiyle ve işkenceyle aramızdan alan hep aynı karanlıktı. Aynı karanlık Bursa'da 19 maden işçisini katletti ve her insanın canına beş bin lira fiyat biçti. Tuzla tersanelerinde 131 işçiyi 'iş kazası' adı altında katleden, direnişteki TEKEL ve itfaiye işçilerine saldıran yine oydu. Gerek mecliste gerek sokakta linç girişimlerinin hep baş aktörüydü. Yetkililere göre bu karanlığın adı hassas, duyarlı vatandaşlardı."

Adana

Adana Barış Meclisi Hrant Dink'in ölümünün ardından üç yıl geçmiş olmasına rağmen tıpkı daha önceki siyasi cinayetler gibi bu cinayetin de

aydınlatılmamasını protesto etti.

İnönü Parkı'nda bir araya gelen Adana Barış Meclisi üyeleri adına yapılan konuşmada Hrant Dink'e sıkılan kurşunların Türkiye halklarına, barış ve demokrasi mücadelesine sıkıldığı ifade edildi.

Hrant Dink'in katledilişinin yıldönümünde bir katil olan Mehmet Ali Ağca'nın serbest bırakıldığı ve kahramanlar gibi karşılandığı, Ağca'nın katlettiği Abdi İpekçi cinayetinin ardındaki gerçeklerin aydınlığa kavuşturulmadığı ifade edildi.

Bursa

Setbaşı/Mahfel önünde toplanan Hrant'ın arkadaşları, sendikalar ve aralarında BDSP'nin de bulunduğu ilerici devrimci kurumlar "19 Ocak'ta Hrant için adalet için! Katili tanıyoruz, adalet istiyoruz!" pankartı açarak sloganlarla Kent Müzesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler.

Kent Müzesi önüne gelindiğinde Hrant'ın arkadaşları adına **Rüstem Avcı** basın açıklaması gerçekleştirdi. Hrant Dink cinayetinin arkasındaki asıl gücün devlet olduğunun belirtildiği açıklama bezirganlar saltanatına karşısında asla susulmayacağı ifade edilerek sona erdi.

Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Eskişehir

Eskişehir'de, aralarında BDSP, EHP, ESP-G, TÖP, ÖDP, SDP, EMEP ve Halkevleri'nin bulunduğu kurumlar, İl Sağlık Müdürlüğü önünde bir araya gelerek Adalar Migros önüne yürüyüş gerçekleştirdiler.

Burada yapılan basın açıklamasında, Hrant Dink'in katillerinin hala cezalandırılmadığına değinilerek katillerin yıllardır olduğu gibi yine aklanmaya çalışıldığı vurgulandı. Açıklamada, Selendi'de ve Edirne'de gerçekleştirilen saldırılarla kontrgerilla devletinin gerçek yüzünün bir kez kez daha ortaya çıktığı da ifade edildi.

Eylemde, Alaattin Karadağ yoldaşın fotoğrafları da taşındı.

Ankara

Ankara'da gerçekleştirilen iki ayrı eylemle Hrant Dink anıldı.

SSK İş Hanı önünde toplanan TKP, ÖDP, EMEP, TMMOB, KESK ve Hrant'ın Arkadaşları Yüksel Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

Açıklamada Hrant Dink'in katledilmesinin ardından devletin bütün kurumlarıyla soruşturmanın sağlıklı yürütülebilmesinin önüne geçtiği söylendi.

750 kişinin katıldığı eylemin ardından Türk-İş önüne bir yürüyüş gerçekleştirilerek TEKEL işçileri ziyaret edildi.

Bir diğer eylem de İHD Ankara Şubesi, ÇHD Ankara Şubesi, Ankara Halkevleri, SES Ankara Şubesi, BDP, EHP, Sosyalist Parti Ankara İl Örgütleri, ESP-G, Ekmek ve Özgürlük, TUM-İGD, Kaldıraç, Aka-DER, DHF, Ankara 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, Devrimci 78'liler Federasyonu ve TÖP tarafından gerçekleştirildi.

19 Ocak 2010 | Agos ölü

19 Ocak 2010 | Adana

Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen basın açıklamasında, geçmişte gerçekleştirilen katliamlara da vurgu yapılarak işlenen faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmadığı ve karanlığın devam ettiği vurgulandı.

400 kişinin katıldığı eyleme BDSP de destek verdi.

Kocaeli

Kocaeli Barış Meclisi'nin düzenlediği ve çeşitli devrimci ve demokrat kurumların da destek verdiği Hrant Dink anması için Yürüyüş Yolu'ndan İnsan Hakları Parkı'na yüründü. Eylemde, "Faili meçhuller aydınlatılsın, sorumlular yargılsın!" pankartı açılırken, yürüyüş çöşküsü ile Kocaeli halkının ilgisini çekti. Açıklamada topluma şoven, milliyetçi anlayışların ve sivil linç kültürünün dayatıldığı söylendi. Emekçilerin hangi milletlere mensup olursa olsun çıkarlarının ortak olduğu söylendi.

Açıklamada Alaattin Karadağ da unutulmadı, sloganlarla selamlandı.

**Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana - Bursa
Eskişehir - Kocaeli - Ankara**

On binlerce işçi ve emekçi Ankara'da haykırdı...**“Genel grev-genel direniş!”**

Ankara'ya akan on binlerce işçi TEKEL direnişleriyle sınıf dayanışmasını yükseltmek ve sermayenin saldırılarına cevap vermek için 17 Ocak günü alanlardaydı. Mitinge 70 bin civarında işçi ve emekçi katıldı.

Coşku, kararlılık ve kitleselliğin hakim olduğu mitinge “Genel grev-genel direniş!” sloganı damgasını vururken Türk-İş bürokrasisine yönelik tepkiler de miting alanındaki platformu işgal eden TEKEL işçileri nezdinde ortaya çıktı.

Sabah erken saatlerde Ankara'ya ulaşan yüzlerce otobüs hipodrom alanına giriş yaptı ve Ankara Garı önünde kortejler oluşturuldu.

Soğuk havaya rağmen Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların kitlesel katılımı göze çarparken DİSK, KESK, TMMOB ve TTB ise sınırlı sayıda bir katılımı mitingde yer aldılar. İlerici, devrimci ve sol güçler de pankart ve flamalarıyla yürüyüş ve alandaki yerlerini aldılar.

“Ekmek, Barış ve Özgürlük için Demokrasi ve Haklar! / Türk-İş” ana pankartının yer aldığı mitinge Tes-İş, Belediye-İş, Yol-İş ve Türk Metal sendikalarının katılımı dikkat çekti. Türk-İş'e bağlı diğer sendikalar da mitinge pankartlarıyla katıldılar. Belediye-İş üyesi itfaiye işçileri de pankartları ve ilgi odağı olan dövizleriyle dikkat çektiler.

DİSK'e bağlı sendikalardan ise Genel-İş, Sosyal-İş, Dev Sağlık-İş ve Genç-Sen de pankartlarıyla mitinge katılım sağladılar. KESK'e bağlı sendikaların katılımı Ankara şubeleri üzerinden gerçekleşirken, bu sayı oldukça sınırlıydı. Mitinge katılımın yoğunluğu miting alanının dışına taşan kitleyle kendini gösterirken Sıhhiye Meydanı'ndaki platformun en önünde TEKEL işçileri yer aldı.

İlerici devrimci kurum ve güçler de Sıhhiye Meydanı'na kortejler oluşturarak yürüdüler. BDSP, DHF, ESP-G, Halkevleri, TKP, ÖDP, EMEP, DİP, Devrimci Proletarya, ODAK, Tüm-İGD, Kaldıraç, SODAP, Partizan, Alınteri ve PDD mitingdeki yerlerini aldılar.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da (BDSP) yürüyüş ve alanda “Sosyal yıkım saldırılarına karşı genel grev, genel direniş! / BDSP” pankartıyla yer alırken “Alaattin yoldaş ölümsüzdür! Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez! / BDSP” pankartı da miting boyunca taşındı.

BDSP kortejinde ayrıca Metal İşçileri Birliği imzalı “Direnen işçiler yol gösteriyor! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” ve TEKEL Direnişleriyle Dayanışma Komitesi imzalı “TEKEL, Entes, Esenyurt, itfaiye... Zafer direnen işçilerin olacak!” pankartları da taşındı.

BDSP kortejinden “Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!”, “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!”, “Genel grev-genel direniş!” sloganları yükseldi. Türk-İş, miting programını tüm kortejler alana girmeden başlattı. Kürsüden söz alan TEKEL işçisi **Hatice Konak**, 4 gündür Ankara sokaklarında yaşadıkları zorlukları anlattı.

TEKEL işçisinin ardından direnişteki itfaiye işçileri adına konuşan **Vedat Kaya**, TEKEL işçilerinin direnişini selamlayarak başladı. Sendikalı olmalarının ardından karşılaştıkları baskı ve engellemeleri aktaran itfaiye işçisi, kazananın işçi sınıfı olacağını belirterek konuşmasını noktaladı.

Mitingin son konuşmacısı olarak kürsüye gelen Türk-İş Genel Başkanı **Mustafa Kumlu**'nun konuşması sık sık sloganlarla kesildi.

İşçilerden kürsü işgali

Kumlu'nun konuşmasında genel grev çağrısını bekleyen TEKEL işçileri konuşmanın bitiminde platforma çıkarak kürsüyü işgal ettiler. Uzunca bir süre kürsüde kalan ve sendika yöneticilerinin ısrarlarına rağmen kürsüyü terk etmeyen TEKEL işçileri Kumlu'nun tekrar kürsüye çıkmasını ve genel grev ilan etmesini istediler.

“Biz buraya konser dinlemeye gelmedik” diyen TEKEL işçileri Türk-İş'e bağlı sendikaların genel grev çağrısı yapan konuşmalarının ardından kürsüden indiler. Geçen süre içerisinde ise miting alanında da dağılmalar yaşandı. Sendika bürokratları, kürsü işgali sırasında devrimci kurumların pankartlarını kapatma çabaları da boşa düşürüldü. Sendika yöneticilerinin bu tutumuna karşı çıkan işçiler duruma müdahale ettiler.

İşçiler Türk-İş binasını bastı

Kürsü işgalinin ardından Sakarya'daki Türk-İş Genel Merkezi binası önüne dönen TEKEL işçilerinin öfkesi buradaki bekleyişe de yansıdı. TEKEL işçileri “Kumlu istifa!”, “Türk-İş göreve genel greve!”, “Bizi

satana biz de satarız!” sloganlarıyla Türk-İş Genel Merkezi binasına girdiler. Yöneticilerin katına kadar çıkan işçiler protestolarını bir süre devam ettirdiler.

Dışarıda öfkeli bir biçimde bekleyişlerini sürdüren binlerce TEKEL işçisine seslenen Türk-İş Genel Sekreteri ve Tek Gıda-İş Genel Başkanı **Mustafa Türkel**, başta Türk-İş olmak üzere diğer emek örgütlerine de eleştiriler yöneltti. Genel grevin örgütlenmesi gerektiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / Ankara

TEKEL direnişleriyle dayanışma büyüyor...**Demiryolcular açlık grevi yaptı**

TEKEL işçileriyle dayanışmayı yükseltmek, meclise gelmesi beklenen demiryolu yasaının yaratacağı sonuçlara ve TCDD'nin özelleştirilmesi saldırılarına dikkat çekmek amacıyla BTS üyesi demiryolu emekçileri 20 günü bir günlük açlık grevi yaptılar.

Açlık grevine saat 17.00'de son veren BTS'lilere KESK İstanbul Şubeler Platformu da destek verdi.

Sinter işçilerinden TEKEL direnişine destek...

Sinter Metal işçileri, Ankara'da açlık grevi eylemlerini sürdüren TEKEL işçilerinin şu ifadelerle selamladı: “(...) Böyle bir dönemde Ankara'nın soğukunda bütün işçileri yüreklendirecek bir mücadele içerisine girdiniz. Sizin mücadeleniz sayesinde işçilerin zincirlerini kırma umudu büyümüştür. Mücadelenizin başka bir özelliği de tabandan doğru sendikaya yüklenmenizdir. İşçileri zafere ulaştıracak olan kararlılıklarıdır. Biz Sinter Metal direnişçileri olarak, mücadele alanlarımız birbirine uzak olsa bile yüreklerimizin daima sizlerle attığını söylemek istiyoruz. Yaşasın sınıf dayanışması!”

Adana'da dayanışma eylemleri

TEKEL işçilerine, direnişlerinin başladığı günden bu yana güçlü bir destek vermeye çalışan Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformu TEKEL işçilerinin Ankara'da toplandığı **15 Ocak** günü tam gün eylemdeydi. Saat 17.30'a kadar İnönü Parkı'nda bekleyen kitle buradan AKP'ye doğru yürüyüşe geçti. Polisin kitleyi kaldırımdan yürümeye zorlaması üzerine tartışma yaşandı.

AKP önüne gelindiğinde bir süre sloganlar eşliğinde halay çeken kitle adına hazırlanan basın metnini BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç okudu.

17 Ocak Pazar günü Beşocak Meydanı'nda toplanan platform bileşenleri, “Direnen TEKEL işçileri kazanacak” pankartı açıp Çakmak Caddesi'ni trafiğe kapatarak İnönü Parkı'na yürüdü.

Kızıl Bayrak / Adana

Kocaeli'de TEKEL'e destek çağrısı

Kocaeli sınıf devrimcileri, TEKEL işçilerinin mücadelesini Kocaelili işçi ve emekçilere taşıyor ve direnişin sahiplenilmesi gerekliliğini ifade ediyor.

TEKEL işçilerinin direnişini selamlayan ve eylemli sınıf dayanışmasının geliştirilmesinin önemini anlatan BDSP imzalı bildirimler sabah saatlerinde İzmit'in işçi duraklarına, Halkevi ve Kandıra Sapağı'nda işçilere ulaştırıldı. Ayrıca Derince Erzurumlular Mahallesi'ne de dağıtılan TEKEL bildirimleri emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Mahalle halkı ile kurulan diyaloglarda TEKEL işçilerinin haklı mücadelesi anlatıldı.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

TEKEL direniş günlüğü

TEKEL işçilerinin 15 Aralık günü yaktığı direniş ateşi Ankara sokaklarını ısıtmaya devam ediyor. 15 Ocak günü direnişlerinde yeni bir sayfa açan TEKEL işçileri Türk-İş Genel Merkezi'nde ilk olarak 3 günlük oturma eylemine, ardından da açlık grevine başladılar.

Türkiye'nin dört bir yanından eşleriyle birlikte Ankara'ya gelen işçiler hafta boyunca soğuk havaya rağmen bekleyişlerini sürdürdüler. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada TEKEL işçilerinin 3 günlük açlık grevi sürüyordu. İşçiler bu eylemlerinden de sonuç alamazlarsa ölüm orucuna başlayacaklar.

Direnişin 31. günü

TEKEL işçilerini 14 Ocak günü Avrupa'dan destek için gelen uluslararası heyet ziyaret etti. Sabah erken saatlerde Türk-İş Genel Merkezi önünde toplanmaya başlayan TEKEL işçilerine diğer şehirlerden Ankara'ya gelen işçiler de katıldı. Heyet, ilk önce alana sonrasında ise Türk-İş binasına girdi. Daha sonra dışarı çıkan heyet içerisinde yer alan sendika temsilcileri TEKEL işçilerine seslendiler.

Direniş alanında, sınıf devrimcileri "Direnişin Sesi"nin 4. sayısının dağıtımını gerçekleştirdiler. Dağıtıma bazı işçiler de katılırken gün boyunca alanda bekleyen sınıf devrimcileri işçilerle direniş üzerine sohbetler gerçekleştirdiler.

Direnişin 32. günü

Çantaları, tabureleri, battaniyeleri ve beyaz kefenleriyle gelen işçiler coşkulu sloganlarla destek için gelen kurumları ve çeşitli illerden gelen arkadaşlarını karşıladılar. On bini aşkın işçi saat 16.00 sıralarında Türk-İş önünde kitlesel oturma eylemine başladı.

İşçileri gün boyunca ileri devrimci kurumlar ve sendikalar ziyaret etti. Ziyaretlerin sürekli devam ettiği Türk-İş Genel merkezi önüne öğle saatlerine doğru Sıhhiye'de toplanan DİSK, KESK, TMMOB, TTB yürüyüş gerçekleştirdi. DİSK, KESK ve TMMOB başkanları kitleye seslendi.

BDSP de Sakarya Meydanı'nda buluşarak "Sosyal yıkım saldırılarına karşı genel grev genel direniş" pankartıyla alana girdi.

Direnişin 33. günü

Direnişin 33. günü olan 16 Ocak günü de Türk-İş önünde soğuk havaya rağmen bekleyişle geçti.

Kitlesel oturma eylemi gece boyunca halaylar, türkülerle sürdü. TEKEL işçileri gruplar oluşturarak sohbetler gerçekleştirdi. Devrimci türkü ve marşlarıyla **Grup Yorum**, direniş alanında işçilere kısa bir dinleti ile destek sundu. Naylonlarla oluşturulan çadırlarla Türk-İş Genel Merkezi'nin önü adeta 'çadır kente' büründü. Soğuk hava nedeniyle işçiler arasında rahatsızlık geçirenler oldu.

Direnişin 34. günü

17 Ocak Pazar günü TEKEL direnişiyle dayanışma mitingine katılan TEKEL işçileri Türk-İş Genel Başkanı'nın konuşması sırasında kürsüyü işgal ettiler. Türk-İş'in genel grev çağrısı yapmamasına tepki gösteren TEKEL işçileri Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'yu istifaya çağırdılar. TEKEL işçileri mitingin ardından Türk-İş Genel Merkezi önüne döndüler. Türk-İş'e tepki göstermeye

devam eden işçiler binaya girerek sendika bürokrasisine karşı tepkilerini dile getirdiler.

Direnişin 35. günü

İşçilerin soğuk havaya rağmen bekleyişi 35. günde de devam etti. Oturma eyleminin son gününde işçilere destek ziyaretleri sürdü. TEKEL işçileri bir gün sonra başlayacak olan 3 günlük açlık grevine hazırlandılar.

Direnişin 36. günü

Sabah saatlerinden itibaren açlık grevi için isim yazdırmak üzere uzun kuyruklar oluşturan işçilerden ilk etapta 100 kişi açlık grevine girdi.

Açlık greviden önce Türk-İş binası önünde yapılan basın açıklamasında TEKEL işçilerinin onursuz, köle gibi yaşamaktansa, onurlu ölmeyi tercih ettiği söylendi. Açlık grevinin yeri konusunda işçilerin sendikaya karşı tepkileri de gözden kaçmadı. İşçiler Türk-İş binasının içine sıkıştırılmaya çalışılan açlık grevinin dışarıda ve daha kitlesel olması

gerektiğini ifade ettiler.

Saat 13.00'te TEKEL direnişi ve gündemdeki diğer sorunları görüşmek için biraraya gelen işçi ve memur konfederasyonlarının görüşmesinden TEKEL işçilerinin beklediği "genel grev" kararı çıkmadı. Toplantıda, görüşmeleri sürdürerek eylem planı çıkarma kararının alındığı söylendi.

Direnişin 37. günü

İşçiler açlık grevine giren arkadaşlarına destek olmak için mücadeleyi büyütme kararlılıklarını sürdürdüler. 140 işçi açlık grevine devam etti.

Türk-İş, KESK'in ve DİSK'in "genel grev" çağrısına cevap verdi. 21 Ocak günü saat 15.30'da işçi ve memur konfederasyonlarının toplanmasına karar verildi. Ankara emek ve meslek örgütleri de TEKEL direnişiyle dayanışma amacıyla ortak eylem programı açıkladı.

Kızıl Bayrak / Ankara

TEKEL işçileriyle dayanışma etkinliği

Ankara'dan sınıf devrimcilerinin kuruluşuna öncülük ettiği TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi'nin TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla düzenlediği etkinlik gerçekleştirildi. 17 Ocak Pazar günü Ankara Sanat Tiyatrosu'nda yapılan etkinliğe oldukça coşkulu bir hava hakimdi.

150 işçinin katıldığı etkinlik, işçi sınıfının haklı mücadelesine hayatını adanmış devrim ve sosyalizm şehitleri adına yapılan saygı duruşu ile başladı.

Açılıştaki **TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesi** adına bir konuşma yapıldı. Komitenin birincil amacının, TEKEL direnişinin sesini tüm Ankaralı işçi ve emekçilere taşımak olduğunu belirten komite sözcüsü, bunun için birçok aracın kullanıldığını belirtti.

TDDK adına yapılan konuşmanın ardından TEKEL işçilerinin direniş sürecini anlatan sinevizyon gösterisi gerçekleştirildi.

Ardından kürsüye Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** çağırıldı. Sermaye sınıfının saldırılarından bahseden Nihadioğlu, bu saldırılara karşı işçi sınıfının bir bütün olarak hareket etmesi gerektiğini ve TEKEL direnişinin bu anlamda önemli bir yerde durduğunu belirtti. Ayrıca direnişin kendiliğinden ilerleyişine karşı, komiteleşmeye giderek tabandan gelişecek bir örgütlenmenin ihtiyacının hayati bir noktada olduğunu belirtti.

Nihadioğlu'ndan sonra kürsüye Entes direnişçisi **Gülüstan Kobatan** çıktı. Kobatan, kriz bahanesi ile işten atmaların meşrulaştırılmaya çalışıldığını ve krizin faturasına karşı mücadelenin tek yolunun fiili-meşru-militan direniş olduğunu belirtti. Sermaye sınıfının topyekün bir saldırı içerisinde olduğunu belirten Kobatan, TEKEL işçilerinin önündeki en büyük engellerden birinin de sendika bürokrasi olduğunu belirtti.

Kobatan'ın konuşmasının ardından **Yavuz Canpolat**, ezgileri ile işçi ve emekçilere seslenerek TEKEL direnişinin yanında olduğunu belirtti.

Programın devamında **Ve Sanat Tiyatrosu**'nun hazırlanmış olduğu Hacivat-Karagöz gölge oyunu sunuldu. Oyunda mevcut sömür sistemine adının kapitalizm olduğu ve buna alternatif olarak sosyalist sistem için mücadele edilmesi gerektiğini anlatıldı.

Oyunda, emek-sermaye arasındaki çelişkinin işçi sınıfı lehine çözülmesi ve işçi sınıfının iktidara gelmesi için sınıfın komünist bir işçi partisinde örgütlenmesi gerektiği vurgulandı.

Gölge oyunun ardından sahneyi Tadal direnişçisi **Muharrem Şahin** aldı. Kendi direniş sürecini işçilerle paylaşan Şahin, devrimci ezgileri ile TEKEL işçilerine seslendi.

Şahin'in ardından çıkan **Diyarbakır TEKEL işçisi** Kürtçe ve Türkçe ezgileri ile işçilere seslendi. Parmaklarına cop yemesine rağmen sahneye bağlamasıyla çıkan işçi, bu yönüyle Victor Jara'yı anımsattı.

Serbest kürsü bölümü etkin tartışmalara sahne oldu. **BDSP** temsilcisi, mücadelenin ekonomik mücadele ile sınırlı kalmaması gerektiğini belirterek sınıf bilincinin önemini vurguladı. Bu açıdan taban örgütlenmelerinin önemli bir yerde durduğunu belirtten BDSP temsilcisi, sınıfın düzen partilerinden bir beklentilerinin olmaması gerektiğini vurguladı. Bu açıdan sınıfın, kendi iktidarı için mücadele etmesi gerektiğini söyleyerek, sınıfı devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırdı.

Sincan İşçi Derneği Başkanı ise direniş ve işçi komitelerinden bahsetti. Birer taban örgütlülüğü olan bu komitelerin işlevini ayrıntılı bir şekilde anlattı.

TEKEL işçileri ise konuşmalarında sendikadan bir şey beklemediklerini belirttiler. Taban örgütlenmesine olumlu yaklaşan işçiler, bu konuda somut adımlar atılabileceğini vurguladılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Metal İşçileri Birliği

Merkez Yürütme Toplantısı Sonuçları

Yeni mücadele yılının ilk haftasında gerçekleştirilen **Metal İşçileri Birliği (MİB)** Merkezi Yürütme Toplantısı dört gündem başlığı üzerinden yürütüldü.

İşkolunda durum, sendikal durum, MİB'in durumu ve yeni dönemin planlanması ve bülten değerlendirmesi ve yeni sayının planlaması başlıklarının masaya yatırıldığı toplantıdaki tartışmalar daha çok MİB'in çalışma düzeni ve tarzı üzerinden yürütüldü. Bununla birlikte işkolu ve sendikaların durumu üzerine yapılan bilgilendirmelerden hareketle önümüzdeki döneme ilişkin hedefler belirlendi.

Bülten üzerine değerlendirmeler ve yeni sayıya ilişkin planlama yapıldı.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Toplantısı Sonuçları şöyle özetlenebilir:

Çalışma tarzı ve işleyişine ilişkin:

1- İl ve bölgelerde aylık düzenli geniş katımlı birlik toplantılarının yapılmalı ve bu toplantıların merkezi toplantılarla ilişkili olarak gerçekleştirilmelidir.

2- Merkezi Yürütme toplantıları da aylık periyotlarla yapılmalıdır.

3- Belirlenecek bir tarihte yılda bir kez geniş katımlı merkezi Birlik toplantıları yapılmalıdır.

4- Hedef alanlar ve sendikal merkezler düzenli olarak takip edilmeli ve toplantılara bu alanlarla ilgili raporların sunulması yerleşik bir tarz haline getirilmelidir. Bu konuda bir işbölümüne gidilmiş bulunmaktadır.

5- İşkolunun ve sınıfın genel gündemlerine refleks müdahaleler yapmak üzere Birlik adına düzenli açıklamalar yapılacaktır. **Merkez Yürütme** bu konuda sorumluluğu üstlenecektir.

6- Yayınlara Birlik adına ve işkoluyla ilgili düzenli yazı yazılacaktır. Bununla birlikte Birlik'in çalışma ve etkinlikleri gecikmeksizin haberleştirilmelidir.

7- Tüm bu işleri başarıyla yürütebilmenin koşulu özellikle **Birlik Merkezi Yürütmesi** arasındaki iletişimin daha sıkı ve rahat olmasıdır. Bunun için özellikle internet iletişim adresinin daha etkin kullanılması gerekmektedir.

Dönemsel hedefler:

1- Önümüzdeki dönemin öncelikli hedeflerinden biri Birlik'in tanıtımı olacaktır. Tanıtım esas olarak Birlik'in misyonuna uygun bir pratiği örgütlemesine bağlı olmakla birlikte, yeni kurulan ve programını yayınlamaya olan Birlik'in özel toplantıları ve birebir ilişkiler yoluyla ileri-öncü işçilere tanıtılması dönemin başlıca görevlerinden biridir. Tüm birlik bileşenleri bu doğrultuda bir planlama yapmalıdırlar.

2- Bu hedefe bağlı olarak program, son şekli verilerek en kısa zamanda basılacaktır.

3- Birlik adına genel planda yapılacak politik müdahaleler esas olarak fabrika temelimizi güçlendirdiğimiz ölçüde amacına ulaşacaktır. Bu nedenle tüm yerlerin önümüzdeki süreçte yüzlerini fabrika çalışmasına dönmesi, somut hedefler belirlemesi ve giderek fabrika zemininde, gerek Birlik adına ve gerekse de daha özgün biçimler altında bir

politik çalışmayı örgütler hale gelmeleri bir zorunluluktur.

4- Önümüzdeki yaz döneminden itibaren başlayacak yeni TİS dönemi var. Bu dönem Birlik için önemli bir sınav olacaktır. Bu döneme etkili bir hazırlık kapsamında, şimdiden konuyla ilgili her türlü materyali toparlayarak bir dosya hazırlayacak. Bununla birlikte hem sürece müdahalemizi planlamak, hem Birlik bileşenlerini eğitmek ve hem de etkili ilk müdahaleyi yapmak üzere yaz başında yapılmak üzere bir "**TİS Sempozyumu**" gerçekleştirelimiz.

5- Sürmekte olan ve sınıf hareketinin bir eşiği aşması açısından son derece önemli olan TEKEL direnişiyi dayanışmak ve direnişi genel bir sınıf direnişine doğru büyütmek üzere gerek fabrika düzeyinde ve gerekse sendikalar düzeyinde bir çalışma planı oluşturulmalıdır. Konuyla ilgili çıkarılacak bildiri gibi araçların yanı sıra, fabrikalardan dayanışma gösterileri örgütlemeyi hedeflemeliyiz.

Ayrıca bu çerçevede sendikalarımızı harekete

geçirecek bir basıncı örgütlemeyi de mutlaka göz önünde tutmalı, dayanışma görevinden uzak duran sendika yönetimlerine karşı etkili bir muhalefeti örgütlemeliyiz.

Bültenle ilgili olarak:

1- Bültenin işlevine uygun bir içeriğe kavuşturulması en önemli sorunumuzdur. Bu bakımdan sorunumuzun çözümü hem fabrika zemininde ve hem de işkolu düzeyinde daha etkin bir politik müdahale kapasitesi ortaya koymamıza bağlıdır. Bununla birlikte politik müdahalenin en önemli araçlarının başında gelen bülteni de yeterince değerlendiremiyoruz. Gerek fabrikalardaki sorunlara ilişkin ve gerekse de işkolu düzeyinde hemen her sorunu Birlik'in çizgisi temelinde değerlendirerek yazılı hale getirip bültenle iletmeliyiz.

2- Bültenin yeni sayısı Şubat sayı olarak çıkacak. Bu nedenle yazı katkılarının en geç Ocak ayının 20'sine kadar gönderilmesi gerekmektedir.

Metal İşçileri Birliği Merkez Yürütmesi

Şafak Makina'da patron-polis işbirliği!

14 Ocak günü Samandıra'da yedek parça üretimi yapan Şafak Makina'ya Metal İşçileri Bülteni'ni dağıtmaya giden sınıf devrimcileri fabrikanın güvenliğinin saldırgan tutumuyla karşılaştı. Fabrika yetkililerine haber verilmesinin ardından yaklaşık 15 kişilik bir grup dağıtım yaptırmayacaklarını söyleyerek sınıf devrimcilerinin üzerine yürüdü. Bir süre sonra ise polise haber verildi. İşçilerin servislerine binmesinin ardından oradan ayrılan sınıf devrimcilerinin önü bu kez de sivil polisler tarafından kesildi. "Hakkınızda şikayet var" diyerek GBT kontrolü dayatan sivil polislerden biri "Bir daha gelirsiniz gözaltına alırım" şeklinde tehditte bulundu ve işçilere ve sınıf çalışmasına yönelik patron-polis işbirliğini bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

Entes direnişi güncesinden...

246. gün...

Fabrika önündeki bekleyişim sırasında daha önce ara ara sohbet ettiğim kuryelik yapan bir işçi ile sohbet ettik. Dayanışma gecesinden bahsedip bilet sattım. "Ne tuhaf dimi sen burada direniyorsun ben de Entes patronlarının yani düşmanların zarflarını getiriyorum" diyordu. Bazı şeylerin bilincinde olan bir işçi, fakat mücadele noktasında hiçbir şey yapmıyor. Bunu da "Bu işçilere güven olmaz, bunlardan bir şey çıkmaz" diye gerekçelendiriyordu. Aslında tam da sermayenin istediği gibi düşünüyor. "Güvenmeyeceksin, birleşmeyeceksin, korkacaksın ve hakkını aramayacaksın". Birçok işçi de aynen böyle düşünüyor "Benden başkasına güven olmaz" diye. Oysa ki biz aslında kendimize güvenmiyoruz demektir. Hiçbir zaman karamsarlığa düşmedik çünkü biliyoruz ki tarih işçiler nezdinde bu koşulları da tersine çevirmiştir ve çevirecektir de.

Sinter Metal işçilerinin yanına gidip onlarla sohbet ettik. Ankara'ya TEKEL işçilerinin yanına gidip gitmeyeceklerini sorduk. Onlar da maddi imkânsızlıklardan kaynaklı gidemediklerini söylediler. Ama sendikalardan doğru araç ayarlayabilirsek birkaç kişi gideriz dediler.

247. gün...

Kışın soğuşunda ellerimiz ve ayaklarımız donsa bile fabrika önünde bekleyişim devam etmektedir. TEKEL işçileri ile aynı koşulları paylaşmanın verdiği rahatlıkla (çünkü hiçbir şey yapmayıp sadece konuşmak en kolaydır) ve kavgaya olan inancım la direnişimi sürdürüyorum. (...)

DİSK, KESK, Türk-İş ve birçok kurumun katıldığı Kartal'da TEKEL direnişi ile dayanışma eyleminde yer adım. (...)

248. gün...

Öğleden sonra Sarıgazi'de, polislin PSVK'yla beraber son zamanlarda daha da arttırmış olduğu saldırılar, keyfi gözaltılar ve gözaltında kaybetmeler ile ilgili hazırlanmış bildiri dağıtımımızı gerçekleştirdik. Demokrasi Caddesi'nden başlayıp Cumartesi Pazarı dağıtımıyla da bildirimlerimizi işçi ve emekçilere ulaştırdık. Dağıtımın ardından her cumartesi yapılan polis terörünü lanetleme eylemine katıldım. Bu hafta yapılan eylem 19 Ocak'ta ölüm yılı dönümü olması nedeniyle Hrant Dink'e adandı. (...)

249. gün...

Cumartesi günü Ankara'ya gelecek olan arkadaşlarla birlikte yediğimiz akşam yemeğinin ardından Ankara'ya gidecek olan araçlara doğru yola çıktık(...).

Düzenli kortej kurarak pankart ve flamalarımızla miting alanına girdik. Oldukça kalabalık ve coşkuluydu. Mitingde TEKEL işçileri kürsüyü işgal etti ve sendikalarına seslenerek "İşçine sahip çık, bizi satarsan biz de seni satarız!" dedi. Biz kimseyi satmadık diyen ve işçileri kürsüden indirmeye çalışıp şube başkanlarını kürsüye çağırarak sendika temsilcileri, TEKEL işçisi ve kitleler tarafından yuhalandı. Tepki, "kürsü işçindir!" sloganlarıyla sürdü. (...)

Daha önceki güncemde belirttiğim gibi TEKEL Direnişiyle Dayanışma Platformu'nun düzenlediği etkinliğe katıldım. Bir kısım TEKEL işçisinin de katıldığı etkinlikte işçi komitelerinin önemi, direnişin

sınıfın tümüne mal edilmesi gerektiği ve sınıf dayanışması üzerinden vurgular yapıldı. (...)

250. gün...

Tüm günümü TEKEL direniş çadırlarını dolaşarak Türkiye'nin dört bir yanından gelen TEKEL işçileri ile konuşarak geçirdim. Şunu söylemeliyim ki; TEKEL işçileri arasında şu ana kadar hiçbir direniş yerinde görmediğim düzeyde sıkı bir kenetlenme ve güven ilişkisi var.

TEKEL işçileri ile pazar günü yapılan miting üzerine değerlendirme yaptık. TEKEL işçileri, "Göstermelik bir eylemdi, biz daha farklı bir umutla gelmiştik, yani bize çözüm getirecek bir şey olmasını istiyorduk. Tutmuşlar sanatçı getirmişler. Biz buraya konsere değil mücadeleye geldik" diyerek sendikaları eleştirdiler.

Diğer bir TEKEL işçisi ise bizler sendikamızın "genel grev genel direniş örgütlemesi için çaba sarf edeceğiz" dedi.

(...) Bu yüzden yaptığımız her konuşmada TEKEL işçilerinin Türk-İş yöneticilerine iş yaptırmaları için kararlar alıp sendikaya uygulatmasını vurguluyoruz. TEKEL işçisi bunların da farkında çok kısa bir sürede bir şekilde bunu da aşacaklarını düşünüyorum. Pazar günü miting sonrası Türk-İş binasını işgal etmeleri "gün gelecek devran dönecek Türk-İş işçiye hesap verecek" demeleri bunun zemininin olduğunun bir göstergesidir.

251. gün

Çadır çadır dolaşarak işçilere, TEKEL direnişine destek için geldiğimi ve Entes direnişinin sürecini anlattım. Onlar da daha iyi kavrayabilmek için sorular sordu ve Entes işçilerinin bana destek vermesi gerektiğini söylediler. (...)

TEKEL Direnişiyle Dayanışma Komitesin'nin çıkarttığı "Direniş güncesi" adlı bültenin dağıtımını, TEKEL işçilerine sohbetler gerçekleştirerek yaptık.

Direnen Entes İşçisi ile DAYANIŞMA'ya!

TARİH: 31 Ocak PAZAR

SAAT: 18.00

YER: Yıldız 1 DÜĞÜN Salonu (SARIGAZI)

***Grup Munzur**

***Grup Gece Tutuştu**

***Tanyeri Şiir Topluluğu**

***UID-DER Tiyatro Topluluğu**

OSİM-DER'den işçiler

Osım-Der Der. 2017 Pazar 21 Ocak 2010 18.00 Yıldız 1 DÜĞÜN Salonu Sarıgazi, Ankara. *Mitingde TEKEL işçileri kürsüyü işgal etti ve sendikalarına seslenerek "İşçine sahip çık, bizi satarız!" dedi. Biz kimseyi satmadık diyen ve işçileri kürsüden indirmeye çalışıp şube başkanlarını kürsüye çağırarak sendika temsilcileri, TEKEL işçisi ve kitleler tarafından yuhalandı. Tepki, "kürsü işçindir!" sloganlarıyla sürdü. (...)

Bültende "genel grev-genel direniş" vurgusu hakimdi. Ayrıca Arınç'ın yaptığı açıklamaya da yer verildi. Konuştuğum TEKEL işçileri Arınç'ın konuşmasının göstermelik bir şey olduğunu bildiklerini ifade ederek 4/C 'yi kabul etmeyeceklerini belirttiler.

Dağıtım sırasında Ankara emekçilerinden olduğunu söyleyen bir kadın bana karanfil uzattı ve "sizi tebrik ediyorum. Mücadelenizi kutluyorum. Her zaman yanındayız" diyerek yanımdan ayrıldı.

***Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan***

İş cinayetleri devam ediyor

Her geçen gün iş cinayetleri listesine yenileri ekleniyor. 19 Ocak Salı günü Fatih Gedikpaşa'da yaşanan iş cinayetinde beş işçi yaralandı, biri çocuk iki işçi hayatını kaybetti. Ayakkabı atölyesinde meydana gelen patlama kurutma fırını neden oldu.

Olayın ardından edinilen bilgilerde ise sermayenin kar hırsıyla kuralızsızlaştırdığı çalışma yaşamının tüm kirli yanları ortaya çıktı. İşçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin yokluğundan sigortasız çalıştırmaya, uzun mesailerden çocuk işçi sömürüsüne kadar bir dizi sorun bu patlamayla tekrar ortalığa saçıldı.

Ölen işçilerden Mehmet Şerif Olgun'un (26) uzun bir süredir işsiz olduğu ve 15 yaşındaki yeğeni Süleyman Olgun'la birlikte patlamanın yaşandığı atölyede aynı gün iş başı yaptığı öğrenildi. İşçilerin, patlama sonrası çıkan yangın nedeniyle öldüğü açıklanırken, çevrede çalışan işçiler atölyede bir yangın söndürme tüpünün bile olmadığını söylüyorlar.

Bölgede, günde 14-16 saat parçabaşı çalıştırılan işçilerin çoğunun sigortası bulunmuyor. Haftalık aldıkları 100-120 lirayla aylık kazançları asgari ücrete bile denk gelmeyen işçilerin azımsanamayacak bir kısmı ise çocuk. Uzun süre iş bulamayan işçiler, 'son şans' olarak değerlendirdiği Gedikpaşa'da iç içe geçmiş atölyelerde sağlıksız ve güvensiz koşullarda çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Uzun çalışma saatleri, işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerinin olmayışı ile birleşince de iş cinayetleri için uygun ortam hazırlanmış oluyor.

Gedikpaşa'da aynı durumda yüzlerce atölye mevcutken Fatih Belediyesi yetkilileri ise bu gibi durumlarda sermaye uşaklarının bildik pişkinliğini takınarak, bu tip atölyelere "Gedikpaşa'dan tahliye edilmelerinin planlandığı için" ruhsat vermediklerini söylüyorlar.

Kapitalizmin çarkları işçi kanıyla dönerken senaryo hiç değişmiyor. İşsizlikle 'terbiye' edilip kölelik koşullarında çalışmaya zorlanan işçiler kar hırsına kurban gidiyor. Sermaye devletinin 'yetkili' organları ise olaylarda en ufak bir sorumluluk bile kabul etmiyor.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Adana Balcalı'da kazanım...

Dev-Sağlık İş, Adana Balcalı Hastanesi'nde taşeron olarak çalışan işçilerin dört yıldır verdikleri mücadelenin hukuki kazanımla sonuçlanması üzerine 20 Ocak Çarşamba günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

Dev-Sağlık İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu yaptığı konuşmada; Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın verdiği raporla hastanenin asli görevlerinin taşeron eliyle yürütülemeyeceğine karar verildiğini, taşeron işçilerin asıl işverenin Rektörlük olduğunun hukuken de kanıtlandığını belirtti.

Dev-Sağlık İş Adana Şube Başkanı Mustafa Hotlar ise yaptığı açıklamada kamu sağlık kurumlarında çalışan taşeron sağlık işçisi sayısının 150 bine yaklaşmakta olduğunu söyleyerek bu kararın tüm taşeron sağlık çalışanlarına örnek teşkil edeceğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / Adana

Sendika ve meslek örgütlerinin oturma eylemi sürüyor...

DİSK'in çağrısıyla KESK, TMMOB ve TTB ile ortaklaşırılan oturma eylemi bu hafta da devam etti. "Sendikal hak ve özgürlüklerimizi istiyoruz" şiarıyla Taksim Gezi Parkı'nda biraraya gelen sendika ve meslek örgütleri, 20 Ocak'ta gerçekleştirdikleri oturma eylemi ile AKP'nin 2009 yılında işçi sınıfına karşı düzenlediği saldırıları protesto etti. TEKEL direnişinin de selamlandığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BES'ten adliye önünde eylem

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES), 20 Ocak günü saat 12.30'da ülke genelinde adliyeler önünde eşzamanlı basın açıklamaları yaparak, ücretlerde adaletin sağlanmasını istedi.

BES İstanbul 2 No'lu Şube üyeleri, İstanbul Sultanahmet Adliyesi önünde biraraya gelerek, basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını gerçekleştiren Devrim Karaca, AKP'nin IMF'nin talimatları doğrultusunda, kamusal alanı, kamu hizmetlerini ve kamu emekçilerini tasfiye etme politikalarını, kamu emekçileri arasındaki ücret adaletsizliklerini büyüterek hızlandırdığını ifade etti.

Ankara'da Adalet Sarayı önünde gerçekleştirilen eyleme ise TEKEL işçileri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sinter işçisine saldırı!

20 Ocak Çarşamba günü direnişlerinin 394. gününde olan Sinter Metal işçilerinden Yılmaz Güney, sabah direniş alanına giderken bir saldırıya uğradı. Fabrikada çalışan işçilerden birinin gerçekleştirdiği saldırı, direnişçi işçilerin vardiya değişimi sırasında attıkları sloganlara tahammülsüzlükten kaynaklı hayat buldu. Güney, gazetemize yaptığı açıklamada saldırıyı gerçekleştiren kişinin "sendikaya üye olmayıp işten atıldığı halde dışarıdaki direnişi kırmak için gidip Sinter fabrikasında çalışan patron yalakası" biri olduğunu ifade etti.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Arçelik işçisi eylemdeydi

Koç Grubu'na ait Arçelik bünyesindeki Yıldırım İnşaat Yükleme ve Boşaltma Tic. Ltd. Şti.'de çalışırken işten atılan ve aylar boyunca gerçekleştirdikleri eylemlerle direnişlerine devam eden Nakliyat-İş

Sendikası üyesi işçilerin işe iade davaları kazanımla sonuçlandı. İşçiler işe iade kararının uygulanması için 18 Ocak günü Tuzla'da eylemdeydi.

Limter-İş ve Halkın Kurtuluş Partisi'nin destek verdiği eylemde konuşan Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu Arçelik'teki süreci aktardı. Koç Holding'in direnişten tedirgin olduğunu dile getiren Küçükosmanoğlu, Koç Holding'in iş yaptırdığı tüm taşeron sözleşmelerini feshederek 20 civarında taşeronda çalışan 3000 civarında taşeron işçisini bünyesine alarak Türk Metal Sendikası'na üye yaptığını ifade etti.

Basın açıklamasının ardından işe başvuru dilekçeleri toplu bir şekilde Arçelik insan kaynakları müdürüne teslim edildi.

Kayseri'de mücadele büyütme çağrısı

17 Ocak günü saat 14.00'te Kayseri Meydanı'nda zamlara karşı mücadeleyi büyütme, TEKEL işçilerinin direnişine destek vermek için miting düzenlendi. KESK dönem sözcüsü Orhan Karakaya yaptığı açıklamada elektrikten suya, sigaradan doğal gaza, ulaşımdan benzine yapılan zamların işçi ve emekçilerin belini büküğünü belirterek, TEKEL işçilerinin güvencesiz, sözleşmeli olarak çalıştırılma dayatmasına karşı başlattıkları mücadelenin herkese örnek olması gerektiğini söyledi.

Türk-İş'in, DİSK bölge başkanlarının, KESK Kayseri Şubeler Platformu'nun da eylemde imzaları olmasına rağmen eylem sembolik bile denemeyecek bir katılım sağladılar. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı mitingde Kayseri İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi de yer aldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

BALNAK'ta direniş başlıyor

Türkiye'nin birçok ilinde işyerleri ve depoları olan BALNAK Lojistik-Nakliyat'ta sendikal örgütlenme mücadelesi yürüten DİSK / Nakliyat-İş Sendikası 16 Ocak günü Gebze'de eylemdeydi.

Nakliyat-İş, değişik işletmelerinde 1500'e yakın işçinin çalıştığı BALNAK Nakliye ve Lojistik Grubu'nun ambalajlama ve nakliye işini yaptığı Procter&Gamble Fabrikası önündeydi. Fabrika önünde basın açıklamasını okuyan Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, fabrikada 7 Kasım 2009 tarihinden bugüne kadar sendika üyesi 20 işçinin işine son verildiğini aktardı.

BALNAK'ın birçok deposu, işletmesi olan bir firma

olduğunu belirten Nakliyat-İş Başkanı, her işletmenin kendileri için eylem alanı olduğunu duyurdu. Küçükosmanoğlu önümüzdeki günlerde BALNAK Lojistik'in bir işyerinin direniş merkezi seçileceğini ve direnişe başlanacağını ilan etti.

Eyleme, Gebze Sendikalar Birliği adına Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi ve Kristal-İş destek verdi.

BATİS ve BAMİS'ten eylem

Bursa'da, Bağımsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) ve Bağımsız Metal İşçileri Sendikası (BAMİS) tarafından 15 Ocak'ta yapılan bir eylemle yeni sendikalar yasası ve sendikal barajlar protesto edildi. Eylemde, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması talep edildi.

Kızıl Bayrak / Bursa

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'den ortak eylem!

Bursa'da biraraya gelen DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, 15 Ocak'ta gerçekleştirdikleri ortak bir eylemle hükümetin piyasacı politikalarını, işçi ve emekçilere yönelik baskı ve yasakları, TBMM gündeminde olan Tam Gün ve Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarıları ile sefalet zamlarını protesto ederek kendilerine reva görülen %2.5 zamlı bordrolarını yaktılar. BATİS, Partizan, BDSF ve İşçi Hakları Derneği'nin de destek verdiği eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Çemen Tekstil'de neler oluyor?

12 Ocak günü Çemen Tekstil'de sendika hakkı için greve çıkan DİSK / Tekstil üyesi işçilerin grevi patron tarafından türlü oyunlarla kırılmak isteniyor.

Gaziantep'te Başpınar 3. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Çemen Tekstil'deki saldırılara ilişkin DİSK Genel Başkan Yardımcısı İsmail Yurtseven yazılı açıklama yaptı. Yurtseven "Çemen Tekstil'de neler oluyor?" diye sordu.

Çemen Tekstil patronunun yasadışı uygulamalarına ilişkin açıklama yapan Yurtseven, krizi bahane ederek ücretleri aşağıya çeken, sendikal örgütlenmeyi tanımayan ve grev kırıcılığı yapan Çemen Tekstil'de neler olduğunu açıkladı.

350 işçinin greve başlamasının ardından Çemen Tekstil patronunun grevi kırmak için yasaları çiğneyerek ve sendikaya üye olmayacaklarına dair imza alarak daha yüksek ücretle 200 işçiyi işe başlatmak istediğini belirten DİSK Başkan Yardımcısı, yaşananların sorumlusunun Çemen Tekstil işvereni olduğunu belirtti.

İTO Genel Sekreteri Dr. Hüseyin Demirdizen'le saldırılar

“Saldırıılara karşı”

- Bir süredir hekimlerin ve sağlık işkolunda çalışan emekçilerin gündeminde olan “Tam Gün Yasa Tasarısı”nın ilk bölümü TBMM Genel Kurulu’nda kabul edildi. Anlaşılan o ki hükümet bu tasarıyı yasalaştırmada kararlı. Öncelikle bu yasa tasarısı hükümet tarafından hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya atıldı ve bugün yasalaştırılmak isteniyor?

- Son 20-30 yılın çalışma hayatına baktığımızda, düzenlemelerin esasını işgücünün, emeğin ucuzlatılması ve esnek, güvencesiz çalıştırma düzeni belirliyor. Dolayısıyla bu hemen hemen tüm alanlarda olduğu gibi sağlık alanında bu böyle. “Tam Gün Yasa Tasarısı”yla birlikte, sağlık alanındaki bu ihtiyacın giderilmek istendiğine tanık oluyoruz. Ancak, nasıl ki ülkedeki demokratik hakların ortadan kaldırılmasının adı “açılım” oluyorsa sağlık hizmetini ücretli hale getirmenin adı da “açılım” oluyor. “Ben eczanelerin kapısını açıyorum, ben hekimleri her istediği zaman ulaşılabilir hale getiriyorum” denilerek popüler bir dil kullanılıyor. Biz eczanelerin kapısının açık olmasının içeriden ilaç almaya yetmediğini bildiğimiz gibi sağlık kuruluşlarının kapısının açık olması ve oradaki hekimlerin 24 saat hazır olmalarının vatandaşın bu hizmete ulaşması için yeterli olmadığını da biliyoruz. En azından bu programın niyeti bu değil. Hükümetin “Sağlıkta Dönüşüm Programı” olarak ifade ettiği; içinde özelleştirmesi, kamu kuruluşlarının işletmeleştirilmesi ve kamu, özel ortaklığı gibi yeni moda kavramların yer aldığı sağlık hizmet sunumunun bir bütün olarak piyasalaştırdığı koşullar içerisinde vatandaş açısından bakıldığında bu durum şöyle özetlenebilir:

“Evet, istediği her yere gidebilir bedelini ödeyebilirse, evet istediği her hizmeti herhangi bir engelle karşılaşmaksızın alabilir bunun bedelini ödeyebilirse...”

Bu, piyasada hizmet alımı, mal alımı olarak gördüğümüz genel bir kuraldır. Eğer bunun bedelini ödeyebilecek kadar gelire sahipsen bir engel yoktur. Sorun, gerçekten buna ihtiyacı olup bu bedeli ödeyemeyecek insanların sağlık ortamında karşılaşacağı tabloyla ilgilidir. Zaten TTB, sağlık alanındaki örgütler ve Sağlıkta Dönüşüm Programı’na karşı 2003 yılından itibaren (aslında 12 Eylül anayasasıyla başlamıştır bu süreç) mücadele eden tüm güçlerin başından itibaren söylediği şeydir. Bu dönüşüm programıyla sağlık hakkı ortadan kaldırılıyor. Sağlık çalışanlarının özlük hakları geriletiyor. Kurallı ve güvenceli çalışma yerine esnek çalışma ve güvencesiz çalışma getirilmeye çalışılıyor. Örgütlü çalışma yerine bireysel ilişkiler ve bireysel sözleşmelere dayalı bir çalışma hayatı kurgulanıyor. Dolayısıyla bu yasanın 2010 Türkiye’inde getirilme gerekçesi TEKEL işçilerini sokağa döken neyse odur. TEKEL işçileri 35-40 gündür Ankara’nın karında kışında neye karşı çıkıyorsa aslında sağlık çalışanları da aslında aynı şeye itiraz ediyor.

- Hekimlerin ve sağlık alanındaki diğer sendika ve örgütlerin karşı çıkışlarına rağmen yasalaştırılmak istenen bu tasarı başta sağlık çalışanları olmak üzere sağlık hizmeti alan emekçi halkı nasıl etkileyecek?

- Birbiriyle ilişkili olan süreçleri birbirinden koparırsak anlaşılması güçleşir. Esas itibarıyla “Tam Gün Yasası”nın çıkmasıyla beraber sağlık ortamında esaslı bir değişiklik olmayacak. Çünkü bugün Sağlık Bakanlığı’nın verilerine göre, hekimlerin yüzde 85-90’ı tam gün çalışmaktadır. Zaten hekimler dışındaki sağlık personelinin tam gün dışında başka bir seçeneği yoktur. Sağlık Bakanlığı’na bağlı çalışanların üçte biri taşeron olarak çalışmaktadır. Buradan bakıldığında, “Tam Gün Yasası” çıktı diye fotoğrafın kendisinde çok büyük bir değişiklik olmaz. Ancak, “Tam Gün” şimdiki sorunlara neyi eklemektedir, neyi değiştirmektedir? Bir, şu anda hükümetin de sık sık dile getirdiği gibi devlet hastanelerinde yüzde 80-90’lara varan tam gün çalışmanın (yasal olarak tek bir işte çalışma ancak kayıtdışı olarak değişik şekillerde çalışma) üniversitelerde ve henüz bu duruma geçmemiş olan yüzde 10’luk bölümde de yaygınlaşacağını biliyoruz. Yasa gereği üniversitede, eğitim hastanesinde çalışmakta olan sadece özel sağlık sektöründe çalışmak durumunda kalacak olan hekimler kendilerine yeterince ve güvenceli ücret sağlanmadığı için kayıtdışı çalışmaya devam edecekler. Bu durumu, Türkiye’de emeğin önemli bir bölümünün kayıtdışı alanda istihdam edildiği gerçeğiyle birleştirdiğimizde sağlık sektöründe bu durumun teşvik edileceğini söyleyebiliriz. Bu yasanın çıkmasıyla birlikte ikinci bir değişiklik de üniversitelerdeki öğretim üyeleri başta olmak üzere eğitim araştırma hastanelerindeki klinik şefleri ve piyasada özel hastanelerle rekabet edebilecek muayenehanelerin ortadan kaldırılması olacaktır.

Bu aslında ilaç alanında son birkaç ayda yaşadığımız sürece benziyor. Eczane zincirleri için bireysel eczanelerin 8-10 bin tanesinin kapatılması hedefleniyordu. Çünkü, ancak onlar eczanesini kapatırsa eczane zincirlerinde işçi olarak çalışabilirler. Belli sayıda yetişmiş hekim, özel sektörün giderek zincirleşen özel hastanelerinde yetişmiş insan gücü sağlanmasına yarayacaktır. Çünkü bu koşullarda kamu üniversitelerinde öğretim üyelerinin bir bölümünü tutmak kolay olmayacaktır. Burada çalışmaya devam etmesi için ihtiyaç olarak tanımlanabilecek güvenceli ücret, makul sürede çalışma, bunların emekliliğe yansıtılması, eğitim ve araştırmanın desteklenmesi ve çalışma süresinin sınırlanması gibi birçok şeyden yoksun olduğunu biliyoruz. Böyle bir durumda ortaya çıkacak şey hekimlerin bir bölümünün buralardan uzaklaşması olacaktır. Son üç yıl içerisinde uzman hekimlerin neredeyse beşte ikisi kamu hastanelerinden ayrılarak özel sağlık sektörüne geçmiş durumdadır. 50 bin uzman hekimin yaklaşık 20 bini bugün özel sağlık hastanelerinde çalışmaktadır.

- Tam Gün Tasarısı’na karşı oluşan tepkiler ve son olarak 19 Ocak günü gerçekleşen iş bırakma eylemine rağmen mecliste ilk bölümü geçirilen bu tasarı başta Sağlık Bakanı Recep Akdağ olmak üzere çeşitli hükümet yetkilileri tarafından allamp pullandı. Sağlık Bakanı Recep Akdağ bir röportajında “Tam gün yasasına karşı olanlar en çok para kazananlar” dedi.

Bu yanıyla da hekimler arasında bir bölme, yalnızlaştırma politikası güdüldüğü seziliyor. Hükümetin sağlık alanındaki yıkım politikalarını bu kadar açıktan savunması ve sağlık çalışanlarına / örgütlerine karşı saldırgan tavrını neye bağlıyorsunuz?

- Tabii hükümetin iyi yaptığı işlerden bir tanesi bu. Hükümet bundan önceki pek çok konuda, örneğin vatandaşın eczanelerin kapısını açarken oradaki her bir ilaca ulaşmanın bedelinin olacağını nasıl gizlemişse (fark ücretleri, katılım payları) burada da aslında “performans” adı altında hekimleri, sağlık çalışanlarını birbirine düşürdüğünün fotoğrafını gizleyebilmiştir. Hekimlere performans adı altında sağlık çalışanlarına verdiğinin vatandaşın doğrudan ödediği katkı, katılım payı ya da dolaylı olarak ödediği vergi ve primlerle olduğunu gizlemiştir. Bugün için gizleyemediği şudur: Bugün vatandaş da, sağlık çalışanları da sağlıkta olup bitenlerin kendileri için iyi bir gelecek öngörmediğini bilmektedir. 350-400 TL emekli maaşı alan bir emekli, 1-2 aylık sağlık hizmeti sonunda maaşının üçte birinin kesintiler nedeniyle eline geçemediğini yaşamaktadır. Yaklaşık 110 binin üzerinde asgari ücretle çalışan taşeron sağlık işçisi vardır. Bunların yıllık izinleri yoktur. Bunların, emeklilik gibi bir hakları yoktur. Çünkü her yıl yenilenen sözleşmelerle çalıştırılırlar. 20 yıl sonra bile ilk kez çalışır gibi kıdem tazminatını hak edemezler ve asgari ücretle çalışırlar. Dolayısıyla Sağlık Bakanlığı aslında “Tam Gün” düzenlemesiyle geriye kalan üçte ikiyi de üçte bire benzetmeye çalışmaktadır. Önce uyuşturucu pazarlamak istediği insanları uyuşturucuya alıştırmak gibi önce güvencesi ve sürdürülebilirliği olmayan, çalışanları birbirine düşüren bir ücretlendirme politikasıyla (birisine bir verirken ötekine 10 veren) bu yasada da bölmüştür. Hem yüksek gelire sahip olanların bunu yaptığı gibi bir iddiayla bunu yapmaktadır. Hem hekimlerin “Tam Gün” konusunda TTB’nin görüşlerini benimsemediğini söylemektedir hem de vatandaşın son eylemler sırasında “hekimlere ve sağlık çalışanlarına destek olmayacağını” iddia ederek vatandaşın sağlık çalışanlarının üzerine göndermiştir. 19 Ocak’taki eylem göstermiştir ki bunların hiçbirisi tutmamıştır. Vatandaşlar, neredeyse yüzde 90 oranında kamu sağlık kuruluşlarına gitmeyerek sağlık çalışanlarının yanında olduğunu, yanında olmasa bile durum anladığını ifade etmiştir.

Sağlık çalışanları, bugüne kadar oluşturulan birkaç pilot hastane dışında büyük küçük pek çok ilde, onlarca, yüzlerce hastanede TTB’nin bu eylemin kapsamı dışında tanımladığı işler hariç (yani aciller, hamileler, çocuklar, diyaliz hastaları) açıkça tehdit edilmelerine rağmen gerçekten bu çağrıya uymuşlardır.

Eylemin gerçek amacı vatandaşın mağdur etmek olmadığı için herhangi bir hastanede bize veya medyaya yansıyan bir tartışma olmamıştır. Sağlık Bakanı’nın ısrarla söylemeye çalıştığı “bu yasaya sadece küçük bir azınlık karşı çıkıyor” cümlesine bugün Türkiye’deki 65 tabip odasının 64’ü itiraz etti, yüzlerce uzmanlık derneği (ki hekimlerin tabip odaları dışında ayrıca örgütlendiği yerlerdir) ve sağlık alanındaki sendikaların tamamı -

ine konuştuk...

“Birleşik mücadele!”

hükümetin kendi güdümündeki sendikalar da dahil olmak üzere- bundan 2-3 ay önce gazeteye verdikleri ilanla yasaya karşı olduklarını, bu eylemin duyurulması ve organizasyonu sırasında birlikte yaptıkları toplantılarla “biz buna karşıyız” diyerek dile getirdiler. Ne dediler peki? Piyasalaştırılmış, güvencesizleştirilmiş sağlık ortamını, esnek çalışma koşullarını dayatan Sağlıkta Dönüşüm Torba Yasası’na karşı olduklarını ve bakanın her fırsatta dile getirdiği mecliste bekleyen Kamu Hastane Birlikleri Yasası’yla da sağlıkta piyalaştırma programına karşı olduklarını söylediler. Dolayısıyla bakan bu konuda hem bu örgütlerin “ideolojik davrandığı” gibi bir cümlenin arkasına sığınmaktadır hem gerçekten pek çok sektörden farklı olarak bu alandaki grev etkinliklerinin kendi doğasından kaynaklanan durumunu çarpıtmaktadır. Alanlara çıkanların yanısıra bu eylemi yerinde destekleyen milyonlarca yurttaşın durumunu anlamadığı gibi, binlerce sağlık çalışanının durumunu da anlamamıştır. Yani Sağlık Bakanı sadece kendi hastanesinin bahçesindeki sağlık çalışanlarının durumuna bakarak bir demagoji yapmaktadır. Halbuki tıpkı milyonlarca yurttaşımızın hastanelere gelmeyecek desteklediği bu eylemde, on binlerce sağlık çalışanı yerinde oturarak bu eyleme destek vermiştir. Olsa olsa geriye Sağlık Bakanı, bürokrat kadroları, başhekimler ve klinik şefleriyle başbakanın dünyanın değişik yerlerinden “100-150 dolara getiririm” dediği kesim kalmaktadır.

- 19 Ocak eyleminin bir diğer yanı da TEKEL işçilerinin direnişine denk gelmesi oldu. Ankara’da gerçekleştirilen eyleme katılan TEKEL işçileri, direnişin başından itibaren gönüllü olarak yanlarında olan hekimlere eylemli bir destek sundular. Bu anlamlı tablo üzerinden ileriki dönemki mücadeleye dair beklentileriniz neler? Sağlık-meslek örgütlerine, sendikalara, siyasi partilere, ilerici devrimci güçlere bu saldırıları püskürtmek için ne gibi görevler düşüyor?

- 1970’li yılların ortası ve 1980’li yıllarda Sosyalist Blok’un yıkılmasıyla birlikte sosyal kazanımları ortadan kaldırmaya dönük vahşi sömürü politikalarının açılımları olarak özelleştirme programlarının devam ettirilmesi, örgütlenmenin ortadan kaldırılmasına yönelik müdahalelerin devam ettirilmesi, güvenceli ve kurallı çalışma yerine esnek ve örgütsüz çalışmanın dayatıldığı sürecin farklı sektörlerdeki açılımını görüyoruz. Yani saldırılar ve saldırma gerekçeleri aynı, saldırılanlar farklı farklı yerlerde bulunuyor. Dolayısıyla çalışanlar da bir gün TEKEL işçisi olarak, bir gün itfaiye işçisi olarak, bir gün sağlık ve eğitim emekçisi olarak bir başka gün de diyelim ki SEKA’nın işçileri olarak bu saldırıyla karşı karşıya geliyorlar. Bugün için aynı gerekçeyle ortak yapılan saldırılara karşı farklı zamanlarda ve farklı şekilde etkilenen çalışan kesiminin ortak davranmasını ve birleşik mücadelesini bu anlamda ve bu ihtiyaçla birleştirmesi zamanıdır. Çünkü TEKEL işçilerini de 35-40 gündür Ankara’nın soğukunda, açlık grevi ve ölüm orucuyla karşı karşıya getiren süreç aynı şeydir. Tam Gün Yasası, esnek çalışma ve kiralık işçi bürolarıyla hedeflenen Türkiye’deki pek çok insan için artık eski

amele pazarlarında olduğu gibi “dayıbaşı” olarak isimlendirilen kişiler marifetiyle çalışmak durumunda kaldıkları döneme geri dönme sürecidir.

Aynı şeyin; devletin eğitim, sağlık, sosyal güvenlik, ulaşım, su vb. sosyal alanlardan geri çekilerek buraları piyalaştırması programının aynı döneme denk gelmesi tesadüf değildir. Suyun, sağlığın özelleştirilmesi, fabrikaların kapatılarak özelleştirilmesi, TEKEL’in özelleştirilmesi, SEKA ve Et-Balık’ın özelleştirilmesi aynı politikadan kaynaklıdır. Başlangıçta kârlı olan alanlar ve daha kolay propagandası yapılan alanlar “devletin tekstilde dokumada, Sümerbank’ta, Et-Balık’ta ne işi var” diyerek propagandası yapılmıştır. Buralar vatandaşlar tarafından makul algılanmıştır ve belli bir dönem sessizce geçiştirilmiştir. Sonra sıra sağlığa, eğitime, sosyal güvenliğe gelmiştir. Ama bugün için artık daha ötesi yoktur. Gerçekten de bu alanlarda özelleştirmeyi telafi edebilecek başka bir nokta yoktur. Çünkü sağlık hizmetlerindeki özelleştirme, kopan parmağın dikilememesi, ihtiyaç duyulan protezin, ilacın alınmaması durumunda bedelinin sakat kalma veya ölümlerle sonuçlanması sürecinin başlaması demektir.

TEKEL işçileri, üç yıl sonra dirilerinin bugünkü ölülerinden daha ucuz olacağını biliyorlarsa ve bunu anlamışlarsa bugün değişik sorunlarla karşı karşıya kalan sağlık çalışanları bu durumun farkında olarak davranıyorlar. Buna hem bireysel olarak hem de örgütleriyle itiraz etmiş durumdadır.

Küresel kriz, yarattığı birtakım sorunların yanısıra birtakım ilişkilerin artık eskisi gibi devam edemeyeceğini gösterdi. Bu hem yönetenler açısından böyle hem de mücadele edenler ve onların örgütleri açısından böyle. Son TEKEL işçileriyle dayanışma mitingi bu konuda en net mesajı vermiştir. Bir yanı dayanışma eylemlerinin giderek artıyor olması iken diğer yanı da devlet yöneticileriyle uzlaşarak statükolarını devam ettirmeye çalışan sendika yöneticilerinin de bu süreç içerisinde aslında eskisi gibi devam edemeyeceklerini göstermiştir. Ya da eskisi gibi devam etmek istiyorlarsa tabanın, işçilerin buna sessiz kalmayacağını göstermiştir. Kendi yöneticilerini istifaya çağırarak, “genel grev” talebini dile getirerek, “ölmek var dönmek yok!” diyerek göstermişlerdir. TEKEL

işçilerinin sağlık çalışanlarına, sağlık çalışanlarının TEKEL işçilerine destek vermesi artık sadece yılın belli zamanlarında ortaya çıkacak davranış biçimleri olarak kalmıyor. Aslında bu durumu sürekliliğe dönüştürmek istemeleriyle farklı bir yöne doğru gidiyoruz. Bugün eğer vatandaşların yüzde 90’ı sağlık çalışanlarının sadece bir bölümünün sorunu gibi duran “Tam Gün”e sessiz kalarak, gelip destekleyerek işte mağdur olsa bile hak vererek bunu görebiliyorsa sürecin farklı bir yere gittiği gözüküyordu.

Dolayısıyla burada örgüt yöneticilerine düşen bu dönemin farkında olarak aynı yerden ve aynı gerekçeyle yapılan saldırıya karşı, aynı yerden ve aynı gerekçeyle mücadeleyi örgütlenme ihtiyacıdır. Biz öyle görüyoruz ki; bu ihtiyacı yerine getiremeyecek olan örgütler tıpkı bu sorunları çözemeyen iktidarlar gibi bu dinamik ve canlı mücadelenin önünde duramayacaklardır. Ya kendileri isteyerek bu mücadelenin bir parçası olacaklar ve birleşik mücadelenin geliştirilmesine katkıda bulunacaklar ya da bu mücadele kendi tabanlarındaki insanların da zorlamasıyla onları dönüştürecekler. Onları da aşarak yeni toplumsal önderlerini, yeni mücadele anlayışlarını yaratacaklardır. Bizim tercihimiz de her türlü sıkıntısına rağmen tüm emek örgütlerinin, meslek örgütlerinin, siyasi yapıların bu ortak tehlike ve ortak düşman karşısında herkes için daha iyi bir yaşam ve gelecek talebiyle yanbaşındaki insanın sorununa yabancılaşmadan ortak bir mücadeleyi ısrarlı bir biçimde örgütleyebilmek ve büyütebilmek olmalıdır. Sağlık ve sosyal güvenlik hakkı bu birleşik mücadele için çok önemli bir imkan sunmaktadır. Çünkü bundan 150 yıl önceki sınıf mücadelelerine bakıldığında bu böyledir. 1800’li yılların ortalarından itibaren yardımlaşma sandıklarının, birtakım sendikaların kurulması anından itibaren ücretlerinin iyileştirilmesi ya da sağlık, sosyal güvenlik hakkına yönelik talepler mücadeleyi ileriye taşıyan unsur olmuştur. Bugün de 30-40 yıllık bir küresel saldırıdan sonra, yeniden o vahşi neoliberal piyasa ekonomisinin yaygınlaşmasından sonra, sendikaların ve siyasi örgütlerin öncelikli görevi sağlık ve sosyal güvenlik başta olmak üzere gerçekten bu hakların genişletilmesi için yürütülecek ortak mücadele olmalıdır.

Hekimlerden “tam gün” eylem

Sermaye hükümetinin Sağlıkta Dönüşüm Programı çerçevesinde hayata geçirmek istediği “Tam Gün Yasa Tasarısı”nın TBMM Genel Kurulu’nda görüşüldüğü 19 Ocak günü hekimler ve sağlık alanında örgütlü sendikalar tam gün eylemdeydi.

Adana, İstanbul, Bursa, Ankara, İzmir ve daha birçok ilde sağlık çalışanları gerçekleştirdikleri basın açıklamaları ile neden iş bıraktıklarını açıkladılar.

Basın açıklamalarında, Sağlık Bakanı Recep Akdağ’ın yalan ve demagojileri de teşhir edildi. **İstanbul**’daki merkezi etkinlik ve eylemlerine Çapa Tıp Fakültesi’nde gerçekleştiren Tabip Odası üyeleri ve sağlık çalışanlarının örgütlü olduğu sendikalar ayrıca Taksim İlkaydım Hastanesi, Haydarpaşa Numune Hastanesi’nde de basın açıklamaları yaptılar.

İTO, Dev Sağlık-İş ve SES İstanbul Şubeleri’nin gerçekleştirdiği eylemlerde, AKP hükümetinin “Tam Gün Yasa Tasarısı”nı “muayenehaneleri kapatıyoruz” demagojisi ile hayata geçirmeye çalıştığı ifade edildi. Çapa’daki eyleme Tez-Koop-İş üyeleri de destek verdiler

Adana’da özellikle Göğüs Hastanesi, Çukurova Devlet Hastanesi ve Balcalı Hastanesi’nde eyleme katılım oranı oldukça yüksekti.

Saat 11.00’de Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi poliklinikleri önünde toplanan sağlık emekçileri adına basın açıklamasını Adana Tabip Odası Başkanı Dr. Rıza Mete gerçekleştirdi.

Bursa Tabip Odası, SES Bursa Şubesi, Dev Sağlık-İş Gemlik, İnegöl, Muradiye Devlet Hastanesi ve Uludağ Üniversitesi Hastanesi’nde iş bırakarak hükümetin üç yıldır gündemde tuttuğu “Tam Gün Yasa Tasarısı”nı protesto etti.

Ankara’da iş bırakan sağlık emekçileri Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nde gerçekleştirdikleri eylemin ardından Sağlık Bakanlığı’na yürüdü. Sağlık emekçilerine TEKEL işçileri de destek verdi.

İzmir’de Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi önünde basın açıklaması yapıldı. İzmir Tabip Odası, SES ve Devrimci Sağlık İşçileri Sendikası’nın da aralarında olduğu 11 sağlık örgütünün örgütlediği eyleme TÜMTİS, Genç Sen, Öğrenci Kolektifleri, TKP ve Hemşireler Derneği destek verdi.

**Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana - Bursa
Ankara - İzmir**

Her şey TEKEL için: Tek yumruk, tek vücut, tek barikat!

TEKEL işçileri uzun soluklu direnişleriyle, kararlılık ve inançlarıyla işçi sınıfına güç ve moral veriyor.

Neo-liberal politikaların en çıplak ve yıkıcı sonuçlarını yaşayan TEKEL işçileri, onuruna, ekmeğine ve geleceğine sahip çıkıyor.

Sermayenin sınıfa yönelik en konsantre saldırılarından biri olan özelleştirmelere karşı işçi sınıfı bugüne kadar yer yer direnişler ve SEKA gibi önemli eylemler gerçekleştirdi. Ne var ki bu muazzam saldırı karşısında bir yandan saldırının mahiyetinin anlaşılması, öte yandan bürokratik ve korporatist sendikaların ihaneti sonucu işçi sınıfı başarılı sonuçlar elde edemedi. Her özelleştirme operasyonu sermayenin yeni bir atağı oldu ve kar tutkusuna hizmet etti. Son derece itinalı bir şekilde ve büyük bir soğukkanlılıkla gerçekleştirilen bu operasyonların ikili bir amacı vardı. Sermaye bir yandan özelleştirmelerle “modern” yağma ve talan gerçekleştirdi, öte yandan sınıfın eklem yerlerini kırdı, örgütlülüğünü dağıttı ve onu atomize edip, şekilsizleştirdi.

Özelleştirmeler yoğun bir ideolojik bombardımanla realize edildi. Önce beyinler fethedildi. Sonra kitleler suç ortağı haline getirildi.

Aslında süreç daha 1980’lerin başında Washington Uzlaşısı diye tanımlanan uluslararası sermayenin yol haritasında ortaya koyulmuştu. Sistemik bir karşı devrim programı olan neo-liberal politikalar Washington Uzlaşısı’nın belirlediği güzergahta gerçekleştirildi. Özelleştirmeler her ne kadar neo-liberalizmle özdeş tutulsa bile, aslında neo-liberal karşı devrim politikalarının ekonomik sonuçlarından biridir. Başından itibaren neo-liberalizme karşı çok boyutlu bir mücadelenin yürütülememesi, sınıfın bir dizi yenilgisine yol açtı. İşçi hareketi ve sendikal hareketin kısmi direnişleri sonuçtan hareket edildiğinden dolayı başarılı olamadı. Zaten bu noktadan sonra yenilgi kaçınılmazdı.

Washington Uzlaşısı üç temel ayakta yürütüldü. Finans ve banka sistemlerinin uluslararası piyasalaştırılması, telekomünikasyon şirketlerinin, haberleşme ve medya alanlarının uluslararası sermayeye devri ve ağır sanayi kabul edilen büyük devlet üretim işletmelerinin, özelleştirilerek uluslararası sermayeye aktarılması.

Türkiye’de de 2001 kriziyle finans ve banka sistemlerinin uluslararası piyasalaştırma sürecine başlandı. Uluslararası finans-kapitalin konsensüsünü ifade eden Basel II’yle bu süreç bütünüyle tamamlandı. Telekomünikasyonda Telekom operasyonu ile hem özelleştirme hem uluslararası piyasalaştırma gerçekleşti. Petkim ve Tüpraş’la ağır sanayide başlayan özelleştirme Erdemir’le tamamlandı.

TEKEL’in özelleştirilmesi de bu programın bir yansımasıydı. Böylesine kapsamlı bir program karşısında işçi hareketi ve sendikal hareket muazzam bir zafiyet gösterdi. Hatta bazı sendikalar sınıfa ihanet ederek suç ortağı oldu.

Bugün TEKEL işçileri yaptıkları eylemlerle sınıfın daha önce göstermesi gereken tepkisini dışa vurmaktadır. İşçi sınıfı ancak güçlü kolektif çıkışlarla sermayenin çok yönlü saldırılarını boşa çıkarabilirdi. TEKEL direnişi bu mahiyetiyle Türkiye’de neo-liberalizme karşı gerçekleşen en önemli pratiktir. Bir anlamda 14 Mart’ın devamıdır.

TEKEL işçileri, kapitalist kriz ve neo-liberal politikaların yıkıcı etkilerinin ortaya çıktığı koşullarda sınıfın öncü müfrezesi gibi hareket etmektedir. Ve TEKEL’in zaferi sınıfın zaferi olacaktır. 2010’un kazanılması anlamına gelecektir.

Sınıflar mücadelesinin bazı momentlerinde gerçekleşen eylemler bir tarihsel dönemi ifade edebilir. TEKEL bu manada sınıf mücadelesinde bir eşiği

işaretlemektedir. Yenilgi sınıfa yönelik topyekun saldırının tetikleyicisi olabilir. Hızla kıdem ve ihbar tazminatının gaspı, asgari ücretin bölgeselleştirilmesi, çalışma yaşamının bütünüyle esnekleştirilmesi ve güvencesizleştirilmesi gündeme gelebilir. Zafer ise sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesine yol açacaktır. Bilinç ve kimliğinde sıçramalar yarattığı gibi, eylem ve örgütlenme kapasitesini de geliştirecektir.

TEKEL direnişi, direnişin bir varoluş biçimi olduğunu göstermektedir. Sınıfın onuru ve geleceğinin ancak mücadeleyle korunabileceğini ortaya koymaktadır.

Kapitalist krizle birlikte açığa çıkan fabrika işgal eylemleri, ayrıca birçok eylem ve direnişin içinden doğan işçi sınıfının model kimlikleri, TEKEL direnişiyle yeni bir boyut kazanmıştır. Her TEKEL işçisi sınıfın artık model kimliğidir. Direnişte geçen her gün sınıfın yeniden ayağa kalkışıdır. TEKEL işçileri Türkiye’nin başkentini ve her sokağını direniş alanına dönüştürmüştür.

Gerçekleştirdikleri eylemler, attıkları sloganlar giderek siyasallaşmakta ve direniş sınıf mücadelesinin nabzı haline gelmektedir. Bu süreç işçi sınıfına muazzam derecede moral yüklemekte ve özgüven yaratmaktadır. Sınıf TEKEL işçilerine bakarak muktedir olabileceğinin farkına varmaktadır.

TEKEL direnişi sınıfın öfke ve kininin en açık halidir. Ve bu öfke ve kinin kolektif bir mecraya evrildiğinde neler yapılabileceğinin göstergesidir. Türkiye işçi sınıfı tarihinde 1990 Zonguldak maden işçilerinin uzun yürüyüşü nasıl ki sarsıcı etkiler yarattıysa, TEKEL işçilerinin direnişi de aynı potansiyele sahiptir.

Yaşanan konjonktürün etkisiyle (kapitalist krizin yarattığı yoğun işsizlik, açlık ve sefalet) TEKEL direnişi genel direnişin ve genel grevin mayası olabilir. Bu potansiyel bugün ortada durmaktadır. Eğer TEKEL direnişi bir manifestoya çevrilip, sınıfın en geniş kesimleri tarafından sahiplenirse, havza grevlerinin, hatta kent grevlerinin tetikleyicisi işlevi görebilir.

TEKEL direnişi işçi sınıfının önüne iki seçenek koymaktadır: Eğer işçi sınıfı bu mücadeleye sahip çıkarsa ve bulunduğu alanlara yayabilirse, zafere ulaşılabilir. Zafer 2010’un kazanılmasının yanında sınıfın mücadele azmini pekiştirecektir. Sınıfın kapitalizme ve kapitalist devlete karşı bir atağını simgeleyecektir. Çünkü TEKEL direnişi kapitalist devletin tüm niteliğini açığa çıkartmıştır. İkinci seçenek; zafer elde edilemiyorsa, iyi bir yenilgidir. Mücadeleyi muazzam derecede yükseltip, sermayeye yıkıcı darbeler vurup, onların “zaferini” Pirus zaferine çevirmektedir. Çünkü bu yenilgi işçi sınıfının mücadelesi için yeniden ayağa kalkışın zemini olacaktır. Üçüncü bir seçenek yoktur.

Şimdi görev bütün gücümüzle, bütün varlığımızla ve ruhumuzla TEKEL işçilerinin yanında olmaktır. Mücadelelerine güç ve destek vermektir. Ankara’daki mücadele ateşini bulduğumuz her alana, atölyelere, fabrikalara, organize sanayi bölgelerine, sokaklara taşımaktır. Her yeri TEKEL haline getirmektir. Çünkü unutulmasın ki kapitalist kriz ve neo-liberal politikalar hayatın her alanını sosyal patlama alanında dönüştürmüştür. Bugün her fabrikada TEKEL direnişini ateşleyen sınıfsal öfke ve kin birikmektedir. Sorun bu öfke ve kine açığa çıkartmak, kolektif bir yöne kanalizetmektir. TEKEL direnişi bize direnmeyi öğretti, öğretiyor. Direnme bir varoluş biçimidir. Bu bayrağı işçi havzalarına taşımak bizim görevimizdir. İşçi sınıfına şunu söylemeli ve anlatmalıyız: “...beklenen günler, güzel günler ellerinizdedir / haklı günler, büyük günler / gündüzlerinde sömürilmeyen / gecelerinde aç yatılmayan ekmeğe, gül ve hürriyet günleri...” ancak mücadeleyle kazanılabilir.

17 Ocak Ankara mitingi üzerine...

TEKEL işçileri tarihsel rollerini oynarken...

“Teori gridir dostum yaşam ağacı ise yemyeşil!”

Geothe'nin bu ünlü önermesi üzerine çok çeşitli yorumlar yapılmış, farklı anlamlar çıkarılmıştır. Bundan teorinin çizdiği genel ilkesel çerçevenin gerçek hayatta bu eksenin aşan bambaşka bir canlılığa bürüneceğini çıkarmak tüm darlığına rağmen makul bir sonuç olarak kabul edilebilir.

İdeolojinin ortaya attığı önermelerin gerçek hayattaki olgularla sınanması ve doğrulanması da bunun bir başka yönüdür. Kuşkusuz ki bu sınama her zaman karşımıza aynı boyutta çıkmaz. Bazen uzun yıllar boyu öznesini bulamayan ve kitap sayfalarında kalan ideolojiler birden bire ete-kemiğe bürünerek tarih sahnesinde yerlerini alabilirler. Üstelik bundan büyük çalkantıları ya da devrimleri de anlamamak gerekir. İki kişi arasındaki bir kavga bile tarihsel bir çatışmanın pratik yansıması olabilir.

İşçi sınıfına methiyeler düzmek için kuşkusuz ki bir mitinge gitmeye ya da direnişi ziyaret etmeye gerek yok. İşçi sınıfının tarihsel rolü devrimci Marksizm'i rehber edinmiş herkes için nettir. Ama bunu pratikte görebilmek, gericiliğin tırmandırıldığı ve sınıfın üzerine adeta ölü toprağının serildiği bir dönemde adeta lükstür!

Proletaryanın geleceği yaratacak olmasını sürekli tekrarlamasına rağmen marksistler, zaman zaman işçi sınıfına karşı gizli bir güvensizliğe düşebilmektedirler. 17 Ocak'ta gerçekleştirilen Ankara mitingi proletaryanın devrimci gücünü görmek için büyük bir imkan olmuştur. TEKEL direnişi, marksist ideolojinin bir kez daha sınıdıldığı, dergi sayfalarına “hapsolmuş” ajitasyonların yaşam bulduğu verimli bir devrim toprağıdır adeta.

Sınıfın tarihsel öfkesi ve gücü!

TEKEL direnişini kavramak için direnişin havasını solumak şart. Günlük basından okunanların zaten gerçeği yansıtmadığı biliniyor. Komünist basın süreci tüm canlılığıyla yansıtmak için büyük çaba harcıyor ancak yine de işçilerle omuz omuza durmak ve birlikte aynı sloganları haykırmak apayrı bir önem taşıyor.

Ankara mitingine gitmeden önce pek çok kişinin aklını kurcalayan, bu mitingin nereye varacağıydı. Yıllardır tüm direnişlerin sendikal bürokrasi tarafından baltalandığı, hava boşaltma mitinglerinin de bunda özel bir yer tuttuğu düşünülürken bu korkuların haklı bir tarafı da var. Ancak eylem öncesi duyulan bu korku, miting alanını dolduran on binlerce işçi tarafından darmadağın edildi. Uzun yıllardır görülmemiş bir öfke ve kararlılıkla duran TEKEL işçileri tüm miting alanının havasını değiştirdi ve Türk-İş'in yıllardır “ruhunu öldürmek” için çaba harcadığı işçilerin içlerindeki sınıf bilincini kaba da olsa açığa çıkardı.

Gorki'nin romanlarından ya da Eisenstein'in filmlerinden fırlamış binlerce işçi önce kürsüden konuşan Türk-İş ağasını büyük bir dikkatle dinledi. Sonra da Lyon barikatlarındaki işçilerin ağır ve emin adımlarıyla kürsüye çıkarak sözünü söyledi. Siyasal düzeyleri kıyaslanamayacak olsa da kürsüyü işgal eden işçiler, Kışık Saray'a yürüten işçilerle aynı işçilerdi.

On yıllardır sendikal bürokrasi tarafından işçilerden

gasp edilmiş olan kürsü belki de yıllardır ilk kez gerçek sahipleri tarafından ele geçirildi. Şu an sahip oldukları tek örgütleri olan sendikalarını göreve ve direnişe sahip çıkmaya çağıran işçiler, “Alişan konseri” rezaletini de Türk-İş için büyük bir hezimete dönüştürerek sendikaların oyunlarını yerle bir ettiler. Yaşanan perişanlığı toparlamak için kürsüye çıkan Türk-İş bürokratları ise işçileri ikna etmek ve eylemi sonlandırmak için kitlenin önünde “genel grev” sözü vermek zorunda kaldı. Bu sözü verdiren kürsüye çıkan işçilerin yanısıra alanı terk etmemekte kararlı işçilerin iradesiydi.

Türk-İş bürokratlarının en büyük korkusunun sınıfın siyasallaşması olduğu miting sürecinde bir kez daha dikkat çekti. Her fırsatta kavgalarının ekmek kavgası olduğunu ve “ideoloji” yapmadıklarını vurgulayan ağalar, alandaki ilerici ve devrimci güçleri de hedef göstermeye, işçiler ile karşı karşıya getirmeye çalıştılar. Ancak bu hamle bir aydır TEKEL işçilerini yalnız bırakmayan siyasal güçlerin sahiplenilmesiyle yanıtladı. Bürokratlar sendikalarını kapayıp sıcak yataklarına giderken, soğukta işçilerle kolkola sabahlayan devrimcilere, işçiler “kimse size bir şey yapamaz”, “biz kimin yanımızda olduğunu biliyoruz” sözleriyle sahip çıktı. “Provokatör” edebiyatının tutmadığı hep birlikte haykırıldı.

Ankara'nın göbeğinde direniş kenti!

TEKEL direnişçilerinin çadırlarda kaldığı da biliniyordu. Ama Sakarya'ya gelip çadırların kurulduğu sokağı görmek direnişin ruhunu yakalamak için bulunmaz bir fırsat. Pek çok ilden gelen TEKEL işçileri yan yana kurdukları çadırlarda sınıf dayanışmasının ve mücadelenin ne olduğunu gösteriyordu.

Her çadır ayrı bir direniş odağıydı. Amed çadırında Kürtçe türküler söylenerek halaylar çekilirken yanında Ordu çadırında horon tepenler çok değil bir ay önce Kürtler'e “terörist” gözüyle bakan, belki de faşist partilere yakınlık duyan işçilerdi. Ama direniş okulu tüm eğitimlerden daha kalıcı ve hızlı bir eğitim süreci yaşatmıştı işçilere. “Açılımı biz yaptık” diyen işçiler bir ay önce birbirlerini düşman gözüyle gören işçilerdi. Sınıf mücadelesi halkların arasındaki nefret tohumlarını silip süpürürken yerine dayanışma ruhunu

bırakmıştı.

Kürt işçilerin özellikle polis terörü karşısındaki direnişleri batıdan gelen sınıf kardeşleri tarafından anlatıla anlatıla bitirilemiyordu. Polisin gazına, bombasına, copuna karşı verilen militan direnişte başı çeken Kürt işçiler direnişte önemli rol oynuyor, sınıf kardeşlerine örnek oluyordu. “Doğudan gelenler günlerce uyumadan dayandılar” diye anlatılıyordu. Ezilen bir halkın direnişçi kimliği ve mücadele geleneği sınıf hareketine de önemli bir katkı sunmuştu.

Direniş sokağında hangi çadıra gidilirse gidilsin işçiler devrimcileri büyük bir ilgiyle karşılıyordu. Özellikle TEKEL işçileri ile dayanışma için farklı illerde yapılacak olan eylemlere ve çalışmalara dair yapılan anlatımlar işçilerin coşkusunu daha da artırıyordu. Sendikaların ilgisizliği ve atıllığı ise tüm konuşmalarda öne çıkıyordu. İşçiler sendikacıların bugün direnişi sürdüremeyeceğini kavramış ve sendika ağalarını tanımışlardı. Ancak hala daha sendikal örgütleri işçilerin eline geçirmeyi amaçlayan ya da bunu aşan örgütlülüklere ihtiyaç duyulduğunu kavrayan bir bilinç oluşmamıştı.

Sınıf devrimcilerinin miting akşamı yaptığı dayanışma etkinliği de TEKEL işçilerinin siyasallaşma düzeyini gözlemlene imkanı sağladı. Bir işçinin özelleştirmelerin yıllardır sürdüğü, AKP ile sınırlanamayacağı yönlü anlatımı ve düzen partilerinden umudu kestiklerinin dile getirilmesi direniş okulunun öğrettikleri arasında yer alıyordu.

Direniş ve sınıf devrimcilerinin müdahalesi

Sınıf devrimcilerinin direniş sürecine gerçekleştirdiği müdahaleyi de özel olarak vurgulamakta yarar var. Direniş sokağına gidildiğinde TEKEL İşçileri ile Dayanışma Komitesi olarak çalışmalarını sürdüren komünistlerin direnişin başından beri sürecin içerisinde yer aldığı ve işçilerle aynı koşullarda, aynı çadırlarda yaşadığı anlaşılıyor. Sınıf devrimcileri direnişçi işçilere dışarıdan ulaşmaya çalışan ya da “dükkan” açıp işçileri çağıran bir tarz yerine işçiler ile birlikte hareket ediyorlar. Pek çok şubenin çadırında komünistlerin adeta ev sahibi gibi görülmesi ve direnişin bir parçası haline gelmesi sınıfın partisi olma iddiasındaki bir hareket için adeta yüz akı.

Ancak miting sırasında sınıf devrimcilerinin içerisinde bulunduğu dağınık ve sınıftan kopuk tablonun da bir değerlendirmeye konu edilmesi gerekiyor. Miting meydanını dolduran on binlerce işçinin arasına karışmak yerine alandan yalıtılmış bir güzergahta düzenli kortej oluşturarak kendinden menkul bir hatta yürümek ne yazık ki hayli üzücü.

Kortejde atılan sloganların ağırlığının TEKEL direnişi yerine sınıfın partisinin içsel gündemleri ile ilgili olması, üstelik parti sloganlarının direniş sloganlarından daha büyük bir coşku ile karşılanması geleneksel akımların uzun yıllardır içine düştükleri hataya düşme tehlikesini gösteriyor.

Miting alanına girildiğinde de işçi kitlesinden ayrıksı durulması ve kürsü işgalinden bile hayli geç haberdar olunması, sınıf devrimcilerinin alana müdahale anlamındaki zayıflığının bir başka göstergesi. Oysa böyle bir direnişi solumak, işçilerle omuz omuza aynı sloganları atmak bile kendi başına atılacak onlarca slogandan çok daha büyük bir anlam yaratır. Kuşkusuz ki siyasal sloganlar, devrim ve parti şehitlerinin anılması her siyaset için özel bir önem taşır. Bu tartışma sözkonusu sloganları kesinlikle önemsizleştirmez. Aksine dar ve politize olmuş bir kortej yerine sınıf içerisinde büyüyen ve mevcut direnişe yön verme iradesini gerekirse kendi sloganlarından fedakarlık ederek gösteren bir kitle olma kaygısı taşır.

Direniş alanında yapılan yaygın bildiri dağıtımı ve *Kızıl Bayrak* gazetesinin işçilere ulaştırılması ise alana yönelik anlamlı müdahaleler arasında sayılabilir.

Sınıftan öğrenmek, ona güvenmek...

Ankara mitingi tüm kazanımlarının yanısıra sınıfa dair güvensizliklerin ve direnişin seyrine dair endişelerin büyük kısmını yerle bir etti. Ankara'ya giden ve işçileri ziyaret eden, direnişin havasını soluyan herkes işçi sınıfının bir konuda kararlı olduğunda kolay kolay yolundan dönmeyeceğini gördü.

Bugün direnişin seyrinin ne olacağına dair kahince sözler söylemenin ya da yersiz umutlara kapılmanın anlamı olmadığı da bilinmeli. Bugüne kadar nice ihanet gören işçi sınıfı devletin ve sendika ağalarının oyunları ile baş edemeyebilir, devrimci güçlerin müdahalesi sınırlı kalabilir ve direniş sönüp gidebilir. Mengen barikatlarını aşamayan Zonguldak işçileri halen hafızalardadır. Ama tüm bunlar direnişin yarattığı olumlu değerleri yok edemez ve direniş her koşulda sınıfın kolektif belleğine yazılacaktır.

İşçilerin bugün içerisinde bulunduğu "Ölmek var, dönmek yok!" kararlılığının açlık grevi ve ölüm orucu biçiminde kendini göstermesi ise direnişin öyle ya da böyle zaferle sonuçlanabileceği umutlarını arttırmaktadır. TEKEL bu haliyle bile çoktan mücadele tarihimizin şanlı sayfaları arasında yerini almıştır. Devrimin öznesi bir kez daha kendi mücadele araçlarını oluşturmuş ve eylemini yaratıcı ve zengin biçimlerde sürdürmektedir. Öyle ya da böyle, zaferle ya da yenilgiyle, TEKEL işçileri şahsında tarih bir kez daha teoriyi sınamaktadır.

Z. Us

TEKEL işçilerinin mücadelesi sansürü parçalayacak!

TEKEL işçileri Ankara'da gerçekleştirdikleri kitlesel ve militan eylemlerle yalnızca sermaye iktidarını ve sendikal bürokrasiyi sarsmakla kalmadılar, burjuva medya aracılığıyla kurulmaya çalışılan suskunluk fesadını da yerle bir ettiler. Direnişe gözünü kapamaya çalışan sermaye medyası miting ve izleyen olaylar vesilesiyle sayfalarını işçilere açmak ve taraflı da olsa gelişmeleri yansıtmak durumunda kaldı. Bu sınıfın yükselttiği fiili-meşru mücadelenin bir sonucuydu yalnızca.

Bugün gelinen yerde boyalı basının rengini görmek için turnusol kağıtlarına ihtiyaç duymuyoruz. Zira gerek ana akım medya tabir edilen ordu-TÜSİAD çizgisindeki yayınlar, gerekse islamcı-liberal kesimin hakim olduğu kanatlar pek çok toplumsal gelişmenin ardından yaptıkları haberlerle "renklerini" belli ettiler. Kuşkusuz ki aralarında çatışan, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya sermek için hiçbir fırsatı kaçırmayan yayınlar, sözkonusu olan ilerici ve devrimci güçlerin ya da işçi sınıfının verdiği mücadele olduğunda "voltran"ı oluşturmaktan geri durmuyorlar. Ya yaşanan gelişmeleri manipüle ederek kendi propagandalarına alet etmeye çalışıyorlar ya da tamamen görmezden geliyorlar.

TEKEL direnişi, başladıktan sonra özellikle Doğan grubu tarafından özel bir ilgiyle karşılanmıştı. MHP-CHP gibi düzen partileri ile İP gibi çevrelerin TEKEL direnişini AKP karşıtlığına ve ulusalcı-şoven içeriğe hapsedme çabaları da bu yayınlara olanak sağladı. "TEKEL vatandır!" içeriği ile yapılan yayınlarda "AKP vatani satti" mesajı inceden inceye işlenmeye çalışıldı. TEKEL işçilerine yönelik polis saldırısı haberleri de bu süreçte medyada genişçe yer aldı, özellikle CHP milletvekillerine dahi biber gazı kullanılmış olması ve aynı gün itfaiye ve demiryolu işçilerinin de saldırıya maruz kalmaları konunun haber değerini arttıran etkenler arasındaydı.

Ancak ne zaman ki direniş sertleşmeye ve mevcut düzen sınırlarını aşma eğilimi göstermeye başladı, o zaman düzen içi sınırlar silikleşmeye ve burjuvazinin sınıfsal tavrı belirginleşmeye başladı. Sermaye devletinin neoliberal politikalarını sorgulayan, dahası sendikal tahakkümü yıkma eğilimi gösteren TEKEL direnişi sermaye medyası için haber değerini hızla yitirdi ve direnişin toplumun gündeminden uzak tutulması medyanın temel gündemi haline geldi. Süreci bir şekilde işleyen ve Doğan Grubu'nun sol vitrini olan *Radikal* gazetesi ile ulusalcı cenahtan çeşitli yazarlar dışta tutulmak kaydıyla direnişin adeta sansürlendiğini söylemek fazla olmaz. CNN Türk haber portalında direnişin başladığı günlerde yer verilen "TEKEL" kategorisinin ilerleyen süreçte kaldırılması bu sansürün yalnızca bir örneği... Farklı ajanslar ve portallar üzerinden örnekleri çoğaltmak mümkün.

Sansürü zorlayan direniş ruhu!

İşte böylesi bir suskunluk sürecinde gerçekleştirilen 17 Ocak mitingi burjuva medyayı adeta haberleri yansıtmak zorunda bıraktı. Kuşkusuz ki haberler son derece taraflı ve eylemin özünü karartan nitelikteydi. On binlerce işçi ve emekçinin toplandığı, "*Genel grev-genel direniş!*" sloganını haykırarak "*Ölmek var, dönmek yok!*" kararlılığını ortaya koydukları miting işçilerin kürsü işgali ve Türk-İş binasını basmalarının ardından portallarda ön sıralara yükseldi. *Hürriyet*, *Vatan*, *Milliyet*, *NTVMSNBC* gibi gazete ve portallar mitingi kürsü ve sendika işgali

ekseninde ele alan yayınların başını çekerken günlük gazetelerde de ilk haberler Ağca'nın tahliyesi gibi suni gündemlere ayrıldı.

Ancak tüm bu çarpıtılmış haberlere rağmen miting öyle ya da böyle sansürü delerek geniş kesimlere ulaştı. Mücadelenin kısa ve sığ haberlerle de olsa gündeme gelmesinin tek sebebi ise işçi ve emekçilerin verdiği kararlı mücadeleden başka bir şey değil. Toplum gözünde büyük bir meşruluk taşıyan direniş başvurduğu tüm yöntemleriyle birlikte geniş işçi ve emekçi kesimlerinin desteğini alıyor, adeta özlemlerini yansıtıyor.

Böylesi bir sahiplenme tablosu karşısında burjuvazinin yayınları bir yandan haberleri görmezden gelmenin yollarını ararken bir yandan da sahip çıktığı sözde demokrat ve tarafsız kimliğini korumaya çalışıyor. Toplum gözünde inandırıcılığını ve ciddiyetini koruyabilmek ve tutarlı görünmek için direnişi sayfalarına taşırken onun içeriğini karartmanın, tahrif etmenin hesaplarını yapıyor.

Burada dinci-gerici basının ise süreci tam bir "tutarlılıkla" karşıladığını belirtmek yerinde olur. Hükümetin borazanı konumundaki *Yeni Şafak* gibi yayın organları birkaç köşe yazarı dışında süreci tam bir sessizlikle karşıladılar. Başından itibaren AKP karşıtı bir çizgide gelişen direniş sözkonusu yayınlarda birkaç satır dışında yer almazken direnişi karalamaya çabalayan ve bunun AKP karşıtı bir komplo olduğunu ima eden yazılar sıklıkla yer aldı. Miting haberleri de tahmin edileceği gibi bu yayınlarda yer almadı.

Sansüre karşı, sansüre rağmen!..

TEKEL işçilerinin militan direnişleri düzenin çok yönlü ablukasına rağmen sürerken önüne konulan barikatları da bir bir aşıyor. Polis copuna, açlığa-soğuğa, sendikal bürokrasiye ve sermayenin ablukasına karşı kararlılıkla karşı koyan TEKEL işçileri medyanın sansürünü de bilfiil yaşıyor. Ama mücadele okulundaki işçiler, bu sansüre pabuç bırakmamaya da niyetliler. Medyanın sansürüne rağmen büyüyen ve toplumun geniş kesimlerine yayılan direniş ruhu adeta boyalı basını zorluyor ve haklılığını gazete sayfalarına taşımaya mecbur bırakıyor. Büyüyen direniş, kararlılığı ve militanlığıyla sermayeyi nasıl zor durumda bırakıyorsa onun sözcülerini de benzer bir çaresizliğin içine itiyor. Sansürü dağıtacak tek gücün sınıfın örgütlü gücü olduğunun bir kez daha altını çiziyor.

TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günsili ile TEKEL direnişi üzerine konuştuk...

“TEKEL direnişi bir heyecan, coşku ve ilham kaynağıdır!”

- TEKEL işçilerinin bir ayı aşan direnişini sürecin en başından itibaren ele alarak değerlendir misiniz?

- Öncelikle TEKEL yaprak işletmelerinin kapatılması ve 4/C planı noktasında, hükümet daha öncesindeki uygulamalardan kaynaklı cesaretli bir adım attı. Çünkü daha önceki uygulamalarda gerek farklı işkollarındaki işçilerin gösterdiği mücadele ve direniş düzeyi, gerekse sendikaların ve konfederasyonların bu noktadaki tavrı, aslında hükümetin önünü epeyce açmıştı. Benzer uygulamalar vardı ve AKP hükümeti bu noktada yer yer bir takım tepkilerle karşılaştı da, bu düzeyde bir mücadeleyi çok da beklemiyordu. Aslında Türk-İş yönetimi de işçilerin bu denli kararlı bir mücadele sergileyebileceğinin hesabını hiç yapmadı. Genellikle sözlü tepkilerini ifade ettiler. İşçilerin eylemler yapacağı ve zamanla mücadelenin bir şekilde sönmüneceği, dağılacağı varsayımı üzerine kurulmuştu plan. Dediğim gibi bunun sayısız örnekleri var. Bir dizi kamu işletmeleri özelleştirilirken ve yer yer işçilerin diğer kamu işletmelerine özlük haklarıyla yatay geçişi yapılırken, birçok yerde işçiler işsiz bırakıldı. Veya 4/C uygulaması dediğimiz uygulamalara gidildi. TEKEL işçilerinin bu saldırıya verdiği cevabı, işin doğrusu tek başına hükümet değil sendika da hesaba katmadı. Düşünülenden tersine TEKEL işçileri gerçekten kararlı bir mücadele sergilediler. Daha örgütlü davrandılar, tabii ki sendikanın buradaki varlığı da önemli. Yani bu mücadelenin seyrine uygun bir önderlik yapıp yapmamasından bağımsız olarak işçilerin sendikanın çatısı altında olmaları, kısmi bir örgütlü yapılarının olması oldukça önemli.

Tek Gıda-İş Sendikası da mücadelenin bu denli gelişmesinden rahatsız. Ne yapacaklarını da bilmiyorlar. En başta bu noktada bir uyanıklık sergiledi ve işin doğrusu dinamiti Türk-İş'in eline tutuşturdu.

Ankara'ya gidiş ve gelişlerde zaman içerisinde işçilerin gerileyeceği, yılacağı ve bu işten bir şekilde kurtulacaklarının hesabını da yapmadı değil. Ama süreç biraz daha farklı gelişti. Bir de Kürt illerinden gelen işçilerin mücadeledeki motor gücü olması diğer işçileri de sürükledi.

- TEKEL direnişinin işçi, emekçi ve ilerici güçler açısından etkisi ne oldu?

- 2009 yılı çok yoğun saldırılarla geçen bir yıldır. İşçilerin bir dizi haklarını yitirdiği, işsizliğin çok büyük oranda arttığı, insanların en kötü koşullarda çalışmaya bile rıza gösterdiği 2009 gibi kötü bir yılın ardından 2010'a böyle bir mücadeleyle girilmesi birçok çevreyi de şaşırttı. Çok da beklenmedik bir şeydi. Bu nedenle, bugüne kadar ortaya çıkan işçi direnişleri karşısında işçi ve emekçi katmanlar, çeşitli siyasal yapılanmalar belirli bir destek, dayanışma sundular ancak hiçbiri bu düzeyde yığımsal bir desteği görmedi. Bu anlamıyla da son derece önemli. 2009 gibi karanlık bir yılın ardından 2010'a böyle bir mücadeleyle girilmiş olunması insanları yeniden umutlandırdı. Özellikle kitlesel destek ve dayanışma sayesinde işçiler yalnız kalmadılar, bu hem onlara güç

verdi hem de dayanışmayı sunanlara moral verdi ve heyecan yarattı.

- İzmir üzerinden değerlendirdiğimizde, TEKEL direnişine nasıl bir müdahale geliştirildi ve destek sağlandı?

- Özellikle Ege bölgesindeki katılım biraz zayıftı. Ancak bu işçilerin değil yöneticilerin bu noktada bu mücadeleye yaklaşımı, uzlaşıcı oluşlarıyla açıklanabilir bir durumdur. Bölgesel eylemler yapıldı. Cuma günleri iş bırakma eylemleri, AKP önünde protesto eylemleri bölgemizde de gerçekleşti. Örneğin ilk Cuma eylemi Karayolları'nda gerçekleşmişti. Balatçık'ta 1500 TEKEL işçisi olmasına rağmen katılım çok düşüktü. Ancak ikinci eyleme daha yığımsal bir biçimde katıldılar ve eyleme ciddi bir coşku ve canlılık kattılar. Bu şunu gösteriyor, işçiler mücadele konusunda isteklidir. Kararlılıkları var. İkinci eyleme bu coşkuyla katılmış olmaları işçilerin mücadeleye hazır olduklarını, ancak toparlayıp koordine edip alana taşıma meselesinde ilk başta sendikanın geri durduğunu gösteriyor.

Biz Ankara'da işçileri iki defa ziyaret ettik. Türk-İş'e bağlı bir grup şube başkanı olarak Türk-İş Bölge Temsilciliği üzerinde uyguladığımız baskı sayesinde Ankara'da gazlı ve tazyikli su saldırılarının hemen ertesinde burada dayanışma ve destek amaçlı bir basın açıklamasını zorladık. Ankara'ya bir ziyaretin organize edilmesi gerektiğini vurgulayarak, hem onlara moral ve destek olması için hem de bizim açımızdan buna ihtiyaç olduğunu ifade ettik.

Zorlamayla da olsa bir şekilde gittik. Daha sonra Türk-İş yönetiminin çağrısı üzerine bir kez daha gittik. Biz o zaman da işçilerin kararlı olduklarını gördük. İşçiler “Türk-İş göreve, genel greve!”, “Genel grev-genel direniş!” sloganlarını öne çıkarıyorlardı. Türk-İş'in almış olduğu eylem kararlarının geri, cılız, sonuç almak yönüyle zayıf olduğunu görüyor, daha ileri, daha etkin eylem taleplerini sürekli sloganlarla dile getiriyorlardı.

- TEKEL işçileri ile dayanışma amaçlı gerçekleştirilen merkezi Ankara mitinginin örgütlenmesi ve TEKEL işçilerinin kürsü işgali ve Türk-İş binasını basması üzerine ne düşünüyorsunuz?

- Miting için önce Cumartesi günü yapılması yönünde karar alınmıştı. Ankara Valiliği'nin tehdidi

üzerine Türk-İş bir rest çekeceği yerde geri adım attı ve mitingi Pazar gününe çekti. Uzak illerden gelmenin son derece güç olacağını düşündüğümüz için de katılımın zayıflayacağı yönünde bir kaygımız vardı.

Belki de öyle oldu, bilemiyorum. Buna rağmen Ankara'da düşündüğümüzün üzerinde bir katılım gördük. İşçi ve emekçilerin katılımı, emekten yana örgütlenmelerin katılımı bakımından değerlendirdiğimizde kararlı bir kitle vardı. Oraya gelen onbinlerce işçi ve emekçi başta TEKEL işçileri olmak üzere, İstanbul itfaiye işçileri olmak üzere, Türk-İş yönetiminden, bu mitingte daha ileri düzeyde bir mücadele bekliyorlardı. Oturma eylemleri, yürüyüşler, AKP'yi protesto eylemleri, iş durdurma eylemlerinin ardından Ankara mitinginin vereceği güç ve cesaretle daha ileri bir karar almasını işçiler ve emekçiler bekliyordu, en başta da TEKEL işçileri bekliyordu.

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu kürsüye çıktı, konuştu. Ancak hiçbir şey söylemedi. “Sandıkta cevabı vereceğiz, çok yapabileceğimiz bir şey yok” anlamında bir tutum sergiledi. Kumlu kürsüye çıktığı andan itibaren “Türk İş göreve, genel greve!”, “Genel grev-genel direniş” sloganları bütün alanı özellikle TEKEL işçilerini saran bir slogan olarak öne çıktı. “AKP'li başkan istemiyoruz!”, “Kumlu istifası!” sloganlarıyla bu konudaki taleplerini, Türk-İş'in uzlaşıcı tutumuna karşı tepkisini ve ne tür bir karar alınması gerektiğini dile getirdi. Tabii bunlar hükümetten daha az sağır değillerdi ve dolayısıyla bu talebi görmezden gelerek alelacele mitingi bitirmeye çalıştılar. Çok da tezat oluşturacak bir sanatçıyı, Alişan'ı çıkarmayı denediler. Tabii işçiler kürsüyü işgal etti. Onlar da gittiler. İşçiler orada bir kez daha, bu işin başında olanların ya adam gibi davranmaları ya da çekip gitmelerini, önlerini tıkamamaları gerektiğini dile getirdiler. Hükümet de bu mesajı almış olmalı, Tek Gıda-İş Genel Başkanı ve diğer sendikalar da bu mesajı almış olmalı. Tabii burada bir şeyi de görmek gerekiyor. İşçiler genel grev de dahil daha ileri mücadele biçimlerine hazır olduklarını gösteriyorlar. Ancak Türk-İş yönetimi bu saatten sonra bir araya gelip bunun daha ilerisinden bir eylem kararı alır mı, bu konuda çok fazla bir şey söylemek olanaklı değil. Aslında Türk-İş yönetimi meşruiyetini tamamen yitirmiş bir yönetimdir. İşçilerden kaçan, miting

alanını terkeden ve Türk-İş binasındaki odasına gelmeyen, ortadan kaybolan bir başkanın artık bir meşruiyeti kalmamıştır. Gene de kalırsa, işçinin iradesine rağmen orada kalmış olacaktır. Bu saatten sonra ne olur, bilemiyorum. Ancak mücadele eden bazı sendikalar var, biraraya gelerek yeniden neler yapılabilir tartışmaları gerekir ki bunlar da Türk-İş içerisinde yeterince etkin değiller. Deri-İş'tir, Petrol-İş'tir, Hava-İş'tir, TÜMTİS'tir, Harb-İş'tir. Bu sendikalar bölgesel düzeyde bir şeyler yapabilir.

- TEKEL işçilerinin göstermiş olduğu mücadele ve direniş çizgisinin işçi sınıfı açısından önemi nedir?

- Sonuç olarak şunu söyleyebilirim. TEKEL işçilerinin bu mücadelesi gerçekten işçi sınıfı açısından yeniden bir umudu, yeniden bir diriliş canlandırması bakımından son derece tarihsel bir önemdedir. 2009'un ardından 2010'un böylesine kitlesel bir mücadeleyle başlamış olması son derece önemlidir. Sendika bürokratlarının tüm isteksizliklerine ve ayak oyunlarına rağmen TEKEL işçilerinin bu direnişi bu kitlesellikle ve bu güçle götürmüş olmaları, son yılların en yığmsal eylemi olması bakımından da çok önemlidir. Kaldı ki TEKEL işçileri bundan sonra kamu işyerlerine özlük haklarıyla birlikte yatay geçiş talebini gerçekleştirmemiş olsalar bile, o noktada bir başarı olmamış olsa bile, Türkiye işçi sınıfı bakımından bir kazanıma sahiptir. Sermaye sınıfına da bundan sonra her istediklerini istedikleri gibi gerçekleştiremeyeceklerini anlatması bakımından önemli bir mesajı içermektedir.

Daha başından TEKEL işçileri şöyle bir şeyle çıkmış olsalardı; "Biz bunu kazanamayabiliriz. Kazanamayacağımız bir şey için niye yola çıkalım" gibi bir kadercilikle, bir teslimiyetle, mücadele etmek yerine 4/C'ye razı olmuş olsalardı, bu, hükümetin ve sermayenin bundan sonraki saldırı planlarını daha rahat, daha özgüvenli, daha cüretkar biçimde hayata geçirmesinin önünü açacaktı. Bu direniş onlara her istediklerini uygulama şanslarının olmadığını gösterdi. TEKEL işçileri kaybetseler bile, en azından bu noktada Türkiye işçi sınıfına tarihsel bir miras bırakacakları gibi, sendika bürokratlarının da artık işçi sınıfını rahatlıkla denetleyemeyecekleri gibi önemli dersleri içeren bir mücadele oldu.

Her halükarda bu mücadelede bugün önemli kazanımlar elde edilmiştir. Karşı tarafa önemli mesajlar verilmiştir. Türk-İş'i sarsmıştır, meşruiyetini dağıtmıştır. Daha da önemlisi, Türkiye işçi ve emekçilerinin "artık bu saatten sonra sesi çıkmaz, esamesi okunmaz" diye düşünenlere de umut olmuştur. TEKEL direnişi, sadece destek olmamız bakımından değil, onların bu mücadelesinden bizim de bir heyecan, coşku ve ilham almamız bakımından da son derece önemlidir.

Kızıl Bayrak / İzmir

Petrol İş Sendikası Kadın Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Necla Akgökçe ile kriz üzerine konuştuk...

“Kapitalistler biz olmadan yaşayamaz!”

- İşçi kadınlar krizden nasıl etkileniyor?

Necla Akgökçe: Bu sorunun cevabını "kriz ve kadın" konulu bir panelde konuşan işçi kadın şöyle vermişti: "Ben doğduğumdan beri krizdeyim, benim için bir şey fark etmiyor." Gerçekten de Türkiye'de kadın emekçiler sürekli kriz koşullarında yaşıyorlar. Yaşadığımız türden depresyonlar onların koşullarını biraz daha ağırlaştırıyor sadece.

Kadınların emek piyasalarında ve ev içlerindeki konumları, onların krizden etkilenme derecesini ve biçimlerini belirliyor. Son krizde üretim süreci içindeki yerlerinin de bazı sektörlerde belirleyici olduğunu söylemek artık mümkün gibi görünüyor bana.

Türkiye'de kadın istihdamına bakıldığında kadınların büyük bir bölümünün hala tarımda ücretsiz aile işçisi olarak çalıştığı görülür. Şehirlerde ev eksensiz çalışma biçimi, çağrıya bağlı çalışma, geçici işçilik kadınlar için en temel çalışma biçimlerindedir. Düzenli güvenceli işlerde çalışan kadın sayısı oldukça düşük ülkemizde. Düzenli çalışanların büyük bir bölümü tekstil ve hizmet sektöründe bulunuyor. Buralarda çok ağır şartlarda sendikasız, çoğu zaman da sosyal güvenceden yoksun işler yapıyorlar. Kriz sonrası sendikalılık oranının yüzde 5'e düştüğü söyleniyor, sendika üyesi kadınların sayısı ise mevcut sendikalıların yüzde 14.5'ini oluşturuyor.

Dolayısıyla emek piyasalarında en güvencesiz konuma sahip kadınlar, bu krizden en fazla etkilenenler oldular. Tekstilde çalışan kadınların büyük bir bölümü işini kaybederken, bir ilaç fabrikasında üretim yapan ve sendikalı olarak çalışan bir kadın belki işini kaybetmedi. Ama ilaç fabrikasında çalışan kadın eskiden bir iş yaparken şimdi işler birleştirildiği için birkaç işi birden yapmak zorunda kaldı.

Ayrıca çalışan, çalışmayan pek çok kadın açısından evde yapılan işler iki katına bindi. Kriz döneminde evli bir kadın işini kaybetmedi diyelim, ki eşi işini kaybetti. Gelir birden bire yarıya inince, kadın eskiden dışarıdan aldığı atkıyı kendi örmeye başladı ya da hazır makarna alırken artık erişte kesiyor, çocuğunu belediyenin kreşine verirken, kreş parasından tasarruf için evde bakmaya başladı. Bunların hepsi kadınların evdeki iş yükünü ağırlaştırır faktörler. Fabrikada iki iş yaparken artık beş iş yapıyor, evde ev işleri için eskiden günde üç saatlik emek harcarken, şimdi bu süre beş saate çıktı. Farazi konuşmuyorum, çevremize şöyle bakalım, bu türden pek çok hayat hikayesi ile karşılaşırız... Yani "kriz kadınları vurur ilk önce onlar işten çıkarılırlar" sözünün ötesinde bir durum söz konusu kadınlar açısından.

- Sizce bu koşullarda nasıl bir mücadele hattı izlemek gerekiyor?

Necla Akgökçe: Yukarıda saydığım kadınlara yönelik tüm çalışma ve sömürü biçimlerini içine alabilecek bir mücadele hattı izlemek gerekiyor. Mevsimlik Kürt kadın işçilerini, İstanbul'da çokuluslu bir şirkete bağlı sendikalı bir işyerindeki kadını, kriz döneminde evişi ve bakım yükümlülükleri ikiye katlanan ev kadınlarını bir araya toplayacak ortak bir politik zemin üzerinde şekillenen bir mücadele çizgisi olmalı. Bu anlamda sendikaların ve sendikalar içindeki

kadın yapılarının, kadın emeği üzerine çalışan her türlü yapı ve kuruluşun, ev kadınlarına ve ev eksensiz çalışmaya yönelik çaba gösteren herkesin ortak hareket planı oluşturmaları gerekiyordu hala da gerekiyor. Aklıma kadın dayanışmasından başka çözüm gelmiyor. Tabii ki krizin kapitalist bir kriz olduğunu unutmamak koşuluyla... Çünkü bu tespit, dayanışmanın içeriğinin nasıl doldurulacağına dair başka bir politik hatta işaret eder.

- Bu noktada sendikalara düşen görev konusunda ne düşünüyorsunuz?

Necla Akgökçe: Biz bir kadın dergisiyiz. Krizden bu yana kriz dosyaları yapıyoruz. Bu dosyalarda krizi, çeşitli bakış açılarına sahip kadın iktisatçıların gözünden kadınlara anlattık. Önce yaşanan şeyin bilgisini elde etmenin anlamlı olduğunu düşünüyorduk çünkü. Bu bilgiyi verirken alanda kriz sonucunda işini kaybetmiş, direnen, greve giden kadınların hikayelerini de gündeme getirdik. Bu deneyimlerin, "krizde kadınlara neler oluyor", sorunun cevabını vermek açısından çok anlamlı olduğunu düşünüyoruz. Krizin gerçek bilgisi çünkü oralarda, bu arkadaşlarımızın fabrikalarda ve evlerde yaşadıklarında çünkü.

Sendikalara düşen görev... Sendikaların öncelikle kendi işkollarında kriz nasıl yaşandı, kimler işini kaybetti, bunların kaç kadın, kaç erkek, türünden istatistik veriler biriktirmeleri gerekiyordu, bunu yapmadılar. Çünkü toplumsal cinsiyet esaslı veri oluşturma anlayışına sahip değil sendikalar.

Bazı işkollarında işin yeniden tanımlandığını, krizle birlikte bazı işlerin ortadan kalktığını düşünüyorum, üretim süreçlerinin niteliksel bir analizini de yapmadı sendikalar maalesef.

Zaman zaman ortak hareket etseler de krize karşı da ortak bir mücadele hattı oluşturamadılar. Çok savunma durumunda kaldılar ama krize karşı mücadelede saldırı taktiklerinin de gündeme getirilmesi gerekiyordu.

Krizde emeğe karşı girişilen ortak harekate karşılık sendikalar genişleme siyaseti güdebilirlerdi. Yani kadınlar başta olmak üzere şimdiye kadar örgütlenmedikleri kesimleri ve alanları örgütlemeye çalışabilirlerdi, onu da yapmadılar.

İçinde çalıştığım sendika olduğu için demiyorum, ama Petrol-İş Sendikası'nın süreci biraz farklı değerlendirdiğini söyleyebilirim. Kriz döneminde Düzcce'de bir örgütlenme kampanyası başlatıldı örneğin. Bence bu olumlu bir tutumdur. Ama bu süreçte Türk-İş'in işçileri pazara alışverişe yollamasına da şahit olduk. Bize "siz tüketin ki kapitalistler ayakta dursun" dediler. Televizyonda bizi tüketime yönlendiren reklamları da unutmamak gerekir bu arada. Yani üç kuruş ücretle ayın sonunu zor getiren insanlardan kapitalistleri kurtarması istendi. Memleketin en değerlileri onlanmış gibi gösterildi hep.

Sendikaların da, solcuların da, feministlerin de yapması gereken başka ve çok önemli bir şey var. İdeolojik atmosferi tersine çevirmek. Kapitalistler olmadan biz yaşayabiliriz ama biz olmadan biz artıdeğer üretmeden, onlar hayatlarını devam ettiremezler.

Emekçi Kadın Komisyonları

Polis terörü ve cinayetlerini protesto eylemlerinden...

“Karadağ cinayeti aydınlatılsın!”

Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 akşamı Esenyurt-Avcılar bölgesinde cinayet şebekesi gibi çalışan polislerce katledilmesinin ardından çeşitli illerde polis terörüne ve cinayetlerine karşı eylemler yapılıyor. Çok yönlü olarak uygulanan devlet terörü teşhir ediliyor.

15 Ocak Cuma günü **Eskişehir**'de yapılan eylemin yanısıra 16 Ocak günü de **İzmir, İstanbul, Bursa, Adana ve Kocaeli**'de polis terörü protesto edildi, Alaattin Karadağ cinayetine aydınlatılması istendi.

Eylemlerle PSVK ve TMY'nin kaldırılması, Karadağ cinayetine sorumlularının hesap vermesi talep edildi.

Eylemde Alaattin Karadağ'ın resimlerinin yanında Hrant Dink'in resimleri de taşındı.

Coşkulu geçen yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi'ne varıldı ve 50. Yıl Anıtı önünde oturma eylemine başlandı.

Açıklamada Hrant Dink'in katledildiği koşullar hatırlatılarak, aradan geçen üç yılın ise “mahkeme salonlarının adalet skeçleri sahnelenen birer gösteri merkezi, karakolların ölüm evi, meclisin ise demokrasi soytarılarını ağırlayan bir binadan ibaret olduğunu gösterdiği söylendi.

Dink cinayetiyle ayrı düşünülemez olan şoven atmosferin de bu üç yıl içerisinde büyütüldüğü, linçlerin sürekli hale geldiği ifade edildi. Bir yandan da PVSK ile yetkileri genişletilen polislerin uyguladığı terörde gözle görülür bir artış olduğu hatırlatılırken, bu baskı ve terör uygulamalarının hatta cinayetlerin ardından açılan davaların ise Dink davasına benzer bir biçimde sürüncemede bırakıldığı ifade edilerek mahkeme mahkeme dolaştırılan Alaattin Karadağ cinayeti ile ilgili savcılık soruşturması örnek gösterildi.

Bursa:

Osmangazi Metro İstasyonu'nda biraraya gelen BDSP, DBH, DHF, EHP, ESP-G, SDP, SODAP, Partizan “PVSK ve TMY kaldırılmalı! Polis terörüne ve cinayetlerine son! Karadağ ve tüm siyasi cinayetler aydınlatılsın!” pankartı arkasında toplanıp döviz ve flamalarını açarak sloganlarla Kent Meydanı'na yürüdüler. Coşkulu ve canlı bir atmosferde gerçekleşen yürüyüş boyunca Alaattin Karadağ fotoğraflarının yanısıra Aydın Erdem, Ceylan Önkol, Çağdaş Gemik, Engin Çeber ve Festus Okey'in fotoğrafları da taşındı.

Açıklamada, koyu bir polis rejiminde yaşandığı vurgulanarak, elindeki silahı keyfice kullanan polislin, cinayetlerine her geçen gün yeni cinayetler eklediği hatırlatıldı.

Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı. Halk Cephesi de eyleme temsilci düzeyinde destek verdi.

Adana:

İnönü Parkı'nda biraraya gelen BDSP, ÇHKM, Devrimci Proletarya, DHF, ESP-G, İHD tarafından gerçekleştirilen eylemde Alaattin Karadağ cinayetine aydınlatılması ve polis terörüne son verilmesi istendi.

Açıklamada, Karadağ cinayeti hatırlatılarak, Karadağ'ın kanı kurumadan Aydın Erdem'in sokak ortasında katledildiği söylendi.

Açıklamada, burjuvazinin mahkemelerinin de devlet terörünün bir parçası olduğu belirtilerek yaşanan çeşitli olaylar üzerinden örnekler gösterildi.

Cinayetlerin aydınlatılması, sorumluların hesap

vermesi için mücadele çağrısı yapılarak açıklama sonlandırıldı.

50 kişinin katıldığı açıklama yapılan oturma eyleminin ardından sona erdi.

Eyleme TÖP ve Halkevleri de destek verdi.

Kocaeli:

Devrimci ve ilerici kurumlar Belediye İşhanı önünde toplanarak burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Alkış ve sloganlar eşliğinde “Polis terörüne son! TMY ve PVSK geri çekilsin!” pankartının açıldığı eylemde, Aydın Erdem, Uğur Kaymaz ve Alaattin Karadağ'ın fotoğrafları taşındı.

Polis devleti uygulamalarının da toplumsal muhalefeti sindirmek için yaygınlaştırıldığı belirtilirken çeşitli örneklerle polis terörü teşhir edildi. Ankara'da özlük hakları için direnişe geçen TEKEL işçilerine yapılan saldırının hatırlatıldığı açıklamada, İstanbul'da devrimci bir işçi olan Alaattin Karadağ'ın Esenyurt-Avcılar polisi tarafından infaz edildiği söylendi.

Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesinin desteklemenin de bu ülkede ölüm nedeni olduğu söylenirken, 6 Aralık günü Diyarbakır'da Aydın Erdem isimli yurtsever gencin sırtından vurularak katledildiği ifade edildi.

BDSP, DHF, ESP-G, SDP, EHP ve Halkevleri'nin örgütlediği basın açıklamasına 35 kişi katıldı.

Eskişehir

Eskişehir İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan kitle “Devletin katliamları ve baskıları artıyor! / Unutturmayacağız hesap soracağız!” pankartını açarak Adalar Migros önüne meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi.

Yapılan ajitasyon konuşmalarında ayrıca son dönemde artan linçlere dikkat çekilerek polis ve devlet terörüne karşı mücadele etmenin yanısıra sivil faşist çetelerin terörüne karşı da mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

Adalar Migros önüne gelen kitle oturma eylemine geçti. Oturma eylemine geçildikten sonra kısa süreli tiyatro gösterimi gerçekleşti. Yapılan ajitasyonlar konuşmaları ve söylenen marşlardan sonra basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında son dönemde artan polis ve sivil faşist terörüne karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmenin önemi belirtilerek derhal polis terörünü, cinayetlerini gerçekleştirenlerin yargılanmasının ve PVSK'nın kaldırılmasının gerektiği belirtildi.

Eylemi BDSP, DHF, EHP, ESP-G ve TÖP örgütledi.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul - Bursa - Adana - Kocaeli - Eskişehir

İzmir:

BDSP ve EHP tarafından eski Sümerbank önünde gerçekleştirilen eylemde ölüm yıldönümü vesilesiyle Hrant Dink anıldı, Dink'i katleden karanlığın kapitalizmin karanlığı olduğu vurgulandı.

“PVSK ve TMY kaldırılmalı! Polis terörüne ve cinayetlerine son! Alaattin Karadağ'ın katilleri yargılansın! / BDSP-EHP” pankartının taşındığı eylemde Alaattin Karadağ ve Hrant Dink'in yanısıra Festus Okey, Baran Tursun, Engin Çeber gibi devlet terörü kurbanlarının da fotoğrafları taşındı.

Sloganlar eşliğinde biraraya gelen kitleye yönelik yapılan konuşmada devlet terörüne karşı eylemlerin 3. haftasında da sürdüğü belirtildi.

Konuşmanın ardından katılımcılar Hrant Dink ve Alaattin Karadağ şahsında mücadele içinde şehit düşen tüm onurlu insanlar adına saygı duruşuna çağrıldı. Saygı duruşunun ardından oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi sırasında Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'ndan bir kişi Nazım şiiirlerinden hazırladığı bir şiir-dramatize gösterisi sundu. Coşkulu bir biçimde gerçekleştirilen etkinlik hem katılımcılar hem de çevrede toplananlar tarafından ilgiyle izlendi.

Duvara Karşı Topluluğu'nun ardından Hrant'ın “Güvercin tedirginliği”nden bahsettiği ve katledildiği gün AGOS gazetesinde yayınlanan son yazısından bir bölüm okundu ve oturma eylemi “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganı ile son buldu. Oturma eylemini basın metninin okunması izledi. “Hrant'ı da Alaattin'i de katleden aynı karanlıktır, kapitalizmin karanlığıdır!” başlıklı metinde Hrant Dink'in halkların kardeşliğini savunmasının bu topraklarda katledilmesi için yeterli bir sebep olarak görüldüğü ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından destekçi kurumlardan Buca Emekli Sen adına da bir konuşma yapıldı. Konuşmada kapitalizmin krizinden ve emekçilere dayatılan yıkımdan bahsedilerek 2010'un emeğin yılı olacağı belirtildi. Hrant Dink'in ve Alaattin Karadağ'ın katledilişinden bahsedilerek katliamlara karşı verilen mücadelenin herkesin mücadelesi olması gerektiği, Emekli Sen'in bu mücadeleyi desteklediği vurgulandı.

Eyleme DHF, Ege 78'liler, Buca Emekli-Sen ve TÜMTİS destek verdi.

İstanbul:

Eylemlerin 4. haftasında Tramvay Durağı'nda bir araya gelen BDSP, EHP ve PDD dövizler ve flamalar eşliğinde “Karadağ cinayeti aydınlatılsın! Katiller yargılansın!” pankartı arkasında yerlerini aldılar.

Yürüyüş, eylemin üç yıl önce katledilen Hrant Dink'e atfedildiğinin duyurulmasıyla sloganlar eşliğinde başladı.

Polis terörü karşıtı kampanyaya saldırı

BDSP'liler tarafından çeşitli illerde polis terörüne ve cinayetlerine karşı hız kazanan kampanya, polis saldırganına maruz kalıyor. Polis terörünün teşhir edildiği materyaller polisler tarafından özel olarak hedef alınıyor.

Kocaeli'de faaliyetlerine devam eden sınıf devrimcileri polisin sistematik terörü ile karşılaşılıyor. Kocaeli'nin İzmit, Körfez ve Derince ilçelerine polis terörüne karşı yürütülen kampanya çalışmalarını çeşitli araçlarla taşıyan BDSP'liler 20 Ocak günü Derince Öğretmenler Mahallesi'nde sermaye devletinin faşist terörü ile karşı karşıya kaldı.

Öğretmenler Mahallesi'nde BDSP'nin kampanya afişlerini yapan dört BDSP çalışanı, yaklaşık on polis tarafından tekme ve tokatlarla dövülerek gözaltına alındı.

Afişleri fark eden polisin olay yerine gelmesinin ardından sınıf devrimcilerine üst arama ve karakola götürülme dayatmasında bulunuldu. Bu keyfi tutuma karşı çıkan BDSP'liler bunun üzerine tekmeler eşliğinde yere yatırıldı ve kafaları polis otosuna vurularak zorla arabaya bindirildi.

Daha sonra Yenikent Polis Karakolu'na getirilen devrimciler üst araması dayatmasını kabul etmediler. BDSP'lilere Kabahatler Kanunu üzerinden ceza kesildi.

Polis terörü karşıtı BDSP afişleri, **İstanbul Ümraniye**'de, İMES E Kapısı-Madenler hattına ve Sarıgazi'ye yapıldı. Yaklaşık 200 afişin kullanıldığı çalışmada, Madenler'de ve Dudullu'da yapılan afişler polis tarafından 1 saat içerisinde söküldü.

Ayrıca BDSP afişleri **Tuzla**-Aydınlı ve Esenyalı Mahallelerinde yaygın bir şekilde yapıldı. Faşist kolluk güçleri afişleri tam bir kudurganlıkla parçalamaya çalıştı. Fakat buna rağmen BDSP'nin polis terörü ile ilgili şiarları emekçilere ulaştırılmış oldu.

Adana'da da 20 Ocak günü iki sınıf devrimcisi, faaliyet esnasında gözaltına alındı.

Uçak Mahallesi'nde **Kızıl Bayrak** gazetesinin dağıtımını gerçekleştiren Arzu Kirazcı ve İlker Güler, sivil polisler tarafından sivil bir araca zorla bindirilerek gözaltına alındı.

Götürüldükleri karakolda adres ve ifade vermeyi reddeden, tutanaklara imza atmayan sınıf devrimcileri, savcılığın talimatıyla geceyi karakolda geçirdi.

İHD ve Karadağ Ailesi'nden polis cinayetlerine karşı duyarlılık çağrısı

Alaattin Karadağ'ın ailesi ve İnsan Hakları Derneği (İHD) Hatay Şubesi, artan polis terörü ve cinayetlerine karşı duyarlılık gösterilmesini istediler.

İHD Hatay Şubesi'nde gerçekleştirilen basın açıklamasında İHD Hatay Şube Sekreteri **Av. Adnan Eryılmaz** ve Alaattin Karadağ'ın abisi **Abdullah Karadağ** ayrı ayrı basın açıklamaları yaptılar.

Toplantıda İHD adına açıklamayı okuyan Av. Eryılmaz yaşam hakkı ve insanın maddi ve manevi varlığının bütünselliğinin dokunulmazlığı hakkının başta Evrensel Bildirge ve Türkiye'nin de taraf olduğu BM ve Avrupa Konseyi belgeleriyle güvence altına alındığını hatırlattı.

Abdullah Karadağ: Kardeşim infaz edildi

Toplantıda Karadağ ailesi adına basın açıklamasını okuyan Alaattin Karadağ'ın abisi Abdullah Karadağ, kardeşinin 19 Kasım 2009 akşamı İstanbul Esenyurt'ta polisler tarafından infaz edildiğini ve bunun görgü tanıkları tarafından da doğrulandığını ifade etti.

Abdullah Karadağ'ın açıklamasında, Alaattin Karadağ'ın infaz edilmesine şu sözlerle değinildi: *"Ancak mahalle sakinleri olayın bir çatışma olmadığını ve kardeşimin yaralandıktan sonra 'Ford transitten inen uzun boylu bir sivil polis tarafından infaz edildiğini söylemişlerdir. Olayda yaralanan polis için hemen ambulans çağrılırken, kardeşim saatlerce bekletilmiştir. Mahalle sakinlerinin 'yaralıyı neden hastaneye almıyorsunuz?' diye tepki vermesi üzerine polis, 'Amirin emri var alamayız' diyerek sokağı yaya girişine kapatmıştır. Daha sonra görgü tanıklarına göre Ford Transit ten inen uzun boylu sivil bir polis, kardeşime 5-10 el ateş ederek onu sokak ortasında infaz etmiştir. Kardeşimin cenazesini İstanbul Adli Tıp Kurumu'ndan alıp Cemevine yıkamaya getirdiğimiz zaman vücudunda 10'dan fazla kurşun yarası olduğunu tespit ettik. Ayrıca başının arka kısmında yara ile darp izi olduğunu gördük. Esas ölümcül kurşun sol koltuk altından girmiş ve sağ koltuk altından çıkmıştır. Koşan bir kişinin her ne şekilde olursa olsun koltuk altından yaralanması mümkün değildir. Bu durum, kardeşimin yaralandıktan sonra koltuk altından vurularak katledildiğini ve olayın apaçık bir infaz olduğunu gözler önüne sermektedir."*

İstanbul polisinin kendini aklamak için PVSK'yı dayanak gösterdiğini belirten Karadağ, yargının da polisin aklanması konusunda yardımcı olduğunu sözlerine ekledi. Kardeşinin katledilişinin soruşturulması işinin de İstanbul Emniyeti'ne verilmesini eleştiren Abdullah Karadağ, olayla ilgili delillerin karartıldığına dikkat çekti.

Açıklamanın sonunda ise PVSK mağduru ailelere ve basına "İnsanlık onuru adına" duyarlılık çağrısı yapıldı.

Beyoğlu polisinden yine şiddet!

Ülke genelinde yaygın ve sistematik bir biçimde polis terörü hayat bulsa da İstanbul Beyoğlu ve Esenyurt-Avcılar gibi bölgelerde polis şiddetinin yaygınlığı ve dozu dikkat çekici boyutta. Beyoğlu karakolu, işkence ve ölümlerle anıldığı gibi günlük hayatta da sokaklarda polisin pervasız hareketleri polis şiddeti ve cinayetlerine kapı aralıyor.

GBT kontrolü üzerinden sokaklar açık hava karakolu haline gelmişken, polisler de yaptıklarının kendilerine bir yaptırım biçiminde dönmeyeceklerini bildikleri için alabildiğine rahat davranıyor.

Beyoğlu polisinin bilinen son şiddet eylemi de 9 Ocak günü yaşandı. Beyoğlu polisi, gazeteci **Ozan Özhan**'ı Taksim Meydanı'ndaki polis bariyerinin önünden, bariyerin arkasında ve duvara asılı haldeki, Avrupa 2010 İstanbul Kültür Başkenti etkinliklerinin afişine baktığı için darp etti.

Gazeteci Ozan Özhan, 9 Ocak günü Taksim meydana bulunan eski su deposunun duvarlarına asılı afişe bakarken, polis bariyerlerinin arkasından "Bekleme, yürümeye devam et!" "ikazı" ile karşılaştı. "Gazeteciyim, Beyoğlu'nda yaşıyorum. Durmamın ve bakmamın ne sakıncası var" cevabı karşısında "Sizin güvenliğiniz için" yanıtını alan Özhan, "Kamu güvenliğini tehdit eden bir durum varsa bildirmeniz gerekir" dedi. O sırada başka bir memur "Ne konuşuyorsun lan!" diyerek yine polisin bilindik tutumunu takındı. Bu olaydan önce de polisten kimliğini ibraz etmesini istediği için sadece Beyoğlu'nda onlarca insanın darp edildiği düşünüldüğünde polise karşı "Yanlış konuşuyorsunuz" yanıtını verme gafletini gösteren Özhan'ın bu "cüreti" kendisine yumruk ve tekme olarak döndü. Polis Özhan'ın kulağına yumrukla vururken ayağını tekmeledi. Ayrıca polisler Özhan'ı kolundan tutup bariyerlerin içine çekmeye çalıştılar.

Karambol anını ise Özhan şu sözlerle anlatıyor: "Komserim' dedikleri biri geldi. Vuranın ismi Turgay ya da Tuncay olabilir. Ona hitaben, 'Burası İstanbul'un göbeği ne halt ediyorsun' dedi ve saldırganı uzaklaştırdılar. İki kez kimliğimi aldılar. Komiser, 'Kimliğini al, uzaklaş' dedi. 'Bu kadar basit değil, özür bekliyorum' dedim. Komiser memur adına özür diledi. 'O memur gelsin, neden bana böyle davrandığını söylesin' dedim. Gelen olmadı."

Özhan, bacağı ve kulağındaki darpla ilgili rapor olarak Beyoğlu Başsavcılığı'nda şikâyetçi oldu. Ama alenen işlenen polis cinayetleri bile cezasız kalırken, polisin bu "önemsiz" şiddet vakası da soruşturulmaya dahi gerek duyulmadan geçiştirilecektir.

Kapitalizmin çürümüş ruhu: Emperyalist tekellerin Davos Zirvesi

Zenginler kulübünün Davos Zirvesi olarak bilinen Dünya Ekonomik Forumu'nun ilk adımları 1971 yılında İsviçreli profesör Klaus Schwab'ın Avrupalı şirket yöneticileri ile yaptığı ilk toplantıda atıldı. Önceleri Avrupa Yönetim Forumu olarak bilinen ve düzenli olarak toplanan bu örgüt, 1986 yılında Dünya Ekonomik Forumu adını aldı. DEF, Microsoft, Monsanto, Nike, General Motors gibi en büyük 1000'e yakın tekelden oluşuyor ve küresel çapta en etkili emperyalist örgütün önde gelenleri arasında yer alıyor.

Dünyanın en büyük tekeli şirket temsilcileri, kapitalist ideologlar ve önde gelen kapitalist devlet temsilcileri bir kez daha bir araya gelip, işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen dünya halklarına karşı yeni bir saldırı programı hazırlamak ve uygulamak için tartışacaklar. Onlar ezilen insanlığa ve mazlum halklara daha büyük yıkımlar ve acılar yaşatmak için toplanıyorlar. Aynı zamanda bu yolla kanın ve sömürünün üzerine kurulan çürümüş asalak düzenlerini nasıl koruyacaklarını tartışıp önlemler alacaklar. Yani bizzat kendi icraatlarıyla yaratacakları küresel çaptaki direnişleri polisiye tedbirlerle nasıl bastırabileceklerini, zor aygıtlarını nasıl güçlendireceklerini de saptayarak buna uygun güvenlik önlemlerini güçlendirmenin yol ve yöntemlerini belirleyecekler.

Her yıl geleneksel olarak ocak ayında düzenlenen Dünya Ekonomik Forumu, bu yıl da 27 Ocak'ta İsviçre'nin Davos kasabasında toplanacak. Büyük emperyalist tekeller bu yılki zirvelerini **"Yeniden düşün, tasarla ve inşa et!"** şiarıyla düzenliyorlar.

Bilindiği gibi kapitalizmin yaşamakta olduğu küresel çaptaki ağır ekonomik kriz, 2009 yılındaki Davos Zirvesi'ne düzen temsilcileri payına özel bir anlam kazandırmıştı. Bu, **"Son 40 yılın en önemli zirvesi"** olarak sunulmuş ve **"rekord katılım"** olarak da gerçekleşmişti. Zirvenin gündemini ise **"kriz sonrası dünyanın biçimlendirilmesi"** oluşturmuş, bu gündem başlığı altında mevcut krizden nasıl çıkılacağı ve yeni ekonomik düzenin ne olması gerektiği gibi konular tartışılmıştı.

Bu yılki zirvenin gündemini henüz bilmiyoruz. Fakat küresel krizin kapitalizmin solugunu kestiğini, işsizliği, yoksulluğu ve açlığı derinleştirdiğini, sosyal sorunları ağırlaştırdığını, emperyalistler arası nüfuz mücadelelerini, militarizmi ve saldırganlığı kızıştırdığını biliyoruz. İçinde bulunduğumuz yeni yılda ve önümüzdeki dönemlerde krizin de etkisiyle ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlar dünya çapında daha da ağırlaşacaktır. Bu olgu, düzen temsilcilerinin ve emperyalist ideologların itiraf ettiği temel önemde bir gerçektir. Tüm bunların sonucu olarak dünya çapında işçi ve emekçilerin kapitalist barbarlığa ve emperyalist saldırganlığa karşı gündün güne gelişen ve genişleyen mücadelesine de tanık oluyoruz. Ve bunun önümüzdeki yıllarda daha da güçleneceğini biliyoruz. Bu bütünlüklü tablo bu yılki zirvenin gündeminin de temel yönleri bakımından geçmiş yılki zirve gündemlerinin benzeri olacağı anlamına geliyor. Bir kez daha krizin bütün bir yükü emekçilere ve ezilenlere nasıl fatura edilecek, emekçilerden gelecek tepki hangi yöntemlerle dizginlenip bastırılacak, kan ve sömürü üzerine kurulan asalak ve çürümüş düzenlerinin güvenliği nasıl sağlanacaktır. Bu temel olgular bu yılki zirvenin de en önemli gündemleri

olacaktır.

Zirvenin üzerinde dolaşan hayalet: Yoksulluğun, açlığın, sosyal yıkımın ve mücadelenin küreselleşmesi...

Daha dün emperyalist merkezlerde hazırlanan, refahın ve demokrasinin gelişeceğinin müjdesi olarak sunulan ama gerçekten de işçi ve emekçilere karşı ideolojik bir teslim alma saldırısı amacı taşımanın dışında hiçbir bilimsel değeri olmayan küreselleşme safatası yıllar önce çöktü ve bir daha hatırlanmamak üzere unutuldu. Zira bu zaten geçici bir ideolojik saldırı bombardımanıydı ve katı gerçekler karşısında ömrü kısıydı. Önce her türlü derdin çözümü olarak sunulan, sonradan ise sahipleri, temsilcileri ve sözcüleri tarafında sorunları ağırlaştırmanın kaynağı olarak itiraf edilen küreselleşme, çelişkileri, her türlü sorunları, sosyal yıkım politikalarını, yoksulluğu, emperyalist rekabet ve nüfuz mücadelelerini geliştirip derinleştirdi.

"Kapitalizmin sürmekte olan uluslararasılaşma süreci, derin çelişkiler, çarpıklıklar ve çözümsüzlüklerle birarada gitmektedir. Emperyalist küreselleşme, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arası derin eşitsizlikleri keskinleştirmekte, yakıcı ve felaketli sonuçlara yol açmaktadır. Emperyalizmin yeryüzü üzerindeki köleci egemenliğini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla pekiştirme sürecine, emperyalistler arası bloklaşmalar, keskinleşen çelişkiler ve kıyasıya rekabet eşlik etmektedir." (TKİP Programı)

Bu bilimsel ve güncel tespit, Davos Zirvesi'nin birinde emperyalist şeflerin bazı temsilcileri tarafından yakarma ve kaygı dolu şu sözlerle itiraf edilmişti. *"Uluslararası ticaret, zenginler lehine aşırı biçimde gelişiyor. Zenginler gerekli yardımı yapmıyor", "Eğer gemide hasta varsa, herkes hasta olabilir. Eğer aç kalan varsa, herkes tehlikededir", "Daha etik bir küreselleşmeye doğru ilerlememiz gerekiyor. Demokrasiyi uluslararası düzeye taşımanın bir yolunu bulmalıyız"*

Emperyalist küreselleşme ve yaşanmakta olan küresel kapitalist kriz daha şimdiden ağır sonuçlar yaratmış bulunuyor. Bir taraftan emperyalist saldırganlık ve savaşın dizginlerinden boşaldığı bir süreçten geçiyoruz. Öte yandan da sosyal yıkım politikalarının ve ağır sömürü koşullarının sürekli derinleştiği bir gerçeğe yüzyüze bulunuyoruz. Dünyada açlık, yoksulluk, sefalet ve işsizlik görülmemiş düzeyde büyüyor. Büyük bedeller

ödenerek elde edilen tüm kazanımlar gaspediliyor. Emperyalist metropollerde bile polis devleti uygulamalarına geçiliyor. Özetle, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen mazlum halklar kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarını yaşıyor ve bunun karşısında kendisine bir çıkış yolu arıyor. Daha şimdiden dünyanın dört bir yanında işçi mücadeleleri ve halk hareketleri gelişiyor.

Enternasyonal mücadele ve dayanışma her zamankinden daha güncel ve yakıcı bir ihtiyaçtır!

Periyodik olarak toplanan DEF, G-8, IMF, Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası gibi kapitalist-emperyalist kurumlar, bugün yüz milyonlarca insanı kapsayan işsizliğin, yoksulluğun ve açlığın, ülkeler ve sınıflar arasındaki gelir dağılımı uçurumunun, her türden sosyal felaketlerin doğrudan sorumluluğunu taşıyorlar. Bu zirvelerde bir araya gelen emperyalist haydutlar dünyanın geleceğini ve insanlığın kaderini derinden etkileyen kararlar alıyorlar. Seattle'dan başlayan, Nice, Prag ve Göteborg'da dalga dalga yayılan ve Cenova'da doruğa çıkan, anti-kapitalist, anti-emperyalist bir nitelik taşıyan küreselleşme karşıtı gösteriler bu gerçeklerin bilince çıkarılmasının ve aktif mücadelelere konu edilmesinin ifadesidir.

Emperyalist küreselleşme, işçi sınıfı ve emekçilerin en duyarlı kesimlerini dünyanın ve insanlığın geleceğine ilişkin ilgi ve duyarlılığını da harekete ve eyleme geçirdi ve bu zirveler on binlerce insanın katıldığı militan gösterilerle yanıtlandı. Tam da bunun içindir ki emperyalist şefler zirvelerini artık eskisi gibi huzurlu ortamlarda yapamamaktadırlar. Büyük ve öfkeli protestoların basıncı altında emperyalist zirvelerin nerede ve nasıl yapılacağı da ciddi bir sorun haline gelmiş bulunuyor ve milyonlarca dolar güvenlik önlemlerine harcanarak zirveler yapılabiliyor.

Bugün dünyanın dörtbir yanında emperyalist saldırganlığın ve ağırlaşan kapitalist sömürünün yıkım ve acılarına karşı işçi ve emekçilerin başka bir dünya arayışı ve mücadele eğilimi gelişiyor. Küresel çaptaki ekonomik krizin buna yeni bir ivme kazandıracığı ise biliniyor. Mücadelenin uluslararası bir karakter kazanmasının imkan ve olanakları gelişiyor. Emperyalist küreselleşme karşıtı gösteriler bunun halihazırdaki biçimlerinden biri oluyor.

Emperyalist küreselleşme karşıtı hareketin, temel önemde bir dizi eksikliği ve zaafı içinde barındırdığı biliniyor. Her şeyden önce bağımsız sınıf tavrıyla ve öncüsü ile buluşmuş proletarya, halen güçlü bir şekilde bu hareketlerin içinde yer alamamaktadır. Dolayısıyla hareket net bir hedefe ve programa sahip değildir. Fakat dünya ölçüsünde devrimci önderlik boşluğunun genel ağırlığı düşünüldüğünde son derece doğal sonuçlardır bunlar.

Kapitalist barbarlığın saldırıları ancak işçi sınıfının tutarlı ve kararlı devrimci önderliği altında geliştirilecek bir mücadeleyle püskürtülebilir. Bu mücadele sınıfsal doğası gereği enternasyonal bir karakter taşımaktadır. Kapitalizmin uluslararasılaşmasının geldiği boyut sorunların olduğu kadar çözümlerin de uluslararası karakterini belirgin hale getirmiştir.

Depremi yerle bir ettiği Haiti'nin tablosu...

Kapitalist barbarlık ve kırılmayan isyan geleneği!

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Haiti'yi vuran 7.0 şiddetindeki deprem, ülkenin 2 milyon nüfuslu başkenti Port-au-Prince ve çevresini enkaza çevirdi. Depremi ardından Haiti'den yansıyan dehşet verici tablolar, kapitalist emperyalizmin barbarlık yolunda katettiği mesafenin yeni bir göstergesi olmuştur.

Ölü sayısının 200 bini aşması endişesi dile getirilirken, yüz binlerce kişinin yaralandığı depremden en az üç milyon kişinin etkilendiği bildiriliyor. Sokakların cesetlerle dolu olduğunu belirten gazeteciler, öfkeli halkın barikat kurarken cesetleri de kullandığını belirtiyor. Cesetleri gömme sorununun baş gösterdiği başkent ve çevresinde, ölenler toplu mezarlara gömülmeye başlandı.

10 milyonluk ülke nüfusunun %75'inin günlük iki dolardan az bir gelire yaşamaya mahkum edildiği Haiti'de, yıkıcı bir depremin olacağı önceden biliniyordu. Yabancı uzmanlar (zira Haiti'de yer sarsıntılarını izleyecek sismik istasyonlar bulunmuyor) 2008 yılında deprem olacağı konusunda yetkilileri uyarılmış, ancak geçen süreye rağmen herhangi bir tedbir alınmamıştır. Ülke kaynaklarının sınırlı oluşu, yönetimdeki karışıklıklar, zengin azınlık ile yoksul çoğunluk arasındaki gelir dağılımı uçurumunun derinliği, emperyalist güçlerin müdahalesi gibi sorunların iç içe geçtiği göz önüne alındığında, geçen sürede önlem alınması beklenemezdi.

Haiti'deki yıkımın sorumlusu kapitalist/emperyalist efendilerdir!

Depremi ardından açıklamalar yapan IMF, DB, BM, AB, ABD, Kanada yönetici veya temsilcileri, "yardım yarışı"na girmiş görünüyorlar. Ancak bu yarış fiili yardımdan çok, vaatler alanında gerçekleşiyor. Haber ajansları yapılacak yardımların listesini yayınlarken, Haiti halkı deprem felaketinin ardından açlık ve salgın hastalık felaketiyle de karşı karşıya bulunuyor. Gönderilen tıbbi ve gıda yardımlarının dağıtılması konusunda ciddi sorunlar yaşanırken, felakete maruz kalan halk yer yer isyan ediyor.

Depremi ardından yardım vaatlerinde bulunan emperyalist güçler, güya "doğal afet"e maruz kalan Haiti halkının acılarını paylaşıyorlar. Oysa yaptıkları, ikiyüzlü bir mizansenden başka bir şey değildir. Zira Haiti, 200 yıldan beri sömürgeciler ve emperyalistlerin müdahalelerine maruz kalıyor. Fransa, ABD, Kanada üçlüsü Haiti'nin perişanlığından bizzat sorumludurlar. Diğerleri ise, Haiti halkına karşı işlenen suçların destekçisi olmuşlardır. Emperyalist kuşatmacılarla işbirlikçileri, gelişimini baltaladıkları Haiti'nin depreme hazırlıksız yakalanmasının da sorumlularıdır.

IMF reçetelerini uygulamayı reddettiği, devlet işletmelerinin özelleştirilmesine karşı çıktığı için, %70 oyla seçilen devlet başkanı Jean-Bertand Aristide'yi tehdit eden ABD ile suç ortakları, geri adım attıramayınca, Haiti'ye ambargo uygulayarak, yoksulluğun daha da derinleşmesini sağladılar. Nitekim ambargo sonucu ülke ekonomik çöküşe sürüklendi, emperyalistlerin de kıskırtmalarıyla baş gösteren istikrarsızlık ise, 2004'te yapılan askeri darbenin gerekçesi olarak lanse edildi. Aristide'yi kaçırarak ABD

destekli darbeciler, zorla Güney Afrika Cumhuriyeti'ne sürdüler. Darbeyi ABD ve işbirlikçileri tezgahlarken, Fransa ve Kanada destekledi, "demokrasi vaazı" vermeye hevesli olan diğer emperyalist güç odakları ise memnuniyetle izlediler.

Darbenin ardından özelleştirme saldırısı ve toplu tensikatlar yoksulluğu derinleştirdi. Kolluk kuvvetleri, onlarla işbirliği yapan çeteler ve Birleşmiş Milletler Haiti'yi İstikrarlaştırma Misyonu (MINUSTAH) askerlerinin estirdiği terör, ülkeyi kısa sürede kaosun eşğine sürükledi. İşkence, tecavüz ve cinayetler emekçi semtlerinde yaygınlaştırıldı. Darbe sonrasında sadece iki yıl (2004-2006) içinde 8 bin kişi katledildi, 35 bin kadın ise cinsel saldırıya uğradı.

Darbeciler, Aristide hükümetinin uyguladığı, yoksullara indirimli fiyatla pirinç sağlama, okuma-yazma eğitimi merkezleri kurma, su dağıtımını gibi projelere son verdiler. Haiti'de ilk defa Aristide'nin kurduğu tıp üniversitesine ise BM işgal gücü el koydu. Yoksulluğun derinleştiği Haiti'de, 2008 yılında açlık isyanları baş göstermişti.

Haiti'ye sadece Küba yardım ediyordu

Bu koşullarda depremi karşılayan Haiti'ye yardım eden tek ülke Küba'dır.

Beş yıldan uzun zamandır Haiti'de bulunan 400 Kübalı doktor, ülkenin farklı bölgelerinde sağlık hizmeti sunuyor. Haitili yetkililerin açıklamalarına göre Kübalı doktorlar 8 bin vakayı tedavi etti, 50 bini yüksek riskli olmak üzere 100 binden fazla cerrahi ameliyat gerçekleştirdi.

Kübalı doktorların bulunduğu bölgelerde çocuk ölüm oranı, her bin canlı doğumda 80'den 28'e düşürüldü. Kübalı doktorların toplam 100 binden fazla hayat kurtardığı tahmin ediliyor. Yani hayatta olan her 100 Haitili'den biri Kübalı doktorlar tarafından kurtarılmış.

Tarım, balıkçılık ve su ürünleri üretimine katkı sunan Kübalı mühendisler ise, Haiti'nin tek şeker üretim tesisinin çalıştırılmasına da katkıda bulunuyor. Bu arada 600 Haitili öğrenciye burs veren Küba, Santiago de Cuba'daki üniversitede eğitim görmelerini sağlıyor.

"İhtiyacımız olan yardım türü Küba'nın önerdiği türden" diyen Haiti devlet başkanı Rene Preval'in, "Kübalı doktorlar tanrıdan sonra ikinci sıradalar" şeklindeki değerlendirmesi, Küba'nın Haiti'ye yaptığı yardımın önemine işaret ediyor.

Depremden sonra da en kalabalık doktor ve sağlık ekibini Haiti'ye gönderen Küba oldu.

ABD yarımından çok işgalci asker gönderdi

Depremi bahane eden Barack Obama yönetimi, yardım adı altında binlerce deniz piyadesini Haiti'ye gönderdi. 7.500'ü aşkın deniz komandosu, taarruz gemisi, uçak gemisi ve destroyer gönderen ABD, ülkede "güvenlik sorunu" olduğunu bahane ederek kısmi bir işgale girişti.

ABD'nin işgal girişimine tepki gösteren Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez, haftalık televizyon konuşmasında, binlerce Amerikan askerinin daha

Haiti'ye gönderildiğini anımsatarak, "Denizciler savaşa gider gibi silahlı. Şu anda Haiti'de ihtiyaç duyulan şey silahlar değil ki. ABD'nin doktor, ilaç, yakıt, sahra hastanesi göndermesi gerek. Gizlice Haiti'yi işgal ediyorlar" dedi.

Haiti'ye müdahale noktasında ABD ile rekabet halinde olan Fransa da, Barack Obama yönetiminin asker göndermesini eleştirdi. Zira ABD, korkunç bir felakete dönüşen depremi istismar ederek, Fransa'yı atlatma hesabı yapıyor. ABD'ye yakın duran Sarkozy yönetimi bile, Haiti'ye gerekli olanın asker değil yardım malzemeleri ve ekipmanı olduğunu açıklama ihtiyacı hissetti.

Bu arada BM de Haiti'de bulunan MINUSTAH işgal gücünü takviye edeceğini açıkladı. Bu güce bağlı asker ve polis sayısı 9 bini aşmış bulunuyor.

Bazı büyük şirketlerin başlattığı girişimler ise, kapitalistlerin Pentagon şefleriyle aynı zihniyeti taşıdığı bir kez daha kanıtlandı. Öyle ki, ortalık çürümeye yüz tutmuş cesetlerle dolup taşarken bu şirketler enkaza dönüşen Haiti'den ihale kapma girişimlerini başlattılar. Yoksul Haiti halkını kıyıma sürükleyen bu tekeller ve onların hizmetindeki savaş aygıtları, şimdi de bu yoksul halkın yıkımını ranta çevirmeye hazırlanıyor.

Direnış geleneği kırılmayan halk!

Haiti halkının güçlü ve köklü bir direniş geleneği bulunuyor. "Siyahi köleler ülkesi" olarak bilinen Haiti daha 1804 yılında bağımsızlığını kazanmıştı. Ancak bu asi ve yoksul ülke, 200 yıldır sömürgecilerle emperyalist güçlerin taciz ve saldırılarına maruz kalıyor. ABD'nin depremi fırsat bilerek işgal güçlerini ülkenin dörtbir yanına konumlandırması, bu halkın isyan geleneğinden duyduğu korku ve nefretten bağımsız değil.

30 yıla yakın süre başta kalan ABD emperyalizminin kuklası faşist Duvalier rejimini 1991'de halk ayaklanmasıyla yıkan Haitili emekçiler, Aristide'yi güçlü bir halk desteğiyle devlet başkanlığına seçmiştir.

Aristide liderliğindeki Lavalas (Sel) hareketi, yaygın kitle desteğine dayanarak IMF-DB reçetelerini reddetmiş, ABD'nin yoğun baskılarına karşı direnmiştir. Bu duruşu kırmak için ambargo, taciz ve kuşatmaya başvuran ABD, 2004'te yeni bir darbe ile Aristide yönetimini yıkmıştır.

Ancak darbecilerin seri cinayetler işlemesine rağmen halk hareketi bastırılmamış, ABD, Fransa, Kanada desteğindeki zorbalar 2006'da seçime gitmek zorunda kalmışlardı. Seçimlerde, neo liberalizm karşıtı söylemler kullanan Rene Preval, darbecilerin baskı ve ayak oyunlarına rağmen yüksek oy oranıyla devlet başkanlığına seçilmiştir.

2008'de yoksulluk ve açlığa karşı isyan eden Haitili emekçiler, devrimci bir önderlikten yoksun olmalarına rağmen, emperyalist güçlerle işbirlikçilerinin dayatmalarına boyun eğmiyorlar. Depremi yarattığı yıkım ve kitlesele ölümler, Haitili emekçilerin derin sarsıntı yaşamalarına yol açsa da, güçlü isyan geleneği, bu yoksul halkın emperyalistlerle yerli işbirlikçilerinden kurtulmalarının güvencesi olacaktır.

“Harç zamlarına karşı mücadelemiz engellenemez!”

Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen), harç zamlarını protesto ettikleri için 40 Genç-Sen’li hakkında dava açılmasının ardından 11-19 Ocak haftasını “Harç zamları, Direniş ve Adalet Haftası” olarak ilan etmişti. Bu kapsamda çeşitli illerde eylem ve etkinlikler gerçekleştirildi.

Adana:

“Harç zamlarına karşı mücadelemizi yargılayamazsınız!” diyen Genç-Sen’liler 19 Ocak günü **Adana İnönü Parkı**’nda eylem gerçekleştirdiler.

Burada yapılan basın açıklamasında, Genç-Sen üyelerinin haklı mücadelelerine devam edecekleri söylendi.

İstanbul

Genç-Sen’den baskılara karşı panel

18 Ocak günü, DİSK OLEYİS’te bir panel gerçekleştirildi. Panele Av. Necdet Okcan, direnişçi itfaiye işçisi Hüseyin Yıldız, Genç-Sen MYK üyesi Emre Öztürk ve Genç-Sen Yıldız Teknik Üniversitesi Şubesi’nden İpek Bozkurt katıldı.

Hüseyin Yıldız, kendilerine yapılan saldırıları, sistemin hareketin tümüne yönelttiği saldırıların bir parçası olarak gördüklerini söyledi. Yıldız, öğrencilerin ve TEKEL işçilerinin karşı karşıya kaldıkları baskıları bu şekilde değerlendirdiklerini belirtti.

Hakkında dava açılan 40 öğrenciden biri olarak söz alan **Emre Öztürk**, harç zamları ve dava sürecine ilişkin bilgilendirme yaptı. “Harçlara değil, maaşlara zam!” şiarı ile tepkilerini toplumun sömürülen geniş kesimlerine yaymak istediklerini bununla beraber de oluşan hareket karşısında mücadelelerinin engellenmek istendiğini ifade etti.

İpek Bozkurt ise üniversitesinde son bir dönemde gerçekleştirilen soruşturma ve ceza saldırılarından bahsetti. Bozkurt, 1 aydan 1 yıla kadar cezalar ile öğrencilerin eğitim haklarının engellendiğini ifade etti. Bu saldırıların KTÜ’den İÜ’ye birçok üniversiteye yayıldığını ve öğrencilerin meşru mücadelesini hedef aldığını ifade eden Bozkurt, saldırının püskürtülmesinin önemini vurguladı.

Necdet Okcan da mücadelenin çok yönlü verilmesi gerektiğini ifade etti.

Taksim’de eylem

18 Ocak günü Galatasaray Meydanı’nda toplanan Genç-Sen’liler, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Öğrenciler aç, mezunlar işsiz, işte sizin YÖK düzeniniz!”, “Gözettiler, soruşturmalar, baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları eşliğinde Taksim Tramvay Durağı’na yürüyüş gerçekleştirdiler.

Tramvay Durağı’na gelindiğinde sağlık emekçilerinin gerçekleştirdiği basın açıklaması ile karşılaşan Genç-Sen’liler eyleme destek verdiler.

Genç-Sen’liler, haklarında dava açılma sürecini anlatan kısa bir konuşmanın ardından konuşma ile ilgili basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Samsun

18 Ocak günü saat 12.15’te, Ondokuz Mayıs

Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi’nde toplanan Genç-Sen’liler, harç zamlarına karşı verilen mücadeleyle ilgili 40 sendika üyesine dava açılmasını protesto ettiler.

Genç-Sen’liler adına yapılan basın açıklamasında, üniversitelerin ticarethanelere dönüştürülerek işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmaya çalışılması, üniversitelerdeki soruşturma-uzaklaştırma terörü ve Genç-Sen’e açılan davalar ele alındı. Ayrıca son zamanlarda katlanarak artan zamlara ve TEKEL işçilerinin mücadelesine de değinildi.

Eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim talebinin vurgulandığı basın açıklaması sona erdikten sonra “Harç zamlarına karşı mücadelemiz yargılanamaz / Genç-Sen” başlıklı bildirimler kantinlerde ve bahçede

bulunan öğrencilere dağıtıldı.

Saat 15.30’da, Samsun merkezde de aynı içerikte bir basın açıklaması düzenlendi.

Eskişehir

Eskişehir’de 18 Ocak günü gerçekleştirilen eylemde, İl Sağlık Müdürlüğü önünden Migros önüne yürüyüş gerçekleştirildi. Osmangazi Üniversitesi’nde “Başka bir OGÜ için yürüyoruz” eylemleri sonrasında 21 Genç-Sen’liye açılan soruşturmalarında hatırlatıldığı eylemde harç zamlarına karşı Genç-Sen’lilerin verdiği mücadelenin yargılanamayacağı söylendi.

Ekim Gençliği / Adana- İstanbul- Samsun- Eskişehir

Öğrenciler fakültelerinin taşınmasına “olmaz!” dedi...

YTÜ Sanat ve Tasarım Fakültesi öğrencileri, okullarının hiçbir hazırlık yapılmadan, fakülte binası için temel bile atılmadan, Yıldız’dan Davutpaşa Kampüsü’ne taşınmaya zorlanmasına karşı, 16 Ocak günü Beyoğlu Tünel’de eylem yaptılar.

Eylemde, “Taşınmak istemiyoruz / YTÜ Sanat ve Tasarım Öğrencileri”, “Okul taşımaktan sıkıldım / Nakliyeciler Derneği / İÜ Beyazıt’tan, Mimar Sinan’dan, Yıldız Teknik’ten, Boğaziçi’nden öğrenciler” pankartları açılarak, YTÜ Rektörü İsmail Yüksel’in maskeleri takıldı.

Sanat ve Tasarım Fakültesi ders yılının başlamasına 4 iş günü kala Davutpaşa’ya gönderilmek istenmiş, öğrenci ve öğretim üyelerinin ders yılı başından itibaren sürdürdüğü kampanya ve oluşan tepki ile taşınma ertelenmişti.

Öğrenciler adına yapılan açıklamada, fakültenin taşınması durumunda 673 öğrencinin ciddi mağduriyetlerle karşı karşıya kalacağı ve eğitimin sekteye uğrayacağı belirtildi. Açıklamanın ardından, taşınma kararını protesto amacıyla hazırlanan ‘OLMAZ!’ adlı serginin açılışı için sloganlarla Beyoğlu Galatea-Art’a yüründü.

Uluslararası Plastik Sanatlar Derneği (UPSD), Galatea-Art, Asma Sanat, Doğan Art, İmece Kentsel Dönüşüm Platformu, Diren İstanbul ve Eğitim Sen de eyleme destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi’nde soruşturma terörü

İki hafta önce Genç-Sen’liler, “Başka bir OGÜ için yürüyoruz!” eylemleri kapsamında rektörle bir görüşme talebinde bulunmuşlardı. Rektörün görüşmeyi reddetmesi üzerine üniversite postanesi önünde başka bir eylem daha yapan Genç-Sen’liler, üzerinde taleplerinin bulunduğu kartları rektörlüğe gönderilmişlerdi.

Geçtiğimiz hafta kartlara “cevap veren” rektörlük, aralarında Ekim Gençliği okullarının da bulunduğu 20 öğrenci hakkında soruşturma başlattı.

Genç-Sen’liler konuşma ile ilgili 14 Ocak günü yaptıkları basın toplantısı ile soruşturmaların takipçisi olacaklarını Eskişehir kamuoyuna duyurdular. “Okul içerisinde izinsiz yürüyüş yapma” gerekçesiyle başlatılan soruşturmaların insan haklarına tamamen aykırı olduğunu belirten Genç-Sen’liler, bu saldırıya karşı başlattıkları mücadeleye destek çağrısında bulundular.

Osmangazi Üniversitesi / Ekim Gençliği

İstanbul: Kimin başkenti?

“2010 Avrupa Kültür Başkenti” etkinliklerinin resmi açılış töreni 16 Ocak günü yapıldı. Burjuva basında İstanbul üzerinden güzellemeler yapılarak, gerçekleştirilecek olan etkinliklerin dökümü verildi. Ertesi gün, etkinliklerin tam bir şölen havasında geçtiği söylendi. “İstanbul’un büyüü”nün hazırlanan özel performanslarla, ışık oyunlarıyla, görsel şölenlerle bir kez daha sahnelendiği belirtildi.

Peki “Avrupa Kültür Başkenti” sıfatını alan İstanbul, kimin İstanbul’u?

İstanbul bir “marka kent” artık! Kentsel dönüşüm projeleriyle, gökdelenleriyle, alış-veriş merkezleriyle, kültür-sanat etkinlikleriyle “İstanbul’un büyüü”nü oluşturan bütün unsurlardan temizlenmiş, dünyanın bütün büyük metropollerini gibi standart hale gelmiş bir marka kent. Özgünlüğü yok edilen kentlerin tek tipleştirilmiş insanların aynı kültürel etkinliklere gittiği, geniş caddelerde aynı vitrinlere baktıkları bir marka kent.

Bir marka kent İstanbul ki, kültürel zenginlik dedikleri şeylerden tek başına ayrıcalıklı bir zümrenin yararlandığı...

Bir marka kent İstanbul ki, sadece burjuvazinin tükettiği ve her şeyin onların beğenisine sunulduğu...

Bir marka kent İstanbul ki, yaşam hakkının tek başına burjuvaziye tanındığı, bütün kent organizasyonunun, planlamasının burjuvazi için yapıldığı...

Evet 2010 Avrupa Kültür Başkenti olan İstanbul burjuvazinin İstanbul’u. Dolayısıyla bütün o şaşalı gösteriler, şölenler de onların beğenisine sunuldu. İstanbul marka kent olarak pazarlanırken, kimileri kentsel dönüşüm projeleri ile kentin rantı yüksek topraklarını peşkeş çekti, kimileri bu alandan zenginliğini pekiştirdi, kimileri de oluşturulan bu sahte İstanbul’un keyfini sürdürdü, sürdürüyor.

Elbette ki, bunların tümü 2010 projeleri kapsamında başlamadı. Ama bu proje kapsamında İstanbul’un finans, eğlence ve alış-veriş merkezi olma yönlü adımları hızlandırıldı ya da yeni projelerin startı verildi. Ve 2010 tüm bunların belli kalıplar halinde parlatılarak kamuoyuna sunulmasına vesile oldu. “Kültür”, “çok seslilik”, “imaj” gibi argümanların arkasından rantsal bölüşüm hesapları yapıldı. Kimin cebine ne kadar gireceği karara bağlandı. Bunların gerisinde ise koca bir enkaz bırakıldı.

Bu süreçte kapitalizm kendini göstere göstere, heybetli bir şekilde kentte mekansal olarak konumlandı. Bu yeri geldi Galataport oldu, yeri geldi Haydarpaşa... Bu çerçevede İstanbul’u pek şaşalı projeler bekliyor. Küçükçekmece’ye Dubai’den feyz alınarak yapay adacıklar konuruluyor, Zeytinburnu ticaret merkezi olarak planlanıyor. Kente örülen yüksek duvarların ardından rezidanslar pıtrak gibi çoğalıyor. Eğilip bükülen gökdelenler Maslak’tan yükseliyor.

Neoliberal ideolojinin İstanbul’da mekansal olarak şekillenmesi sonucu İstanbul’un tarihi, mimari ve kültürel dokusu, İstanbul’u yaratan nice renk, kimlik şehirden sürülüyor, yıkılıyor. Başkent sıfatını, tarihi ve kültürel karakteri üzerinden aldığı iddia edilen İstanbul, bunun tasfiyesiyle beraber lüks konutlar, alışveriş ve eğlence merkezleri ile donatılıyor.

İstanbul, olduğundan çok farklı bir biçimde pazarlanmaya çalışılıyor. Bu pazarlık sürecinde de “kötü” olarak nitelendirilen ne varsa ya “temizleniyor” ya da üstü örtülüyor.

İşte burada İstanbul’u İstanbul yapan bütün kültürel değerlerinin üstünden buldozerler geçiyor. Enkaz temizlenirken onlarla beraber Sulukule, Balat da yok oluyor. İstanbul’a hayat veren işçi ve emekçiler kentin

periferisine sürülüyor. Sulukule’de, Gülsuyu’nda, Aydos’ta, Tarlabası’nda, Güzeltepe’de vb. “kentsel dönüşüm” yalanlarıyla yıkımlar yapılıyor. Bunların yerlerine alış-veriş merkezleri, oteller, rezidanslar konduruluyor.

Emekçilerden finanse edilen bir başkent

Kültür Başkenti “temizlikleri” için milyarlarca lira harcanırken hatta sadece açılış etkinliği için 8,5 milyon lira bütçe ayrılmışken İstanbul’a hayat verenlerin beli daha pek çok zamlarla birlikte ulaşım zamlarıyla bükülüyor. Dahası “İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı”nın (AKB) dev bütçesi yine işçi ve emekçilerden kesilen vergilerle oluştuğu düşünüldüğünde, bizlerden alınanlarla İstanbul yok ediliyor. Geçtiğimiz yıl 200 milyon TL olan bütçe, bu yıl 300 milyona, benzine, mazota, LPG’ye eklenen

vergilerle ulaşıyor. İşçi ve emekçilerin hayatını biraz daha zorlaştıran ek vergilerle burjuvazinin hükümlerini süreceği bir kent yaratılıyor.

Ve bu Kültür Başkenti’nde birkaç saat aralıksız yağın yağmur sele dönüşebiliyor. Yüzlerce insan evlerinden oluyor, onlarca insan yetersiz alt yapıdan kaynaklı katlediliyor.

Ve bu Kültür Başkenti’nde Bedrettinler para kazanmak için dilendiriliyor.

Ve bu Kültür Başkenti’nde işçi ve emekçiler üzerinde terör estiriliyor, hakları için direnen işçilere mesela itfaiye işçilerine Kültür Başkenti projesini yürütenler saldırıyor.

İşçi ve emekçiler için daha fazla yıkım demek olan “Avrupa Kültür Başkenti İstanbul”, burjuvazi için ise sınırsız tüketim ve onların kullanımı için tasarlanmış bir kent demek.

Sermaye düzeninde adaleti belirleyen burjuvazinin çıkarlarıdır!

Sermaye düzeninde devletin temel mekanizmalarından biri de burjuva hukukudur. Burjuva hukuku sermaye düzeninde sınıfsal çelişkileri perdelemenin ve sömürü çarkını devam ettirebilmenin temel bir aracı olarak kullanılmaktadır. Yasalar karşısında tüm yurttaşları kapsayan bir “eşitlik” kavramından söz edilerek kitleler aldatılmaktadır. En yalın ifadeyle ücretli emek sömürüsüne dayalı bu düzenden, ezen-ezilen sınıfları eşit gören bir hukuk beklemek ölüden gözyaşı beklemekle eşdeğer olmaktadır.

Tüm bunların yanısıra, burjuva hukuku öyle bir orta oyunudur ki, birgün önce “herkes yargı kararlarına uymak zorunda” diyen bir düzen temsilcisi, ertesi gün bir başka yargı kararının kendileri için bağlayıcı olmadığını dile getirebilmektedir.

Burjuva hukukunun egemenlerin çıkarları doğrultusunda her duruma göre nasıl farklı biçimlerde yorumlanabildiğini gösteren böyle örneklerle sıklıkla rastlanmaktadır. Özellikle AKP hükümeti eliyle bu örneklerle her gün yenileri eklenmektedir. Son olarak, İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin yaptığı ulaşım zammı hakkındaki yürütme durdurma kararını yok sayması, düzenin adalet anlayışının ikiyüzlülüğünü ve pespayeliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından 16 Kasım 2009 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere metrobüs ulaşımına %33’lük bir zam yapılmış, bu saldırıya karşı birçok ilerici-devrimci çevre eylemli bir tepkiyle zammı protesto etmişti. “Turnikelerden atlayarak geçme” vb. eylemleri de içeren bu tepki emekçilerin desteğini de yanına almıştı. Tüm bu eylemlere ek olarak, çeşitli kişi ve kurumlar tarafından İdare mahkemelerine, “zammın yürütmesinin durdurulması ve iptali” istemiyle davalar açılmıştı.

Halkevleri Genel Sekreteri Oya Ersoy’ın açtığı ve İstanbul 10. İdare Mahkemesi’nde görülen dava da zamlarla ilgili 8 Ocak tarihinde “yürütmeyi durdurma” kararı verildi. 15 Ocak günü kamuoyuna duyuruldu.

Dava sonuçlanıncaya kadar işlemin yürütmesinin durdurulmasına hükmeden mahkeme kararında, dava konusu işlemin enflasyon oranları gibi bilimsel tespitlere dayanan objektif ölçütler içermediği, kapsamlı bir inceleme ve araştırmaya dayanmadığı, tamamen idarelere iç kaynak teminine yönelik olduğu ifade edilerek şunlar söylenmişti: “Toplamda yüzde 50’yi aşan, enflasyon oranının çok üzerindeki yüzde 33’lük bu zammın haklı gerekçeleri yoktur.”

İBB tarafından yapılan açıklamada ise 10. İdare Mahkemesi’nin yürütmeyi durdurma kararına karşı Bölge İdare Mahkemesi’ne itiraz edileceği belirtildi. “İstanbul 10. İdare Mahkemesi’nin durdurma kararı, metrobüs hattının, üç ayrı hattın birleştirilmesinden oluştuğunu dikkate almamıştır” denilen açıklamada, on binlerce işçi ve emekçiyle dalga geçercesine, metrobüs ücretlerindeki artışın “zam” değil gerekli bir “düzenleme” olduğu dile getirildi. Ulaşımı parayla temin edilmesi gereken bir hizmet olarak gören neoliberal görüşün temsilcisi AKP’li belediye, “mahkeme kararının idari işlem yerine geçmediğini” belirterek zamları geri almayacağını açıkladı.

AKP eliyle ulaşım zamları üzerinden gelişen bu süreç, burjuvazinin kendi hukukunun belirlediği kuralları dahi uymadığını ya da bu hukuku keyfi bir biçimde uyguladığını göstermektedir.

Düzen içi dalaşmada yargının kendisine dokunmasına karşı “demokrasi havarisi” kesilen AKP, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları hayata geçirmesini zora sokan yargı kararlarını ise bir çırpıda yok sayabilmektedir.

Aynı zamanda AKP hükümeti, işçi ve emekçilerin kararlı mücadelelerine, düzen içi dalaşmalarına meze etme çabasındadır. Son olarak Bülent Arınç, ilaç sözleşmeleri anlaşmazlığı üzerinden Danıştay’ın eczacılar lehine karar vermesini örnek göstererek kimi yargı kararlarını “manidar” bulduğunu ifade etmiştir.

Tüm bu tartışmalar, sınıfsal temellerden arındırılmış bir adalet anlayışının mümkün olamayacağını bir kez daha göstermektedir. Söz konusu örneklerde AKP hükümetinde cisimleşen ikiyüzlülüğün diğer burjuva kesimleri için de geçerli olduğunu unutmamak gerekmektedir.

Sermaye devletinin bu saldırılarına ve ikiyüzlü aldatmalarına karşı işçi ve emekçilerin mücadelesi düzeni aşma perspektifiyle örüldüğü zaman kalıcı sonuçlara ulaşabilir.

Bir katil, bir cinayet ve “demokratik açılım”...

Hrant Dink'in anısına!

M. Can Yüce

Abdi İpekçi'nin katili M. Ali Ağca tahliye edildi. Bugün Hrant Dink'in katledilişinin 3. yıldönümü. Geçen hafta İçişleri Bakanı “demokratik açılımın”, resmi adıyla “Birlik ve Kardeşlik Sürecinin” devam edeceğini açıkladı.

M. Ağca kontrgerillanın kullandığı faşist bir katil... Abdi İpekçi cinayeti, 12 Eylül faşist darbesinin yolunu döşeyen cinayet serilerinden biri... Bugüne kadar bu cinayetin kendisi, Ağca'nın 12 Eylül döneminde askeri cezaevinden kaçırılması olayı örtbas edildi. Dün tahliye edilirken tüm medyanın birinci gündem maddesiydi. Bu kadar ilgi, beş yıldızlı bir otelin lüks dairesinde ağırlanması, dün televizyon ekranlarına yansıyan görüntüler, Türkiye toplumundaki yozlaşmanın, ahlaki çürümenin, aynı zamanda ırkçı şovenizmin geldiği boyutları göstermesi bakımından ibret vericidir. Bu noktayı sadece vurguladıktan sonra esas soruya geçmek istiyoruz.

Yapılan tüm değerlendirme ve yorumların üzerinde ortaklaştığı bir nokta var. Bu da Abdi İpekçi cinayetinin perde arkasının ve bununla bağlantılı birçok olayın arkasındaki ilişkilerin aydınlatılmadığı noktasıdır.

Peki neden?

12 Eylül darbesi ve darbecilerin kendisi sorgulanmadan, yargılanmadan bu karanlık tarih aydınlatılabilir mi? Biliniyor ki o dönemin birçok cinayetinin, katliamının gerçek faili kontrgerilla ve 12 Eylül darbecilerinin kendisidir. Peki, bugünkü siyasal rejim, hukuksal düzen, idari yapı 12 Eylül darbesinin doğrudan eseri değilse nedir? Siyaset bu eserin üzerinden yapılmıyor mu? 12 Eylül darbesinin bir ürünü olan Anayasa ve temel yasalara dokunmadan, onlar üzerinden ve onlar aracılığı ile bir dönemin bütün kirli işlerini, eylemlerini aydınlatmak, buradan demokratik bir süreç başlatmak mümkün mü? Bu rejim ve sistemi meşru görerek demokratlık iddiasında bulunmak mümkün mü?

Herkes de çok iyi biliyor ki, 12 Eylül darbesi her açıdan ve ikirciksiz yargılanmadan Ağca gibi katillerin arkasındaki gerçek katiller hiçbir zaman aydınlanmayacaktır.

12 Eylül darbesini, darbe anayasası ve yasalarını meşru gören, bu meşruiyet üzerinden kendilerini tanımlayan egemen siyasetin, somut olarak AKP ve diğerlerinin sözcüğün gerçek anlamında demokrasiden yana olmaları mümkün mü? Bu konuda dile getirdikleri demokrasi iddialarının tutarlı ve samimi bir yanları olabilir mi?

Bu soru uzun bir süredir devam eden “Ergenekon Davası” için de bir ölçüdür. Gerçekten darbe girişimleri ve darbelerin kendisi mi tasfiye edilmek isteniyor; o zaman işe 12 Eylül ve 28 Şubat darbelerinden başlamak gerekmiyor mu? Yine onların ürünü anayasa ve yasaları tümünden değiştirme iradesini ortaya koymak kaçınılmaz bir gereklilik olmuyor mu? Peki, bu konuda söz düzeyinde bile böyle cepheden bir tavra tanık olan var mı? Olması mümkün mü?

Tutarlı demokrat olmanın yolu, öncelikle 12 Eylül darbesini bütün uygulamaları ve sonuçlarıyla yargılama konusu yapmak ve ortadan kaldırmaya dönük tutarlı bir iradeyi ortaya koymaktan geçer!

Bunu egemenlerden, onların parti ve siyasetçilerinden beklemek, en hafif deyimle, kendi kendini kandırmaktır.

Daha öncesi bir yana üç yıl önce bugün katledilen Hrant Dink'in gerçek katilleri ortaya çıkarıldı mı? Ortaya çıkan bilgi ve belgeler gösteriyor ki, bu cinayet, devlet imzalıdır. Piyonlar ise model aldıkları Ağca gibi “meşhur” olmanın çabası içindedirler. Bu cinayet işlendiğinde AKP hükümetti. Demokrasi havariliğini kimseye bırakmayan yine bu partinin kendisidir. Son birkaç aydır “milleti” demokratik açılım ile “heyecanlandıran” aynı parti. Yine Ergenekon Davası ile darbe girişimleri, devlet içindeki karanlık odakları tasfiye etmeyi hedeflediğini açıklayan da aynı parti.

Bu iddia ve “süreçlerden” demokrasinin gelişeceğini umanlar da az değil...

Oysa son 30 yıllık tarih de kanıtlamıştır ki, son birkaç yılın olayları bir kez daha göstermiştir ki, egemenler cephesinden tutarlı bir demokratik hareket ve gelişme beklemek, bu beklentiyi bir umut olarak her gün yeniden üretmek kendini ve kitleleri aldatmaktır. 12 Eylül darbesini sorgulama ve

yargılama isteği ve iradesine sahip misin? Temel soru abudur! Bir yandan demokrasi açılımlarını dilinize dolandıracağsınız, ama 12 Eylül “hukuku” hakkında tek söz dahi etmeyeceksiniz! Böyle bir demokrasilik olabilir mi?

Dolayısıyla demokratik açılım ve demokratikleşme iddialarına karşılık, bu iddianın sahiplerini samimiyet ve tutarlılık testine tabi tutmak gerekir. “Gerçekten bu iddianızda samimi iseniz, işe 12 Eylül yargılanması ile başlamak gerekir. Ergenekon Davası ve demokratik açılım süreçlerini de bu anılan yargılama bağlamına oturtmak gerekir. Peki, bugün yapılanlar, gerçekleştirilenler bu temel yaklaşımın bir yansıması ve gereği mi?

Bir kez daha kanıtlandı ki, Türkiye’de demokrasi sorunu bir devrim sorunudur ve en geniş yığınların, emekçi sınıf ve ezilenlerin mücadelesinin eseri olacaktır!

Hrant Dink’i saygıyla anıyoruz...

19 Ocak 2010

Kayıp yakınları: “Hukuk sadece kendiniz için mi var?”

Cumartesi Anneleri oturma eylemlerinin 251. haftasında da Galatasaray Meydanı’nda bir araya gelerek, tüm delilleri ortaya çıkmasına rağmen Güçlükonak Katliamı’nın sorumlularının hala yargılanmadığını söyledi. 16 Ocak günü yapılan eylemde gözaltında kaybedilen İsmail Şahin’in akıbeti soruldu.

“Failler belli, kayıplar nerede” pankartının açıldığı oturma eyleminde, kayıpların fotoğrafları ve karanfiller taşındı.

Basın açıklaması öncesinde, 15 Ocak 1996 yılında Şırnak’ın Güçlükonak İlçesi’nde “Operasyona götürüleceğiz” diye askerler tarafından evinden alınan ancak bir minibüs içinde önce öldürülüp sonra yakılan 11 geçici köy korucusundan Ahmet Kaya’nın kızı Emine Ertaç bir konuşma yaptı. Ertaç, babasının devlet tarafından öldürüldüğünü belirterek olaya tanık olanların çıkıp konuşmasını istedi.

Ertaç’ın ardından, 18 Ocak 1996 tarihinde gözaltına alınarak kaybedilen Beyoğlu Belediyesi’nde temizlik görevlisi olarak çalışan İsmail Şahin’in eşi Kiraz Şahin de bir konuşma yaparak “Çocuklarımız babalarının fotoğrafıyla büyüdü en azından gidecek bir mezarımız olsun” dedi.

Açıklamada, Emekli Jandarma Yüzbaşı Özcan Tozlu’nun, 11 köylünün öldürüldüğü Güçlükonak Katliamı’nın devlete bağlı birimler tarafından yapıldığını itiraf ettiğini hatırlatarak, hükümete “Harekete geçmek için darbe girişimleriyle bağlantıları çıkmasını mı bekliyorsunuz? Hukuk sadece kendiniz için mi var?” diye sordu. Güçlükonak Katliamı’nda dönemin Akçay Piyade Tugay Komutanı Albay Selahattin Uğurlu’nun, para karşılığı infazlarda kullanılan korucu Ahmet Özalp’ın, dönemin MİT yetkililerinin, Başbakan Tansu Çiller’in ve Başbakan Yardımcısı Deniz Baykal’ın ve yine dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’in bir an önce yargı önüne çıkarılmasını istedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

8 Mart'ın ilan edilmesinin 100 yılında sosyalizm her zamankinden daha günceldir...

Emekçi kadının 'güneşi' ancak sosyalizmde doğacaktır!

Emekçi kadın mücadelesinin tarihsel simgelerinden biri olan ve kadının sınıfsal kurtuluşunu gündeme taşıyan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Bu yılki 8 Mart'ın en ayırt edici özelliklerinden biri 8 Mart'ın ilan edilmesinin 100. cü yılı olmasıdır. Yanısıra tüm dünyada ve ülkemizde emekçi kadının tarihsel kazanımlarına yöneltilen saldırıların, kapitalist krizle birlikte her geçen gün şiddetli biçimlerde artarak seyretmesi vardır. Bu iki temel gündem önümüzdeki 8 Mart'a damgasını vuracaktır. Emekçi Kadın Komisyonları şimdiden hazırlıklarımızı buna göre yapıyor, 8 Mart'ın alanlarda daha güçlü kutlanabilmesi için işçi ve emekçi kadınlara her zamankinden çok ulaşmaya çalışıyoruz. Belirtmeye gerek yok ki, 8 Mart çalışmasını etkin ve güçlü bir çalışma olarak örgütleyebilirsek, sermayenin bu yıl daha çok artacak saldırılarına tok bir yanıt vermiş oluruz. Aynı zamanda baharın devrimci atmosferini sınıf hareketine taşıyarak 1 Mayıs sürecine güçlü bir şekilde hazırlanmış oluruz.

8 Mart'ın yaratıcısı işçi kadınların tarihsel taşıyıcısı sosyalizmdir!

8 Mart, işçi kadınların can bedeli mücadeleler sonucunda elde edilmiş dünden bugüne taşınan tarihsel bir kazanımdır. 8 Mart'ın ortaya çıkışı, ona yön veren sınıfsal özü, dönemin işçi hareketi ve bu harekete yön veren sosyalist öznelerin pratiği 8 Mart'ı bir kazanıma dönüştürmüştür.

Modern işçi hareketlerinin başlangıcından bu yana işçi kadınlar, sınıf mücadelesinde yerini alarak önemli bir rol oynadılar. Militanlığı ve gözüpkekliliyle kadınlar her dönem dikkat çekmiş ve davalarına bağlı olmuşlardır. 1830 Çarşist Hareket'te, 1850'lerde Avusturya'daki kitlesel grevlerde, 1871'de Paris Komünü'nde, 8 Mart 1857 ve 1886'da Amerika'daki tekstil grevlerinde, 1905 ve 1917 Ekim Devrimi'nde, Feshane'den 15- 16 Haziran'a, Novemed'e, Desa'ya, Entes'e ve TEKEL'e kadar işçi kadınlar mücadelenin ön safında yer aldılar. Emperyalist savaşlarda, Nazi işgaline karşı Sovyetler'de, ulusal kurtuluş mücadelelerinde, çeşitli ülkelerdeki faşist cuntalara karşı mücadelelerde, cephe önleri ve gerilerinde kadınlar büyük yiğitlikler sergilemiştir.

8 Mart tüm bunların ortak ruhu ve işçi kadınların 'doğacak güneşi'nin habercisi ve yol göstericisidir. 8 Mart, işçi kadınların çifte köleliğe karşı sınıf mücadelesinde yerini aldığı, istem ve özlemlerini kararlılıkla savunduğu bir gündür. 8 Mart, işçi kadının kapitalist sistem tarafından çifte ezilmesine ve sömürülmesine karşı dur demektir. 8 Mart, işçi kadının işte, evde ve yaşamın her alanında köle gibi çalıştırılmasına, insan yerine konmamasına karşı sesini yükselttiği bir gündür. 8 Mart, işçi kadının "eşit işe eşit ücret" alamamasına ve toplumsal yaşamda geri bırakılmışlığına karşı koyma günüdür. 8 Mart, emekçi kadının yaşadığı yoksulluğa, sefalete, ayrımcılığa ve ezilenin ezilene olmasına karşı gösterdiği bir direniştir.

İşçi sınıfı ve emekçiler bugün görülmedik ölçüde saldırılarla karşı karşıya kalırken, emekçi kadınlar, bu saldırıların çok daha pervasız olmaları yüzüzedir. Dünya ölçüsünde yaşanan kapitalist krizin faturası en ağır biçimde önce emekçi kadınlara ödetilmektedir.

Kitlesel olarak işten atmalar ve yoğun hak gasplarının yanında tarihsel kazanımları olan kreş, emzirme yardımları, doğum izinleri, kadın sağlığına uygun iş koşulları, sosyal güvenlik vb. tüm bunlar ciddi biçimde gaspedilmiş bulunuyor.

Emekçi kadına yönelik sosyal yıkım saldırıları artarken, öte yandan yoksulluk ve kadın cinsine yönelik şiddet de peşisıra artmaktadır. Kadına yönelik şiddetin en katmerlisi sermaye tarafından yapılırken bunu da aile içi şiddet tamamlamaktadır. Her ikisinin de kaynağında bizzat sermayenin sınıf iktidarı yatmaktadır. Özellikle aile içi şiddette, devletin takındığı tutum bir kez daha bu gerçeği kanıtlayan cinstendir. Son yıllarda %1400 oranında artan kadın cinayetlerine karşılık, devletin 29 maddede yaptığı değişiklik yani kadını katledenlere "haklı tahrik indirimleri"nde bulunulması buna bir örnektir.

Emekçi kadınların yaşadıkları çok yönlü sorunlardan bir nebze olsun sıyrılabilmeleri ve kurtulabilmeler için her zamankinden çok mücadele etmeleri gerekmektedir. Her türlü sorunun kaynağı olan sermayeye karşı mücadele bunların başında gelmektedir. Bunun için önümüzde anlamlı örnekler de var. Novemed'de bir yılı aşkın, Desa Deri'de bir yıl yaz-kış direnen, Entes'te aylardır direnmekte olan ve son olarak TEKEL'de günlerdir başta Ankara olmak

üzere militan bir biçimde direnen kadın işçiler var. Sayısız fabrikada erkek işçi kardeşleriyle birlikte omuz omuza direnen kardeşlerimiz var.

8 Mart'ın emekçi kadınlara tarihsel çağrısı işte budur. Bu çağrıya yanıt vermek bugün her zamankinden çok bir ihtiyaçtır. Sınıf kardeşlerimiz olan erkek işçilerle birlikte mücadele saflarında birleşmeli ve geleceğimizi söke söke almamız. 8 Mart'ları yaratan New Yorklu dokuma ve tekstil işçisi kardeşlerimiz yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Şan olsun 8 Martlar'ı yaratanlara!

Emekçi Kadın Komisyonları

Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen'in 2. sayısı çıktı...

İlk sayımızı çıkartırken ait olduğumuz sınıfın görevini yerine getirmek için, kendi alanımızda bize düşen tarihsel sorumluluğu ete-kemiğe büründürecek olan mücadelemizin ve örgütlülüğümüzün bir aracı olarak tanımlamıştık "Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen" dergimizi. Şimdi 2. sayımız ile tekrar "merhaba" diyoruz.

Bir cümleyle başladık 2. sayının serüvenine. "Dışarının sesine kulak vermeli insan" diye, "dışarısını içimizin bir parçası yapacağız ve içimizi de dışarısının ateşiyle harlayacağız" diye. Bu bir niyet değildi elbet. Bir niyetten çok daha fazlası olmalıydı. Dolu dolu bir ideaydı. Çünkü biliyorduk ki biz, yani işçi sınıfının bir neferi olan biz, yani işsiz ordusunu her an arttıran biz, kadın olan, erkek olan biz dışarıdan yani sokaktan kopuk değildik. TEKEL işçileri bizim heyecanımızdı, itfaiye işçileri, belediye işçileri ve dünyanın dörtbir yanında, en kuytusunda, en uzağında, en yakınında direnen, mücadele eden tüm insanlar gibi. Hepsini içimizin bir parçasıydı. Bursa'da 19 maden işçisi kardeşimizin ölümü bizim öfkemizdi, tıpkı iş cinayetine kurban giden Gülseren Yurttaş'ın, pervasız bir resmiyetle katledilen Alaattin Karadağ'ın, Aydın Erdem'in ve nicelerinin ölümü gibi. Dünyanın yangın yeri olduğu şimdilerde durup dinlemek istemedik, elimizdeki umudu koruyup kolladık. Yolumuza ısrarla devam ettik. Ve dolu dolu bir sayı ile geldik.

TMMOB ve bağlı odaların seçim sürecine denk gelen bu sayımızda dosya konumuzu "Örgütlenme ve TMMOB" olarak belirledik. Dosyayı ele alırken teknik elemanların örgütlenmesi konusunda halihazırdaki tek adres konumundaki TMMOB'ye geniş bir yer ayırdık. Mayıs sonuna dek sürecek seçim süreci TMMOB içinde bir dizi başlığın en fazla tartışıldığı ve üyelerin hem kendi sorunlarına hem de örgütün sorunlarına en duyarlı olduğu dönemi ifade ettiğinden bu noktada TMMOB'nin gündemindeki en temel başlıkları içeren tartışmalar yapmaya çalıştık. Dosyamız içerisinde "Geçmiş Örgütlenme Deneyimleri", "Demokrasi ve TMMOB", "Nasıl Bir TMMOB" başlıklı yazılarımızın yanısıra "Birleşik Metal İş Sendikası Örgütlenme uzmanı Alpaslan Savaş" ile gerçekleştirdiğimiz bir röportaja yer verdik.

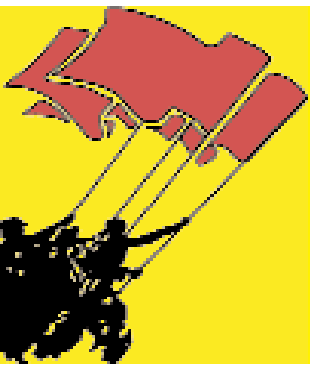
Dosya dışında 2. sayımızda Kasım ayında düzenlenen ve büyük öneme sahip iki kurultaya da yayınıımızda geniş bir yer verdik. "TMMOB Kadın Kurultayı'nı" bu sayımızda genişçe ele alarak değerlendirdik. Ayrıca her iki kurultayın öne çıkan tartışma başlıklarını da inceledik. Ücretli ve İşsiz, Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı'ndaki "Asgari Ücret", "Gece Çalışması" ve "Özelleştirme", TMMOB Kadın Kurultayı'ndaki "Kadın Kotası ve Pozitif Ayrımcılık" tartışmalarına dair değerlendirmeler oluşturduk.

Ek olarak TMMOB seçimleri, TMMOB İşçilerinin Direnişi ve Teknoloji Fakülteleri ile ilgili açıklamalarımıza yer verdik. "Kültür-Sanat" sayfamız, "Hukuk Sayfamız", "İşyeri deneyimleri" bu sayımızda yer alan öteki yazılar.

Kısacası yine yoğun gündemlerle geldik. Heyecanlandık. 3. sayımızda yine dolu dolu geleceğiz.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Mücadele Postası

“Direne direne kazanacağız!”

Merhaba işçi yoldaşlarım!

Yeni bir yıla krizin faturasının bize ödettiği, işsiz olarak girdiğimiz, haklarımızın elimizden alındığı, işten çıkarmalarla karşı karşıya kaldığımız, peşpeşe yağmur gibi gelen zamlarla soyulduğumuz, zaruri ihtiyaçlarımızı karşılayamadığımız, sağlıklı ve umutsuz bir biçimde girmiş bulunuyoruz.

Önümüzdeki günler geçen yıllardan daha kötü olacaktır. Daha pervasız saldırılarla, baskılarla, yıkımlarla ve kölelik dayatmasıyla karşı karşıya geleceğiz. Bir taraftan hak gasplarının geldiği en son boyut olan kölece çalışma koşulları öte taraftan SSGSS saldırısıyla sağlık ve gelecek hakkımızın elimizden alındığı saldırılar. Çocuklarımızın, bizlerin geleceği karartılmakta. Yine sağlıkta yıkım bir tarafta işsizlik diğer tarafta. Bu gerçekten içimize işlenen bir yara, bir türlü kabuk bağlamayan, iyileşmeyen bir yara. Bu yarayı kökünden kurutmak gerek. Bütün güzellikleri elimizden alan bu sömürü düzeni geleceğimiz olan gençleri ve çocuklarımızı kurban etmeye çalışıyor yoz kültürüyle...

İşçi kardeşlerim, ben de bir işsizim ve bir kızım var. Ve elbette kızımın benden beklentileri var. Ekmek, suyun yanında sömürsüz, onurlu bir gelecek. Ancak bunların hiçbirini bugün sunamıyorum. İş aramaktan tabanlarımın şiştiği anlarda bile umudumu kaybetmemeye çalışıyorum. Gelecek güzel günlere dayalı hayallerim beni ayakta tutuyor. DESA'nın, Entes'in direnişçi kadın işçilerinin azmi ve onurlu direnişi, işçi sınıfından aldığım güç beni ayakta tutuyor.

Ve bugün yine gücümü TEKEL işçilerinin gücünden, yiğit ve onurlu direnişinden alıyorum. Umudumdur. Tükenip dururken en yakıcı yozlaşmalarda tıkanırken ve bazı bazı düşerken yolun sonunda kalp kırıklığının en acımasızca yaşarken tekrar yeşeriyor insan yüreği. Örgütlenmenin, paylaşmanın, birliğin göstergesi değil mi ki direnişler... Değil mi ki bu yozlaşmaya bir tokat. Değil mi ki sömürsüz yaşamın bir anlamı. Ve bu kadar anlam içinde bir insan, bir işçi (işsiz), bir kadın olarak sömürsüz geleceğe adım atan tüm işçi yoldaşlarımı selamlıyorum.

Direne direne kazanacağız!

Torbali'dan Kızıl Bayrak okuru

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

17 Ocak mitinginden izlenimler...

Sendika ağalarından er ya da geç hesap sorulacak!

İşçi sınıfı ve emekçilerin öfkesinin giderek arttığı bir dönemden geçiyoruz. Krizin patlak verdiği günden bugüne kadar geçen sürede işsiz sayısı iki katına yaklaştı. Kapitalist sistem yaşadığı krizin faturasını işten atmalarla, ücretsiz izinlerle ve hak gasplarıyla biz işçi ve emekçilere ödemeye devam ediyor. Krizin faturasını ödemeyi reddeden işçi ve emekçiler, sermayenin saldırılarını bugüne kadar mevzi direnişlerle karşılamaya çalışsa da saldırıları geri püskürtmek mümkün olmadı. Lakin sermayenin TEKEL işçilerinin özlük haklarını ortadan kaldırarak 4-C statüsü ile köleliği dayatmasına yanıtı direnmek oldu.

Günlerdir “genel grev-genel direniş” talebi ile Ankara sokaklarını inleyen TEKEL işçilerinin direnişinin 34. gününde merkezi Ankara mitingi gerçekleştirildi. Türk-İş'e bağlı sendikalardan özellikle Yol-İŞ üyelerinin mitinge katılımı oldukça kitleseldi. Maden-İş, Kristal-İş ve Şeker-İş Sendikası da alandıydı. Saat 13.00 gibi “Sosyal yıkım saldırılarına karşı Genel Grev-Genel Direniş!” şiarlı BDSP imzalı pankartımızla miting alanına girdik.

Fakat biz alana geldiğimizde miting programı çoktan başlatılmış hatta bitirilmek üzereydi. TEKEL işçilerinden gelen basınçla gerçekleştirilen mitinge Türk-İş üyelerinin öfkesi damgasını vuruyordu. Yıllardır gerçekleşen ihanetlerin hesabını soruyordu adeta işçiler. Alana geldiğimizde hemen TEKEL işçilerinin olduğu kürsünün ön tarafına yöneldim. Bu esnada Mustafa Kumlu konuşuyordu. İçinden geçtiğim tüm kortejler Kumlu'nun konuşması bitene kadar bu hain sendika ağasını yuhaladılar. Ardından TEKEL işçilerinin yanına gelmişim ki işte burada öfke doruktaydı. Mustafa Kumlu tarafından yapılan açıklamaya öfkelenen işçiler sürekli olarak “Genel grev-genel direniş!” ve “Türk-İş göreve, genel grev!” sloganını atıyorlardı. Hatta birçok işçi öfkesinden platforma doğru küfrediyordu. Zaman geçtikçe öfkesi daha da yoğunlaşan işçiler, bu sefer kürsü işgalini gerçekleştirdiler. Sendika ağaları bu durumdan fazlasıyla rahatsız olmuş ve işçileri bir şekilde kürsüden indirmeye çalışıyorlardı. Kürsünün önündeki işçiler ise kürsüdeki işçiler tarafından atılan sloganları atmaya başlamışlardı. Etrafımdaki işçilere sendika ağalarını teşhir eden konuşmalar yaparak kürsünün gerçek sahibinin işçiler olduğunu ve kürsüde kalmaları gerektiği yönünde konuşmalar yaptım. Zaten büyük bölümü ile 34 günlük süre boyunca tanışmıştım. Gerilim gittikçe tırmanırken bu sefer de işçilerin kürsüden inmeleri ve şube başkanlarının kürsüye çıkması istendi. Bu arada işçilerin arasında sendikacıların işçilere mikrofon vermediğini mikrofon vermek şöyle dursun hatta azarladığı yönünde konuşuyordum. Bu durumu daha sonra sohbet ettiğim Denizli'den gelen bir TEKEL işçisi “bizleri azarlamaları beni çok rencide etti, sendika yöneticilerinin bizlere ‘ulan’, ‘lan’ diyerek hitap etmesi kabul edilemez” dedi.

Sendika ağaları bir türlü kitleyi sakinleştirmeyi başaramamışlardı. TEKEL işçisinin taleplerine kulak tıkayan sendika ağaları işçilere hedef şaşırtmak için alanda bulunan devrimci yapıların bayrak ve flamalarını hedef göstermeye başladılar. İşçiler o ana kadar alandaki pankartlardan bir rahatsızlık duymuyordu. Ancak polis ağzıyla konuşan bu işçi satıcıları biz devrimcileri açıkça “provokatör” ilan ettiler bir kez daha. İstanbul şube başkanı tarafından yapılan konuşmada bizlerin mücadeleyi baltaladığımız vurgulandı ve miting apar topar bitirildi.

Mücadelenin bir dönüm noktası olarak değerlendirilmesi gereken miting Türk-İş tepesine çöreklenmiş hainlere yakışır bir şekilde sonlandırılarak boşa düşürüldü. Bu yönüyle mücadeleyi baltalayan biz değil bu hainler takımındır. Asıl provokatör de işçileri devrimcilerin üzerine kışkırtanlardır. Miting sonrasında da Türk-İş genel merkez binası işçiler tarafından basıldı. Sıkışıkça nutuklar atan Mustafa Türkel işgalden sonra direniş alanında bir süre durdu ve şube başkanları miting sonrası gecelerde işçilerle birlikte kalmaya başladı.

Nasıl geçmişte TÜMTİS işçileri Bayram Meral hainini tokatlayarak Güvenpark'ta ağaçlarına tırmanmak zorunda bırakmışsa Mustafa Kumlu gibi işçi satıcıları da gün gelecek nasırlı ellerin yumruklarından kendini koruyamayacaktır. İşçi sınıfı bir bütün olarak ayaklandığı gün tüm sınıf düşmanları alt edilecek, hain sendika bürokratları kaçacak delik bulamayacaklardır.

Ankara Sincan'dan bir sınıf devrimcisi

BDP'li Halis polis terörünü sordu

BDP'nin Dersim Milletvekili Şerafettin Halis, polis terörünü ve cinayetlerini meclis gündemine taşıdı.

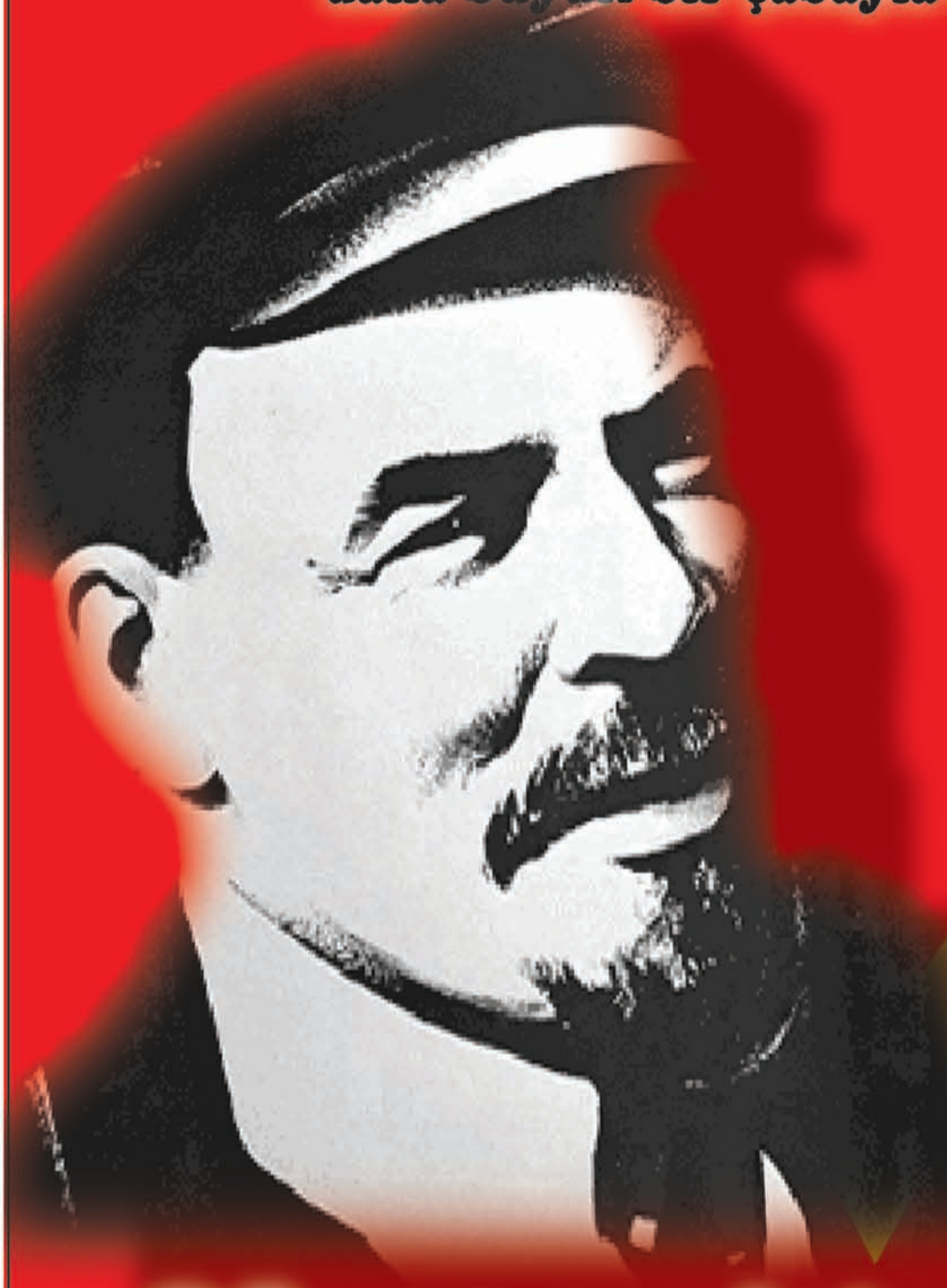
14 Ocak günü TBBM Başkanlığı'na, İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın yanıtlanması istemiyle bir soru önergesi sunan Halis, 5681 Sayılı Polis Vazife ve Salâhiyetleri Kanunu'nda (PVSK) 2 Haziran 2007'de yapılan son düzenlemeden bu yana 79 kişinin polis tarafından öldürüldüğüne dikkat çekti.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın (TİHV) raporlarına göre, 2009 yılının Haziran ve Kasım ayları arasında, 292 kişinin işkence, kötü muamele gibi hak ihlallerine maruz kaldığı vurgulayan Halis, özellikle "Dur" ihtarına uymamanın öldürmeye gerekçe gösterildiğinin altını çizdi.

"Demokratik, ekonomik, akademik ve benzeri hakları arama etkinliklerinde polisin aşırı ve orantısız güç kullandığı, ölümlerin yaşandığı, bir o kadar insanın da kötü muameleye maruz kaldığı bilinmektedir" diyen Halis, sunduğu soru önergesi ile şu soruların yanıtlanmasını istedi:

- Polis Vazife ve Salâhiyet Kanunu'nda bir değişiklik yapmayı düşünüyor musunuz?
- Polisin orantısız güç kullanma, taraflı davranma, işkence ve kötü muamelede bulunması üzerine bir eğitim sistemi oluşturmayı düşünüyor musunuz?
- Yaklaşık iki yıl içinde 79 insanın ölümü ve yüzlerce insanın kötü muamele ve işkence görmesi sistematik bir uygulama olarak değerlendirilebilir mi?
- Son yıllarda yaşanan yaşam hakkı başta olmak üzere, insan hakları ihlalleriyle ilgili olarak kaç polis hakkında soruşturma ve yargılama yapılmıştır? Yargılanıp, ceza alan polis sayısı kaçtır?"

“...Bugüne değin çocuklarımızın göreceği günlerden masallardaymışcasına söz açılırdı. Ama şimdi yoldaşlar, temelini attığımız sosyalist toplumun bir düşler ülkesi olmadığını açık seğik görüyorsunuz. Çocuklarımız daha büyük bir çabayla bu yapıyı yükselteceklerdir.”

Dünya proletaryasının ve ezilen halkların önderi Lenin'i ölümünün 86. yıldönümünde saygıyla anıyoruz...